

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

תרומה

מאוצר שיחותיו ומאמרו
של הרה"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו יששכר שמואלי שליט"א

התשפ"ו

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה

לעילוי נשמת מר אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואל** זצוק"ל
ב"ר **שמואל ורחל** ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואל** ז"ל
בת **נחמיה ומזל** ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרן הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשון התשע"ד

ת.ג.צ.ב.ה.

• מתנות לאביונים •

כל הפושט נותנין לו!
ניתן להעביר מעות מתנות לאביונים
שיחולקו בו ביום בתכלית ההידור
ע"י מו"ר שליט"א

שמות התורמים יכנסו אל הקודש פנימה
להיושע בכל הישועות

02-624-9000

בס"ד

באחד באדר משמיעין על השקלים

זכר למחצית השקל

כמידי שנה ניתן להעביר את
מעוֹת 'זכר למחצית השקל' עבור
פעילות החסד והפצת התורה שע"י
ישיבתנו הקדושה
(ערך מחצית השקל 30 ש"ח לכל אדם)

שמות התורמים ובקשותיהם האישיות יועברו אל
רבני ומקובלי הישיבה ובראשם מו"ר ועט"ר
רבינו בניהו שמואלי שליט"א
אשר יערכו עבורם תפילה מיוחדת ביום
תענית אסתר בה יעתיירו עבורם לברכה וישועה

למסירת שמות: 02-624-9000

ספרי פורים עכשיו על המדף

מדרשים על פי פרדס התורה מאוצרו
של מורנו **ראש הישיבה הרב בניהו**
שמואלי שליטא בתוספת מגילת
אסתר השווה לכל נפש!

מטבע ברכה לימי הפורים עם כוונת
השמות במגילת אסתר ולשם יחוד
עם הקדמות נפלאות

ימי
הפורים

כוונות
פורים

הפצה ראשית
סגולה - החנות של ספרי הישיבה

תשמישי קדושה • ספרי קבלה • סגולות • קמיעות ועוד

רחוב שילה 4 ירושלים 📞 02-644-33-00

הלכות שבת

נוסח הקידוש

א. יאמר מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר ויתחיל הקידוש מתיבות יום הששי ויכולו השמים ר"ת יהו"ה ב"ה ואע"פ שכבר אמרוהו ב' פעמים בתפלה, יחזור לאומרו עתה, והטעם הוא כדי להוציא בניו ובני ביתו, וגם מפני חביבות העדות שהקב"ה ברא שמים וארץ, ובזה משלימים לומר ג' פעמים ויכולו^א.

ב. קודם ברכת הגפן יאמר המקדש "סברי מרנן" ועונים המסובין "לחיים"^ב.

ג. מזכירין "יציאת מצרים" בקידוש כדי שיזכור האותות והמופתים שעשה לנו השי"ת במצרים והוא ראה וזכר שהקב"ה מחדש מעשה בראשית^ג.

עיונים והארות

לא (ו) "תנו שכר לאובד ויין למרי נפש", וכן היו משקין האבלים יין כדאמרין (סנהדרין ע.) לא נברא יין אלא לנחם בו אבלים, לכך אמרין סברי מרנן שיהא לחיים ולכך הם חייבים לענות לחיים ולא למות עכ"ל. ומהר"מ מ"ץ כתב הטעם מה שאומרים סברי מרנן על היין ולא על הלחם ולא על השכר משום שהיין הביא קללה לעולם בימי נח שנשתכר ונתארר בנו כנען, על כן אומרים סברי כלומר תבינו שבדעתו לשתות ובדעתכם אני אשתה שלא יזיק, על כן רגילין להשיב אחריו לחיים עכ"ל. (הב"ד והב"ח בס"י קעד, שכנה"ג בזה הס"י בהגב"י אות ד). וכתב עוד טעם אחר משם הרד"א ואתיא כמ"ד עץ שאכל ממנו אדם הראשון גפן היה לפיכך נקנסה עליו מיתה, סברי מרנן תנו דעתכם שזה הכוס יהיה לחיים ולא למות ככוס של אדם הראשון והם עונים לחיים יהיה ולא למות, עכ"ל. וכתב עוד שם השכנה"ג טעמא מדנפשיה שלפי שהיין גורם שכרות, וע"י השכרות באים נזקים רבים כההיא דפ"ק דמגילה דקם רבה ושחטיה לר"ז, ולכן אמרי סברי מרנן שיהיה הכוס לחיים ולא יגרום דברים של מיתה. ובשם תנחומא פ' פקודי כתב שהטעם מפני שהשותה ירא מסם המות שלא יהיה בכוס והוא אומר סברי מרנן ואומרים הקהל לחיי כלומר שלחיי יהיה הכוס עכ"ל. וכ"כ בתיקונים תיקון כ"ד דצ"ל סברי מרנן והקהל עונים לחיי יעו"ש.

ג. גמ' פסחים (קז:): אמר רב אחא בר יעקב צריך שיזכיר יציאת מצרים בקידוש היום, כתיב הכא (דברים טז, ג) "למען תזכור את יום", וכתב התם (שמות כ, ח) "זכור את יום השבת לקדשו".

והחזיר (ס"י רעא) הביא וז"ל והרמב"ן כתב שהשבת עצמו זכר ליציאת מצרים, כי בעבור היות יציאת מצרים מורה על אלוה קדמון מחדש חפץ ויכול, על כן כתב בדברות שניות (דברים ה, טו) "וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים" וגו' "על כן צוה ה' אלהיך לעשות את יום השבת", שאם יעלה על לבך ספק על השבת, שמורה על החידוש והחפץ והיכולת, תזכור מה שראו עיניך ביציאת מצרים, שהוא לך לראיה ולזכר, והנה השבת זכר ליציאת מצרים, ויציאת מצרים זכר לשבת, כי יזכרו

ש"ע (ס"י רעא סע"י ג) צריך לשתות מכוס של קידוש כמלא לוגמיו, דהיינו כל שיסלקנו לצד אחד בפיו ויראה מלא לוגמיו, והוא רובו של רביעית. ובמג"א (ס"ק ט) מבאר רובו של רביעית - היינו באדם בינוני ובגדול לפי גדלו. וכתב הר"ן דמ"מ לא בעי טפי מרביעית.

א. מור (ס"י רעא) ובהגהות מיימוניות (הל' תפלה, פרק ט, אות ד) כתב: שלש פעמים חייב אדם לומר ויכולו, אחד בתפלה, ואחד לאחר התפלה בברכת מעין ז', ואחד על הכוס, כנגד ג' פעמים תיבת 'אשר' שבפרשת ויכולו. וכתב ערוך השלחן (ס"י רעא סע"י כה) והנה תיבות "יום הששי" הם סוף פסוק ד"ורא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בוקר יום הששי". וכתב מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (שם במקורות להלכה ד ד"ה מה שאומרים) וז"ל מה שאומרים "יום הששי ויכולו השמים" הוא כדי להשלים בר"ת הזכרת ה'. ועיין בתורת חיים (ע"ז ה.) שכתב, שהנה ששת ימי בראשית כנגד שית אלפי שנים דהוי עלמא, ויום השביעי הוא נגד עולם הבא שכולו שבת, כי "יום הששי ויכולו השמים" ר"ת שם הוי"ה וכו'. עי"ש.

ב. כן הוא הנוסח בשעה"כ (ענין קידוש, דף עא ע"ד) והביאו בכה"ח (ס"י קסז ס"ק קח) שכתב טעם בסוד לשני תיבות אלו של סברי מרנן והוא כי ס"ר דסברי גי' עשר הויו"ת פשוטות דה' חסדים וה' גבורות, והב' דסברי ב' כוללים דחסדים וגבורות, והיו"ד דסברי עשרה כוללים שלהם, מרנן גי' ש"ם והוא על דרך סוד שם של שמע שהוא גי' רפ"ח ושם ב"ן, וכ"כ בסידור הכוונות של הרש"ש ז"ל. ור"ל בגי' דמלת סברי יכוון למתק ה' גבורות וה' חסדים כידוע שהיין רומז אל בחי' גבורה וצריך למתקו, ומטעם זה ג"כ מוזגין אותו במים שהוא בחי' חסד כידוע, ובגי' דתיבת מרנן יכוין אל בחי' בירורי רפ"ח ניצוצי קדושה שעולין אל בחי' שם ב"ן שהוא מלכות דאצילות כידוע.

ועוד כתב הכה"ח (שם) ובתוך הגהות מהרש"ל כתוב וז"ל: מצאתי, מפני מה אומרים סברי מרנן על היין לפי שבשעה שהיו דנין דיני נפשות היו משקין אותן יין ע"ד (משלי

ד. כשאומר "זכרון למעשה בראשית" התפלל במחשבתו שיהיה לו זכרון טוב בתורה.

מאמרי הזוה"ק

בנין בית המקדש

ביום שנבנה בית המקדש ע"י שלמה המלך ע"ה לא היתה שמחה כזו להי"ת מיום שנברא העולם. כי ביום שמשח רבנו ע"ה הקים את המשכן למטה הוקם גם משכן למעלה והיה המשכן של השר מטטרו"ן למעלה בעולם היצירה. אבל כאשר נבנה בית המקדש הראשון נבנה למעלה בית המקדש העליון שהוא סוד הבינה העליונה והאירו כל העולמות ונתמתקו כל הדינים ופתחו העליונים והתחתונים את פיהם בשירה ובזמרה תרומה דף קמג ע"א

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי לבאר פסוק זה **וְאָמַר** (שיר השירים א, א), **שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמֹה**.
שִׁירָתָא דָּא אֲתַעֲר לָהּ שְׁלֹמֶה מְלָכָא, שירה זו התעורר שלמה המלך לומר אותה **בְּדַ**
אֲתַבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא, וְעֲלִמִין כְּלָחוּ אֲשֶׁתְּלִימוֹ, עֵילָא וְתַתָּא בְּשִׁלְמוֹתָא דָּדָא. כאשר
 נבנה בית המקדש למטה ואז כל העולמות כולם נשתלמו למעלה ולמטה בשלימות אחד, שהעולם התחתון נשלם כמו
 העולם העליון **וְאֵף עַל גַּב דְּחִבְרִיָּא פְּלִיגָן כְּהָאִי**, (נ"א מְתִי אֲתַמֵּר) ואמר ואפילו שהחברים חלוקים
 בענין זה מתי נאמר שיר השירים אם בזמן קבלת התורה או בהקמת המשכן **אֲבָל** כל החכמים לא חולקים **שִׁירָתָא**
דָּא לָא אֲתַמֵּר, אֲלָא בְּשִׁלְמוֹ, שִׁירָתָא דָּא לָא נִאמְרָה אֲלָא בַּעַת שְׁהִיָּה שְׁלִימוֹת בְּדַ סִּיחָרָא
אֲתַמְלִיָּא בְּשִׁלְמוֹ, וְכִי מִקְדָּשָׁא אֲתַבְּנִי כְּגִוּוֹנָא דְלַעִילָא כאשר הלבנה שהיא השכינה
 נתמלאה בשלימות ובית המקדש נבנה כדוגמת העולמות של מעלה.

בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא בשעה שנבנה בית המקדש למטה כעין ביהמ"ק של מעלה
 והלבנה היתה בשלמות, **לָא הָוָה חֲדָוָה קַמִּיהָ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִיּוֹמָא**
דְּאֲתַבְּרִי עֲלָמָא, כְּהָהוּא יוֹמָא לא היתה שמחה לפני הקב"ה מיום שנברא העולם כאותו יום שנבנה בו
 ביהמ"ק והשרה בו את שכינתו.

עיונים והארות

מכל העמים' ושבתי קדשך כו' הם טועים טעות גמור כי מוסיפין בחשבון התיבות ואין לומר סדר גירסא זו אלא בקידוש של יו"ט בלבד והטועים העתיקוהו משם בסדר הקידוש של שבת.

ד. מובא בספר חמשה מאמרות וכ"כ בטעמי המנהגים בשם מהרי"א מז' דיטשוב (עמוד תקעד).

בו, ויאמרו כי השם מחדש בכל זמן אותות ומופתים, ועושה הכל כרצונו, כי הוא אשר ברא את הכל במעשה בראשית.

וכתב הרב בשעה"כ (ענין הקידוש, דף עא ע"ב) וז"ל כי יש ע' תיבות בסדר ויכולו ובסדר הקידוש, ל"ה תיבין בוכולו ול"ה תי' בקידוש ולכן אותם הנהיגין לומר אחר תיבות זכר ליציאת מצרים כי בנו בחרת ואותנו קדשת

מִשְׁכַּן דָּעֵבֶד מִשֶּׁה בְּמִדְבָּרָא, לְנַחֲתָא שְׂכִינְתָּא לְאַרְעָא כי כך היה במשכן שעשה משה במדבר כדי שתרד השכינה לארץ אצל התחתונים ותתלבש במטטרו"ן בימי החול להשפיע שפע לבניה שבעולם הזה התחתון, בַּהֲהוּא יוֹמָא מִשְׁכַּן אַחְרָא אֲתוּקָם עֲמִיה לְעִילָא באותו יום הוקם משכן אחר למעלה בעולמות העליונים שמכוון כנגדו למטה, שממנו ירד אור למשכן למטה שנבנה מעצים וזהב וכו' ומתלבש בתוכו וע"י התחברות המשכן העליון במשכן התחתון, יש כח לשכינה לירד ולשכון בתחתונים, **בְּמָה דְּאוּקְמוּהָ דְּבִתִּיב**, (שמות מ, יז) **הוּקָם הַמִּשְׁכָּן** כמו שהעמידו ופרשו חז"ל על הפסוק הוקם ה-משכן, **הַמִּשְׁכָּן: מִשְׁכַּן אַחְרָא דְּאֲתוּקָם עֲמִיה** המשכן בה' הידיעה בא לרמוז על משכן אחר שהוקם עמו באותו זמן, **וְדָא מִשְׁכַּן דְּנֶעַר מִטְטְרוּ"ן, וְלֹא יִתִּיר** והוא משכן של נער מטטרו"ן שבעולם היצירה, ולא למעלה מזה. **בֵּית ראשון בַּד אֲתִבְנִי, בֵּית ראשון אַחְרָא אֲתִבְנִי עֲמִיה** אבל כאשר נבנה בית המקדש הראשון בית אחר נבנה עמו שהוא סוד הבינה העליונה, ה' ראשונה של שם הוי"ה ב"ה שהארתה ירדה למטה עם הארת ו"ה של הוי"ה ב"ה שהם זו"ן, וכולם ירדו לשכון בתוכו, **וְאֲתִקְיִים בְּעֶלְמִין כְּלָהוּ, וְאֲנִהִיר** (ד"א בְּעֶלְמָא וְאֲנִהִיר) **לְכָל עֶלְמִין, וְאֲתִבְסַם עֲלֵמָא** ונתקיים אותו אור גדול של הבינה וזו"ן בכל העולמות כולם, והאיר בכל העולמות ונתמתקו הדינים מכל העולמות ע"י האור הגדול של האמא העליונה, **וְאֲתִפְתַּחוּ כָּל מִשְׁקוּפֵי עֲלָאִין לְאַנְהָרָא** ונפתחו כל החלונות העליונים להאיר למטה כי הבינה היא המפתח של כל הפתחים, **וְלֹא הָוָה חֲדוּהָ בְּכָל עֶלְמִין בַּהֲהוּא יוֹמָא** ולא היתה שמחה בכל העולמות כאותו יום, כי הבינה היא מקור השמחה והברכה ועל ידה התעוררו שפע ומוחיין בכל העולמות, ואפי' יום מתן תורה לא היה לו כערך אותו היום, **כְּדִין פְּתַחוּ עֲלָאִי וְתַתָּאִי וְאִמְרוּ שִׁירְתָּא** ואז פתחו העליונים דהיינו המלאכים וכל צבאות השמים עם ישראל שלמטה ואמרו שירה, **וְהִינֵנוּ שִׁיר הַשִּׁירִים. שִׁירְתָּא דְּאֵנוּן מְנַגְנִין דְּמְנַגְנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא** והשירה שאמרו היא שיר השירים שהוא מצד הבינה, והיא השירה של אלה המלאכים שמנגנים לקב"ה, (י"א ששירה זו

נאמרה ביום מתן תורה וי"א ביום שנבנה בו בית המקדש).

ביהמ"ק של מטה מכון ובנוי כנגד ביהמ"ק של מעלה

בשלח דף נט ע"ב רעיא מהימנא

פְּקוּדָא לְמִבְנֵי מְקֻדְשָׁא לְתַתָּא, כְּגוּוּנָא דְּבִי מְקֻדְשָׁא דְּלְעִילָא מצוה לבנות בית המקדש למטה כעין בית המקדש של מעלה, **בְּמָה דְּאֵת אִמֵּר** כמו שלמדו רבותינו על הפסוק (שמות טו, יז), **מִכּוּן לְשִׁבְתְּךָ פָּעֻלְתָּ יְהוָה**. מכאן שבית המקדש של מטה מכון כנגד כסא הכבוד של מעלה שנמצא בביהמ"ק שבירושלים של מעלה ומכאן למדו, **דְּאֲצַטְרִיךְ לְמִבְנֵי בֵי מְקֻדְשָׁא לְתַתָּא, וְלְצִלָּאָה בְּגִיָּיהָ צְלוּתָא בְּכָל יוֹמָא** שצריך לבנות את בית המקדש למטה כעין של מעלה שיהיה מכון כנגדו, ולהתפלל

בתוכו התפילות בכל יום, לְמַפְלַח לִיָּה לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא צְלוֹתָא אֲקָרִי עֲבוּדָה. לעבוד בו כעין עבודת הקרבנות לקב"ה, שהרי התפילה נקראת עבודה כגודע וכמו שאמרו רבותינו (תענית ב.) איזו היא

עבודה שהיא בלב הוי אומר זו תפילה.

בית הכנסת של מטה עומד ומכוון כנגד ביהכנ"ס של מעלה

וְהָיָה כִּי בִנְשֵׁתָא, אֲצַטְרִיךְ לְמִבְנֵי לִיָּה בְּשִׁפְרֵי סִנְיָא, וּלְאַתְקִנָּא לִיָּה בְּכָל תְּקוּנִין וְאוֹתוֹ בֵּית הַכִּנְסַת שְׁבוּנִים לְצוּרֶךְ הַתְּפִילָה צָרִיךְ לִבְנוֹת אוֹתוֹ בְּרֹב פֶּאָר וְהָדָר וְיוֹפִי גְדוֹל וּלְתַקֵּן

ולשכלל אותו בכל מיני תיקונים וכיורים יפים, דְּהָא כִּי בִנְשֵׁתָא דְלִתְתָּא, קִיִּימָא לְקַבֵּל כִּי בִנְשֵׁתָא דְלְעִילָא שְׁהָרִי בֵּית הַכִּנְסַת שֶׁל מִטָּה עוֹמֵד וּמִכּוּוֹן כִּנְגַד בֵּית הַכִּנְסַת שֶׁל מַעְלָה, כִּי הִנֵּה הַשְּׂכִינָה נִקְרָאת בֵּית הַכִּנְסַת, וְהַשְּׂכִינָה הִיא שֵׁם ב"ן, וְעֵשֶׂר פַּעֲמִים ב"ן עוֹלָה גִּימ' כִּנְס"ת וְכִמּוֹ שֶׁהַשְּׂכִינָה מִתּוֹקֶנֶת בְּפֶאָר וְהָדָר כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר השירים ד, ז) כּוֹלֵךְ יִפָּה רַעִיתִי, כִּךְ בִּיהֲכַנְס"ס צָרִיךְ לִהְיוֹת מִתּוֹקֵן בְּרֹב פֶּאָר וְהָדָר.

משכן של מטה מכוון כנגד משכן של מעלה

בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְתַתָּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מִטָּה שֶׁהוּא בְּמַלְכוּת, אִיהוּ קָאִים בְּגִּוּוֹנָא דְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ דְּלְעִילָא, דְּקָאִים דָּא לְקַבֵּל דָּא הוּא עוֹמֵד כַּעֲיֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה שֶׁהוּא כִּנְגַד הַבֵּינָה, שְׁעוֹמֵד וּמִכּוּוֹן זֶה כִּנְגַד זֶה. וְהָיָה כִּי מִקְדָּשָׁא, כָּל תְּקוּנֵי וְכָל אוֹתָם הַכִּלִּים וְהַכְּהָנִים וְהַמִּשְׁמָשִׁים, כָּלָהוּ מֵאֲנִין, וְשִׁמְשִׁין וְאוֹתוֹ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כָּל תְּקוּנֵי וְכָל אוֹתָם הַכִּלִּים וְהַכְּהָנִים וְהַמִּשְׁמָשִׁים, כָּלָהוּ אֲנֹן בְּגִּוּוֹנָא דְּלְעִילָא כּוֹלֵם הֵם כַּעֲיֵן שֶׁל מַעְלָה. מְשַׁכָּנָא דְּקָא עֶבֶד מִשָּׁה בְּמִדְבָּרָא, כָּלָא הָיָה בְּגִּוּוֹנָא דְּלְעִילָא מִשְׁכֵּן זֶה שְׁעֵשָׂה מִשָּׁה רַבֵּנוּ בְּמִדְבָּר כּוֹלּוֹ הִיָּה כַּעֲיֵן הַמִּשְׁכָּן שֶׁל מַעְלָה, כִּי הַמַּלְכוּת הַתְּלַבְּשָׁה בְּמִטְטְרוֹן וְהִיתָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְדָרֶךְ מִטְטְרוֹן שְׁבַע עוֹלָם הִיצִירָה בָּא שְׁפַע לְכָל הַתַּחְתּוֹנִים.

בית הכנסת צריך שיהיה משוכלל ומפואר כעין ביהכנ"ס של מעלה

כִּי מִקְדָּשָׁא דְּכִנָּא שְׁלֵמָה מְלָכָא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁבִנָּה שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, הוּא כִּי נִיִּיחָא בְּגִּוּוֹנָא עֲלָאָה, בְּכָל אֲנֹן תְּקוּנִין הוּא הִיָּה בֵּית מְנוּחָה כַּעֲיֵן הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה בְּכָל אוֹתָם הַתִּיקוּנִים שֶׁהֵיוּ בּוֹ, לְמַחְוֵי בְּתִקּוּנָא דְּלְעִילָא, כִּי נִיִּיחָא וְאַחֲסִנְתָּא כְּדֵי שִׁיחָה עַל יְדוֹ הַתִּיקוּן שֶׁל מַעְלָה כִּי בּוֹ יֵשׁ מְנוּחָה וְנַחֲלָה לַהֲשִׁירָתָה הַשְּׂכִינָה. הָכִי כִּי בִנְשֵׁתָא, אֲצַטְרִיךְ בְּכָל תְּקוּנֵי שִׁפְרֵי, לְמַחְוֵי בְּגִּוּוֹנָא עֲלָאָה כִּךְ בֵּית הַכִּנְסַת צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּכָל הַתִּיקוּנִים שֶׁל יוֹפִי וּפֶאָר לִהְיוֹת כַּעֲיֵן שֶׁל מַעְלָה, לְמַחְוֵי בֵּית צְלוֹתָא, לְאַתְקִנָּא תְּקוּנִין בְּצְלוֹתָא, בְּמָה דְּאוּקְמוּהָ לִהְיוֹת בֵּית תְּפִילָה לְתַקֵּן בּוֹ תִּיקוּנֵי הַתְּפִילָה בִּיחודִים מִיּוֹחִדִים לְשְׂכִינָה הַקְדוּשָׁה כִּמּוֹ שֶׁבֶּאֱרָנוּ.

צריך שיהיה בבית הכנסת י"ב חלונות וטוב יותר להתפלל בבהכנ"ס מאשר בשדה במקום פתוח

וְהָיָה כִּי בִנְשֵׁתָא דְּלָחֵי בִּיה חֲלוֹנוֹת וְאוֹתוֹ בֵּית הַכִּנְסַת צָרִיךְ שִׁיחֵי בּוֹ חֲלוֹנוֹת, דְּכִתִּיב שְׁכַתוֹב (דְּנִיָּא ו, יא), וְכִיִּין פְּתִיחָן וְחֲלוֹנוֹת פְּתוּחִים לוֹ כִּנְגַד יְרוּשָׁלַיִם. בְּגִּוּוֹנָא דְּלְעִילָא כַּעֲיֵן בִּיהֲכַנְס"ס שֶׁל מַעְלָה, וְעַל דָּא וְעַל זֶה כְּתוּב (שיר השירים ב, יט) מִשְׁנִיחַ מִן הַחֲלוֹנוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָבִים

שהקב"ה משגיח בבית הכנסת של מעלה לשמוע את תפילות ישראל דרך החלונות והחרכים. וצריך שיהיו בבית הכנסת י"ב חלונות, וד' חרכים כמו שיש בבית הכנסת העליון. **וְאִי תִימָא אֲפִילוּ בְּחֻקָּלָא, בְּגִין דְּרוּחָא לְהוּי סָלִיק** ואם תאמר שאפילו בשדה ראוי להתפלל כדי שרוחניות התפילה והקדושה והאורות יוכלו להיות עולים. **לָאוּ הָבִי** אינו כן ראוי להתפלל בשדה, **דִּהָא אֲנֵן צְרִיכִין בֵּית וְלִיבָא לְאַשְׁתַּבְּחָא בֵּית לְתַתָּא, בְּגִוּוּנָא דְּבֵית עֲלָאָה** שהרי אנחנו צריכים בית, ובשדה א"א שימצא בית כדי שיהיה בית של מטה כעין בית של מעלה, **לְנַחְתָּא דִּינֹרָא עֲלָאָה לְדִינֹרָא תַתָּאָה** כדי להוריד השכינה שהדירה שלה למעלה להיות דירתה למטה.

השראת השכינה ע"י הצדיק

הזוה"ק מדבר על השראת שכינה על עם ישראל שהיא באה ע"י הצדיק כי כיון שמשנה רבנו נמצא בעולם והשכינה היא בחי' כלת משה כנודע שכן הסבירו לנו רבותינו על הפסוק ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן אל תקרי כלות אלא כלת, וכן בכל דור ודור ע"י הצדיק שנמצא בתוכנו השכינה שורה בזכותו כיון שע"י שהשכינה באה אליו, כן גם אנחנו זוכים להארתה תרומה דף קמ ע"ב

פָּתַח רַבִּי אָבָא וְאָמַר, לפרש מה שכתוב (שמות כה, ב) **וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ וְגו'.** מִשֶּׁה, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחֲמִי לִיה עוֹבְדָא דְּמִשְׁכָּנָא בשעה שהקב"ה הראה לו למשה מעשה המשכן, הָוָה קָשָׁה קַמִּיה, וְלֹא יָכִיל לְמִיקָם בִּיה היה קשה לפניו ולא היה יכול לעמוד בהבנת ענינו, כי היה קשה לו מאוד כיצד אפשר שהשכינה הקדושה תרד למטה ותתלבש בחומר, ועוד כיצד יוכלו קרוצי חומר ילודי אשה להמשיכה אצלם, **וְהָא אוֹקְמוּהּ** והרי כבר העמדנו ופרשו רבותינו ע"ז במדרש. **וְהַשְׁתָּא אֵית לָן לְמִקְשֵׁי הָבָא** ועכשיו שאנחנו יודעים שהשכינה ירדה ושרתה בתחתונים, אפי' שעדיין אין אנחנו יודעים איך זה אפשר יש לנו להקשות כאן, **אִי תְרוּמָה דָּא, יַהֲבָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשֶּׁה בְּלַחֲזוּדֵי** אם תרומה זו שהיא סוד השכינה הקדושה, נתנה הקב"ה למשה לבדו שתשרה עליו, אם כן, הִיךְ יַהֲבָה לְאַחֲרָא, וְאָמַר דְּלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִקְחוּ הָאִי תְרוּמָה איך נתנה הי"ת לאחר, ואמר שבני ישראל יקחו לעצמם את זו התרומה שהיא השכינה, לשרות עליהם? **אַלְא וְדַאי לְמִשֶּׁה יַהֲבָה, וְלֹא יַהֲבָה לְאַחֲרָא** ומתרץ, ודאי שהי"ת נתן למשה רבנו לבדו את השכינה ולא נתנה לאחר, כי השכינה נקראת כלת משה והשיאה לו, אלא שע"י שהשכינה תשרה על משה רבנו, אז מכח זה תשרה על כל עם ישראל. וזה שאמר ויקחו לי תרומה, כי כיון שהשכינה למטה בשביל משה, כאילו שכל עם ישראל לוקחים אותה והיא שורה עליהם.

לְמַלְכָּא דִּהְוָה בְּגוּ עַמִּיה, וְלֹא הָוָה מְטְרוּנִיתָא עַמִּיה דְּמַלְכָּא ומביא ר' אבא משל לזה למלך שהיה בתוך עמו ולא היתה המלכה עם המלך. **כָּל זְמָנָא דְּמְטְרוּנִיתָא לָא הָוָה עַמִּיה דְּמַלְכָּא, לָא מְתִינֵי עִמָּא בִּיה, וְאֲנֹן לָא יַתְבִּין לְרַחֲצָן** כל זמן שהמלכה לא היתה עם המלך, לא היו העם סומכים ביסודות חזקים במלך, ולא היו יושבים לבטח בארצם. **כִּיּוֹן דְּאֵתָת**

מִטְרוֹנִיתָא, כָּל עָמָא חֲדָאן, וַיִּתְּבִי בְּרוּחָצְנֵנוּ אַבְל כִּיּוֹן שְׂבָאָה הַמַּלְכָּה, כָּל הָעָם הָיוּ שִׂמְחִים וְיוֹשִׁים לְבַטַּח כִּי יוֹדְעִים שֶׁהַמֶּלֶךְ יֵישֵׁב עִמָּם תָּמִיד. בְּכָךְ בְּקִדְמִיתָא, אָף עַל גַּב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָבַד לֹזֶן נָסִין וְאַתִּין עַל יְדֵי דְמֹשֶׁה כִּךְ הוּא הִנְמַשֵּׁל בְּתַחֲלִילָא אַע"פ שֶׁהַקֶּב"ה עָשָׂה לָהֶם נִסִּים וְאוֹתוֹת עַל יְדֵי מֹשֶׁה לְבַד, לֹא מִתִּיָּאֲשִׁי עָמָא עַדִּין לֹא סָמְכוּ. כִּיּוֹן דְּאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה כִּיּוֹן שֶׁאִמַר הַקֶּב"ה וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, וְעוֹד אָמַר, וְנָתַתִּי מִשְׁכָּנִי בְּתוֹכְכֶם. מִיָּד אֲתִיָּאֲשׁוּ בְּלָהוּ, וְחָדוּ בְּפִלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִיָּד הִתְחַזְקוּ כּוֹלָם וּשְׂמַחוּ בַּעֲבוּדָתוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה כִּי עָתָה יַדְעוּ שֶׁהַקֶּב"ה קָבַע דִּירְתוֹ בְּתַחֲתוֹנִים, הֲדָא הוּא דְכֶתִיב, וְזֶה שְׁכֵנֹתוֹ (בַּמִּדְבָּר ז, א) וַיְהִי בַּיּוֹם בְּלַת מֹשֶׁה, דְּנִחַתַּת בְּלַת מֹשֶׁה לְאַרְעָא וְדוֹרְשִׁים חו"ל כֵּלַת חֶסֶד ו' (ע"ש בַּאֲוֹר הַחַיִּים) לְרַמּוֹז לְנוּ שִׁירְדָּה הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא כֵּלַת מֹשֶׁה לְאַרְץ לְשׁוֹכֵן בְּתַחֲתוֹנִים וְזֶה נִסְמְכוּ עַמִּי וַיַּדְעוּ שֶׁעָשִׂיו וְדָאִי שֶׁהִשְׁרָה הַקֶּב"ה דִּירְתוֹ כֹּאֵן בַּעֲלֹם הַזֶּה.

אכילה לשם שמים

מִבְּאֵר הַזֶּה"ק מְדוּעַ הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עַל הַצְּדִיקִים וְאָמַר כִּי הֵם לֹא הוֹלְכִים אַחַר תַּאֲוֹת הָעוֹה"ז כִּי הַתַּאֲוֹת וְהַתַּעֲנוּגִים הֵם חֶלְקוֹ שֶׁל הַנַּחֲשׁ כְּנוּדַע, כִּי קוֹדֵם חָטָא אָדָם הִרְאִשׁוֹן הָיָה הָאָדָם רוֹחֲנִי מְאֹד וְע"י הַחָטָא נִתְּגַשֵּׁם כְּנוּדַע כִּי גּוֹפּוֹ נַעֲשֶׂה מְטוֹב וְרַע וְכַךְ נַעֲשִׂיו כָּל הַגּוֹפּוֹת שֶׁלָּנוּ אַח"כ, וְהֵם חֶלֶק עוֹר הַנַּחֲשׁ וְא"כ כָּל הַהִנָּאוֹת וְהַתַּאֲוֹת לְמִינֵיהֶם הֵם חֶלֶק הַנַּחֲשׁ. אֲמָנָם אִם הָאָדָם אוֹכֵל לְקִיּוֹם הַגּוֹף וְלֹא לְמַלְאוֹת תַּאֲוֹתוֹ אֲלֵא כְּדֵי שִׂיחָה בְּרִיא לְעַבּוּדַת הֵ"ת אִזּוֹכָה שֶׁלֹּא תִתְּדַבֵּק בּוֹ אוֹתָהּ טוֹמָאָה וְאִין הַחִיצוֹנִים שׁוֹלְטִים בּוֹ וְנַעֲשֶׂה רוֹחֲנִי וְזוֹכָה שֶׁהַשְּׂכִינָה תִּשְׁרָה בּוֹ וְאִפִּי שִׁישׁ בּוֹ בַּהֲכָרָה חֶלֶק מִהַנַּחֲשׁ בְּתוֹר יִירוּשָׁה מְאֻדָּה"ר הִיא טוֹמָאָה קְלָה שְׂאִינָה מוֹקֶת מִמֶּשׁ לְנִשְׁמָה

תרומה דף קמא ע"א

גּוֹפִיָּהוּן דְּצִדִּיקָא, דְּלֹא אֲתַמְשְׁכוּ בְּהָאִי עֲלֵמָא בְּתָר הִנָּאִין דְּהִתִּיא קְלִיפָּה תְּקִיפָּא הַגּוֹפּוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁלֹּא נִמְשְׁכוּ בִּזְהַר הָעוֹלָם אַחַר הַהִנָּאוֹת וְהַתַּאֲוֹת שֶׁל הָעוֹה"ז שֶׁהֵם הַנָּאוֹת שֶׁל אוֹתָהּ קְלִיפָּה חֻזָּקָה שְׂבָאָה מְזוּהָמַת הַנַּחֲשׁ כְּנוּדַע, זִוְכִּים, לֹא שְׁלֵטָא עַלִּיהוּ רִיחַ מְסַאָבוּ בְּלָל שֶׁלֹּא שׁוֹלְטַת עֲלֵיהֶם רוּחַ הַטוֹמָאָה כָּלֵל, דְּהָא לֹא אֲשַׁתְּפּוּ אֲבִתְרִיָּה בְּלוּם בְּהָאִי עֲלֵמָא שֶׁהִרִי לֹא נִשְׁתַּתְּפוּ וְהִלְכוּ אַחֲרֶיהָ כָּלֵל בִּזְהַר הָעוֹלָם. בְּמָה דְּנִגּוּפָא דְּרִשְׁיַעֲיָא אֲתַמְשְׁךְ בְּהָאִי עֲלֵמָא בְּתָר הִתִּיא קְלִיפָּה תְּקִיפָּא כְּמוֹ שֶׁהַגּוֹף שֶׁל הַרְשָׁעִים נִמְשָׁךְ בִּזְהַר הָעוֹלָם אַחַר אוֹתָהּ הַקְלִיפָּה הַחֻזָּקָה שֶׁל הַנַּחֲשׁ, וְהִנָּאִין וְעַנּוּגִין דִּילִיָּה וְתִיקוּנִין דִּילִיָּה, הָכִי אִסְתָּאָב, בְּתָר דְּנִפְקַת נִשְׁמָתִיהָ מִנִּיהָ וְכַפִּי הַהִנָּאוֹת וְהַתַּעֲנוּגִים שֶׁל הַרְשָׁעָה שֶׁהִיוּ לוֹ בַּעוּה"ז וְכֵן הַקְּשׁוּטִים וְהַמְּלַבּוּשִׁים וְהַמּוֹתְרוֹת שֶׁהִיוּ לוֹ בַּעוּה"ז, כִּךְ מִמְשִׁיךְ לְהַטְמִיא אַחֲרֵי שְׁיוּצָאֵת הַנִּשְׁמָה מִמֶּנּוּ.

גּוֹפִיָּהוּן דְּצִדִּיקָא, דְּלֹא מִתְּעַנְגִי בְּהָאִי (דף קמ"א ע"ב) עֲלֵמָא וְלַעוֹמַת הַרְשָׁעִים, גּוֹפּוֹתֵיהֶם שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁלֹּא מִתְּעַנְגִים בִּזְהַר הָעוֹלָם, אֲלֵא מִתְּעַנְגִי דְּמִצְוָה, וְסִעוּדָתִי שְׂבָתִין וְחִנּוּן וְזִמְנִין אֲלֵא אִךְ וְרַק מִתְּעַנּוּגִים שֶׁל מִצְוָה וְסִעוּדוֹת שֶׁל שְׂבָתוֹת וְחִגִּים וְזִמְנִים דְּהִינּוּ יָמִים טוֹבִים, הִתְּוֹא רִיחַ מְסַאָבָא לֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה עַלִּיהוּ אוֹתוֹ רוּחַ טוֹמָאָה לֹא יִכּוֹל לְשַׁלּוֹט עֲלֵיהֶם לֹא בַּעוּה"ז וְלֹא בַּעוּה"ב,

דָּהָא לָא אֶתְעַנְגּוּ מִדִּילִיה בְּלוּם שהרי לא התענגו משלו כלום, מחלק הסט"א. **וְהוֹאִיל וְלֹא נָטְלוּ מִדִּילִיה, לִית לִיה רִשׁוּ עֲלִיהוֹן בְּלָל** ומכיון שלא לקחו מחלק הנחש כלום אלא התענגו על השם שהעונג הזה הוא מצוה כנודע וכמ"ש (ישעיה נח, יג) וקראת לשבת עונג והוא מכפר על הנגע, כי ע"י שעם ישראל מתענגים כאן למטה גורמים תענוג בעולמות העליונים למעלה ולכן אין לו רשות עליהם כלל ועיקר. **וְכַאֲה אִיהוּ מֵאן דָּלָא אֶתְהֵי מִדִּילִיה בְּלוּם** אשריו אותו מי שלא נהנה כלום מחלק הסט"א.

משה רבנו ראה את המשכן כולו בנוי כשהיה בהר סיני, וכשישראל בנו את המשכן הביאוהו אל משה שיראה אם נעשה כפי מה שראה בהר סיני

ויחי דף רלט ע"א

תו, עוד פי' על וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. מַה בְּתִיב לְעִילָא, מה כתוב למעלה (שמות לט, לג) **וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה וְגו'.** אִמָּאי אֶל מֹשֶׁה ושואל, מדוע הביאו את המשכן אל משה, היה צריך להביאו אל הזקנים או לנשיאים. **הָכִי אָמְרוּ, בְּגִין דְּמֹשֶׁה חָמָא לִיה בְּטוֹרָא** ומפרש, כך אמרו היות ומשה ראה את המשכן בהר סיני, **וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחֲמִי לִיה בְּחִיוּ דְּעֵינָא** והקב"ה הראה לו את המשכן במראה עיניו ממש עם כל הסודות שיש בו, **בְּמָה דָּאֵת אָמַר,** כמו שנאמר בעשיית מזבח העולה (שמות כז, ח) **כַּאֲשֶׁר הִרְאָה אֶתְךָ בְּהָר כֵּן יַעֲשׂוּ, וְכִתִּיב,** ועוד כתוב בעשיית המנורה (במדבר ח, ד) **כַּמִּרְאָה אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה וְגו'.** וְכִתִּיב וכתוב שם עוד בציווי המשכן (שמות כה, מ) **וְרִאָה וַעֲשֵׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר אֶתָּה מִרְאָה בְּהָר** וכתוב שם בציווי המשכן ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו, **הַשְׁתָּא אֵייתִיאוּ לִיה, בְּגִין דִּיחֲמִי, אִי אִיהוּ בְּתַהוּא מְשַׁבְּנָא דְּחָמָא** לכן עכשיו הביאו את המשכן אל משה כדי שיראה אם הוא נעשה כאותו המשכן שראה בהר סיני.

משה רבנו לא נכנס למשכן עד שלא נכנסה המלכות ונתן לה כבוד שתכנס לפניו

אָבֵל אִמָּאי אבל, עדיין צריך להבין, מדוע כתוב **וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה** והיינו שהמשכן בא למשה ומדוע לא הלך משה לראות את המשכן. **אָלָא, לְמַלְכָּא דְּבָעָא לְמַבְנֵי פְּלִטְרִין לְמִטְרוֹנִיתָא,** [א] ומפרש שזה משל למלך שרצה לבנות ארמון מיוחד למלכה **פְּקִיד לְאִמְנִין, הִיבְלָא**

עיונים והארות

מדברי המדרש למדנו שהגדרת התורה ביחס לישראל, היא כאשה נשואה לבעלה. מאידך, במסכת ברכות (נז.) דרשו חז"ל: "תורה ציוה לנו משה מורשה - אל תקרי מורשה אלא מאורסה", הרי שהגדרת התורה ביחס לישראל היא כאשה מאורסה? וביארו המפרשים כי לאדם השלם בתורה נקראת התורה בבחינת נשואה, כביכול שיצאה מרשות אביה לגמרי, ואילו לחכמים הבלתי שלמים היא רק בבחינת ארוסה, שעדיין רשות אביה עליה.

הבדל הלכתי בין נשואה למאורסה, מצינו בדין הידוע בהלכות נדרים - שאשה נשואה, בעלה לבדו מפר את נדרה, בעוד

[א] **"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"** (כה. ח) "משל למלך שהיתה לו בת יחידה, בא אחד מן המלכים ונטלה, ביקש לילך לו לארצו וליטול לאשתו. אמר לו: בתי נתתי לך, יחידית היא. לפרוש ממנה - איני יכול, לומר לך אל תטלה - איני יכול, לפי שהיא אשתך. אלא זו טובה עשה לי; שכל מקום שאתה הולך, קיטון אחד עשה לי שאדור אצלכם, שאיני יכול להניח את בתי. כך אמר הקב"ה לישראל: נתתי לכם את התורה, לפרוש הימנה - איני יכול, לומר לכם אל תטלוה - איני יכול, אלא, בכל מקום שאתם הולכים, בית אחד עשו לי שאדור בתוכו, שנאמר 'ועשו לי מקדש'" (שמות רבה, פרשה לג).

דא, בְּדוֹךְ פִּלָּן ציוה את האומנים שיעשו היכל זה במקום פלוני, **וְהִיכָלָא דָא, בְּדוֹךְ פִּלָּן** והיכל זה במקום פלוני, **הָבֵא אֶתֶר לְעֶרְסָא** כאן יהיה המקום למטה, **וְהָבֵא אֶתֶר לְנִיחָא** וכאן יהיה מקום המנוחה. **בִּיּוֹן דְּעֶבְדֵּי לֹון אֲמִנִין** כיון שעשו האומנים את הארמון, **אֲחִמִּין לְמַלְכָא**. הראוהו למלך, אבל המלך לא נכנס לפלטרין כדי שלא יקרא שמו עליו כי זה בשביל המלכה ורק ראה את הארמון מבחוץ.

כֶּךְ, וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה והנמשל בזה הוא משה רבנו שבשעה שסיימו לבנות את המשכן הביאו את המשכן אל משה והראו לו אותו אבל משה רבנו לא רצה ליכנס בעצמו בפנים, **מֵאֲרֵי דְבִיתָא, אִישׁ הָאֱלֹהִים** וז"ש שמשה רבנו הוא בעל הבית איש ואדון של המלכות שנקראת אלהים כמאמר הפסוק (דברים לג, א) אשר ברך משה איש האלוקים, **בִּיּוֹן דְּאֲשִׁתְּכִלְל הִיכָלָא**, ומכיון שנשלם ההיכל דהיינו המשכן בשכלולו **מִטְרוּנִיתָא וְמִינַת לְמַלְכָא לְהִיכָלָא, וְמִינַת לְבַעְלָה עֲמָה** הזמינה המלכה את המלך אל ההיכל, דהיינו שהשכינה הזמינה את בעלה שהוא משה רבנו להיות עמה, **כֶּךְ וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה** לכן כתוב ויקרא אל משה, שהשכינה קראה והזמינה את משה לבא לאוהל מועד.

עיונים והארות

חנה, שהוא נוגע בדבר, להתיר את נדרו של הקב"ה? המשנה למלך עצמו מנסה ליישב, שאם נאמר שבדיעבד מועילה ההפרה בכגון-זה, אפשר ליישב שזו היתה כוונת החכמים, אולם הוא מסיים: "ומיהו הדבר אינו נוח בעיני וצריך עיון".

הגאון רבי יחיאל העליר השתמש בדברי המדרש שהובאו לעיל, שמהם מתברר כי כאשר האדם שלם בתורתו נחשבת התורה לנשואה לו וכאשר אינו שלם נחשבת כארוסה - כדי לבאר בטוב טעם את דברי הגמרא, ביאור שעל פיו מתורצות כל הקושיות הנ"ל.

והיינו, כי ידוע שהתורה היא הגוזרת את כל מה שיבוא על עם ישראל, ועל פי משפטיה וחוקיה אנו נדונים, כפי שמתבאר בדברי חז"ל פעמים רבות. וזה ההסבר באותה בת-קול ששמע רבה בר בר חנה, שכוונתה היתה: אוי לי שנשבעתי לייסר את ישראל בכל הצרות והיסורים הבאים עליהם. ועכשיו שנשבעתי - מי מביניהם הוא תלמיד חכם גמור שדינו כדן בעל, ויוכל להפר לי את הנדר, כפי הדין שבעל מפר בעצמו את נדרי אשתו?

ומשום כן הקפידו החכמים על רבב"ח שלא אמר "מופר לך", כי אולי הוא עצמו היה בבחינת בעל, ואפילו אם היה רק בבחינת ארוס - אולי היתה זו עת רצון מלפניו יתברך, שהוא נחשב כאביה של התורה, ואם כן ארוסה (רבב"ח) ואביה (הקב"ה) יכולים להפר את נדרה ובכך להביא לקיצה את הגלות המרה! (שו"ת "עמודי אור" - בהקדמה).

שארוסה - אביה והארוס יחד מפירים את נדרה. על פי זה, אמר הגאון רבי יחיאל העליר, בעל שו"ת "עמודי אור", ביאור נפלא באחת מאגדות רבה בר בר חנה, שהתקשו בה ראשונים ואחרונים.

בגמרא (בבא בתרא עד.) מובא המעשה באותו טייעא (סוחר ישמעאלי) שפגש את רבה בר בר חנה והראה לו את הר סיני. ושם מסופר שרבה בר בר חנה שמע שם בת קול האומרת: "אוי לי שנשבעתי, ועכשיו שנשבעתי מי מפר לי". רש"י מפרש שהכוונה לשבועת הגלות. בהמשך מסופר שכאשר רבה בר בר חנה בא לפני חכמים וסיפר להם על מה שמע, תקפו אותו בחריפות ואמרו לו: "היה לך לומר 'מופר לך'!" עד כאן מדברי הגמרא.

והקשו התוספות (שם, בד"ה ועכשיו): מדוע לא הפר הקב"ה בעצמו את שבועתו, כפי שמצינו לגבי דור המדבר? עוד דקדק ה"תוספות יום-טוב" בנדרים, שהרי הדין הוא (כפי שנתבאר בנדרים עז): שחכם צריך לומר "מותר לך" בהתרת נדר, ואם אמר "מופר לך", שהוא לשון בעל - לא הותר הנדר, ואם כן מדוע השתמש הקב"ה בלשון "מי מפר לי", היה לו לומר "מי מתיר לי"? וכן מה שאמרו רבנן לרבב"ח לאחר מכן "היה לך לומר מופר לך", והלא חכם המתיר צריך לומר "מותר לך"?

קושיא נוספת מופיעה ב"משנה למלך" על הרמב"ם (פרק ז' מהלכות נדרים הלכה ט'): שהרי דין הוא שמי שאסר על עצמו הנאת בני העיר, אסור להשאל על נדרו אצל חכם מבני אותה העיר, משום שהוא נוגע בדבר, ואם כן איך יכול היה רבה בר בר

וּבִגִּין דְּמֹשֶׁה מֵאֲרִי דְּבֵיתָא אִיהוּ ולפי שמשה רבנו בעל הבית הוא, **מַה פְּתִיב,** מה כתוב (שמות לג, ז) **וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֹהֶל וְנָטָה לוֹ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה, מֹשֶׁה דְּאִיהוּ מֵאֲרִי דְּבֵיתָא,** (דף ולט ע"ב) **עָבִיד הָכִי** משה שהוא בעל הבית עשה כך, והוא היה לו רשות לקחת את האוהל שהיא השכינה הקדושה, **מַה דְּלִית רִשׁוֹ לְבַר נָשׁ אַחֲרָא לְמַעַבְדַּר הָכִי** מה שאין רשות לשום אדם אחר לעשות כן.

מאמרי הפרשה

הקדמה לפרשת תרומה

כשהתחילו לבנות את המשכן חזרו ענני כבוד

פרשה זו נאמרה למחרת יום הכיפורים, שבאותו היום אמר הקב"ה למשה רבנו (במדבר יד כ): "סלחתי כדברך", ובשעה זו צוה אותם הקב"ה שיעשו משכן, והתחילו לבנות את המשכן כמה ימים אחר כך, ביום ט"ו בתשרי, ואז חזרה השראת השכינה בעם ישראל. (רש"י שמות לג יא)

ובאותו יום בט"ו בתשרי חזרו ענני כבוד, אחרי שנסתלקו בחטא העגל. ולכן חג הסוכות שהוא זכר לענני כבוד, עושים אותו בט"ו בתשרי, ולא בט"ו בניסן בזמן שיצאו ממצרים [והתחילו הענני כבוד], כי בט"ו תשרי חזרו ענני הכבוד. (פירוש הגר"א על שיר השירים פירוש א' פרק א' פס' ד')

בנין המשכן הוא סוף גאולת מצרים

וענין בית המשכן הוא השלמת גאולת מצרים. שכן לאחר יציאת מצרים, קריעת ים סוף, ומתן תורה, מופיעה עתה החוליה השלישית בבנין עם ישראל והיא בניית המשכן.

והנה דבר זה הוא החסד הגדול שעשה עמנו ה' יתברך, שעזב את כל העולמות העליונים ואמר איני משרה שכינתו אלא למטה אצל בני אהובי בעולם התחתון הגשמי, ושם צוה עליהם לבנות משכן בכדי להשרות את שכינתו שם, וכל זה מאהבתו הגדולה אותנו. ובאותה שעה כל אחד ואחד מעם ישראל נדרש להביא את נדבת לבו, כי המשכן שהקב"ה משרה בו את שכינתו, צריך לבנותו מכל הטוב שבו מתברך כל אחד מישראל. "זהב וכסף ונחושת ותכלת וארגמן" - כל אחד הביא למשכן את החלק הטוב המיוחד אותו.

וכן כותב הרמב"ן (הקדמה לשמות) שספר בראשית הוא "ספר האבות", וספר שמות הוא "ספר הגאולה", שבתחילה מדבר על גלות מצרים וכו' ואחר כך על יציאת מצרים, וממשיך בקריעת ים סוף, ואחר כך מתן תורה, וסופו הוא הקמת המשכן, שאז הגענו לפסגת הגאולה להתנתקות המוחלטת ממצרים, מהעבודה זרה שלהם ומהתרבות שלהם וכו' ועתה אנו דבקים אך ורק בבורא יתברך.

גם הגאולה העתידית עיקרה גאולה רוחנית

ולמדנו מכך, שגם בגאולה העתידה, מאותה גלות קשה שאנחנו נמצאים בה עכשיו שהיא בבחינת "מצרים", גם אז יהיה כמו שהיה ביציאת מצרים, שלא תוכל להיות הגאולה הגשמית, מבלי הדבר העיקרי שהוא הגאולה הרוחנית, שהיא בנין בית המקדש [שהוא כמו המשכן בגאולת מצרים] שתכליתו התקרבות והתדבקות בקב"ה.

ולזמן הזה נתאוו כל הנביאים והחכמים לימות המשיח, כדי שינוחו משעבוד מלכויות ומתאוות העולם הזה שאינם מניחים לאדם לעבוד את הקב"ה ולעסוק בתורה, ובאותם ימים רוחניים ופרושים מתאוות העולם הזה, תרבה

הדעת וחכמת התורה, כי כל המעדנים, הכסף, הזהב, האבנים טובות ומרגליות, יהיו מצויים כעפר ולא יהיה עסק העולם אלא להתקרב לבורא יתברך בלבד, ולא יהיה רעב, מלחמות, קנאה, ושנאה, והקב"ה יעמיד להם את מלך המשיח שילמד לעם ישראל תורה וחשקם יהיה אך ורק להתעלות, ויהיו ישראל חכמים גדולים וישגו את בוראם כפי יכולת האדם. (ראה רמב"ם הל' מלכים פרק י"ב ה"ד והלאה)

דברי מרן רבנו מרדכי שרעבי במעלת המשכן

ואביא לפניכם חלק קטן הנוגע מעלת המשכן, מדברי תורה שיצאו מפי קדשו של מו"ר המקובל האלקי ראש עדת המכוונים הגה"צ רבנו מרדכי שרעבי זיע"א שנאמרו בבית הכנסת "אוהבי ציון" בשנת התשכ"ה בהשתתפות מו"ר הראשון לציון הרב הגאון רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל, והם דברים מופלאים המדברים במעלת המשכן כאשר עיניכם תחזינה מישרים, וזה לשונו:

מורי ורבותי, ובראשם פאר הדור והדרו, מורנו ורבנו רבי עובדיה יוסף שליט"א [זצוק"ל], אנחנו רוצים לברך את כל הקהל הקדוש הזה, ווכדי שתחול הברכה, נאמר איזה דבר תורה קטן, שבכח התורה תחול ותשרה הברכה: היום למדנו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". הפסוק הזה והמשפט הקצר הזה כולל כל תורתנו הקדושה, הן הפשט, והן הרמז, והן הדרש והן הסוד, כולם כלולים מארבע בחינות במילת "מקדש", "ועשו לי מקדש", במשפט הקצר הזה.

הבחינה הראשונה - "ועשו לי מקדש", במילים האלו גילה הבורא יתברך את אהבתו לעם ישראל. הקשר האמיץ לעזוב את כל עולמות העליונים, מליוני מליונים של עולמות, אורות נעלמים גנוזים, אור הצחצחות, ולבוא לשכון בתוך עם ישראל. זה מגלה אהבה שאין לה ערך, אהבה כזו, שכמו שהוא אין לו סוף, גם אהבתו לעם ישראל אין לה סוף. זו הבחינה הראשונה שמגלה לנו בפסוק הזה הקצר "ושכנתי בתוכם", להיות משכנו ומקומו, כל הודו הדרו לשכון בתוך עם ישראל.

אם הבורא יתברך היה רוצה מהעליונים להיות לו מקדש, כל העליונים והנעלמים היו בונים לו מקדש, אבל הוא רצה ואהב וחייב את העם הנבחר - עם ישראל - לשכון בתוכו, ועל ידי ששוכן בתוכנו אנחנו מרגישים את הצחצחות והאורות הנעלמים, כולם באים בארבעת חלקי הנשמה. וכמו שהתורה ארבעה חלקים, כך העוסק בה קונה את ארבעת חלקי הנשמה (זוה"ק ח"ב דף צ"ד ע"ב):

כשעוסק אדם בתורה בפשט שהוא הבחינה הראשונה שבתורה - קונה חלק הראשון בנשמה, שהיא בחינת ה'נפש'. "זכה יתיר, יהבין ליה רוח" - עלה יותר במעלה והשיג יותר ולמד בחינה השנייה של התורה שהוא הרמז - מגלים לו בחינת ה'רוח'. "זכה יתיר, יהבין ליה נשמה" - אם זכה ונתעלה ולמד בחינה השלישית של התורה שהיא הדרש - קנה בחינה יותר עליונה, השפעה אלקית יותר, והיא בחינת הנשמה, בבחינת ה"א ראשונה. וכל בחינה יש לה אות אחת בשם הוי"ה, ה"א האחרונה היא הפשט, ומשם נמשכת הנפש. אות וא"ו היא הרמז, ומשם הרוח. ה"א הראשונה היא הדרש, ומשם הנשמה.

זכה יותר - התעלה במעלה יותר ולמד בחינה הרביעית העליונה מכולם, והיא בחינת נסתרות התורה וסודותיה, מהיכן קונה? מיו"ד הראשונה של הוי"ה, שהיא הבחינה העליונה שבכולם, שהיא בחינת 'נשמה לנשמה'. הנשמה עצמה נקרא נשמה, בחינה עליונה הנעלמה מאוד מאוד, גנוזה מאוד מאוד, היא בחינת החיה, והיא בחינת נשמה לנשמה. וזה בענין מה שאמרנו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". וכל תלמיד חכם למה זוכה על ידי עסק התורה? שיש לו עולם עליו ארבע בחינות, והם בחינת הנפש, בחינת הרוח, בחינת הנשמה, ובחינת הנשמה לנשמה. בכח מה? בכח "ושכנתי בתוכם".

ועכשיו אין לנו מקדש. ומי הוא המקדש? התלמיד חכם שהוא עוסק בתורה, הוא המקדש "ושכנתי בתוכם". כל תלמיד חכם, כל המלים שמוציא מפיו כשעוסק בתורה או בתפילה או עושה איזו מצוה.

ובפרט יש לנו מוסר מהרמב"ן שהאדם לא ימנע מלומר לפני כל מעשה טוב לפני כל תפילה, לפני כל עסק תורה, "בשם כל ישראל". אם אומר המלה הזאת "בשם כל ישראל", הברור הוא לא רק לעצמו כלומר לאבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] דשורש נשמתו, אלא יכול לברר כל מיני אבי"ע של כל עם ישראל, וכולם האדם מברר אותם ומעלה אותם במעלות רמות בשרשם העליון, כל אחד ואחד בנקודה שלו באבי"ע שלו וכפי שורש נשמתו.

ואם כן, כל אחד ואחד יקח את העצה הזאת מהרמב"ן ויזכור אותה לפני כל תפילה, לפני כל לימוד תורה, לפני כל מצוה, לפני כל מעשה טוב, ויאמר "בשם כל ישראל". השלוש מלים הללו "בשם כל ישראל" עושות תיקון עצום,

המעלה את השכינה עם כל ניצוצות הקודשה, כל רפ"ח ניצוצים ששיכים הן בזמננו, הן בזמנים שעברו, הן בזמנים שעתידים לבא, יכול לברר אותם על ידי התורה. עכ"ל הרב מרדכי שרעבי זצוק"ל.

המשכן מבטא את גודל אהבת ה' לישראל

המדרש (תנחומא תרומה ז') אומר על בנין המשכן: "זהו שאמר הכתוב (מלאכי א ב) אהבתי אתכם אמר ה', וצריך להבין מה ענין זה לזה?

והביאור בזה, שהענין של מלאכת המשכן מעיד על אהבתו של הקב"ה לישראל שציוה את ישראל להביא תרומה לבנות את המשכן, וכמו שכתוב כאן "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

והנה הקב"ה ברא את כל העולם והוא עצמו למעלה מהכל, וכמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה ויצא פרשה סח סי' ט) שהקב"ה 'מקומו של עולם' ואין העולם מקומו, והביאור בזה שהקב"ה נקרא 'מקום', כי תמיד המקום שנמצאים בו הוא יותר גדול מהיושב עליו, שהרי האדם לא יכול לשבת במקום צר וצריך שהמקום יהיה יותר גדול ומרווח כדי שיוכל להכיל אותו, והקב"ה הרי ברא את כל העולם, וכבודו מלא עולם, ושכינתו נמצאת בכל מקום וכמו שכתוב (ישעיה ו ג) "מלוא כל הארץ כבודו", ואף על פי כן נאמר (מלכים א' ח כז) "הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך", ואם כן לא נחשוב שהעולם הוא מקומו של הקב"ה אלא הוא 'מקומו של עולם' ואין העולם מקומו.

וכמו שהיה עם בעל החידושי הרי"ם בילדותו שאמר לו אביו: אתן לך דינר זהב אם תגיד לי היכן הקב"ה נמצא, השיב לו בנו: ואני אתן לך שני דינרי זהב אם תראה לי מקום שהקב"ה לא נמצא! כי הקב"ה נמצא בכל חלל העולם ואין שום מקום שנסתר מפניו, וזהו מה שכתב הרמ"א בתחילת השו"ע (או"ח סי' א סעי' א') "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים טז ח) הוא כלל גדול במעלות התורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים, כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו כשישבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול, ולא דיבורו והרחבת פיו כרצונו, והוא עם אנשי ביתו וקרוביו כדיבורו במושב המלך, כל שכן כאשר ישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה אשר מלוא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו, כמו שנאמר (ירמיה כג כד) אם יסתיר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום ה', מיד תגיע אליו היראה וההכנעה בפחד ה' יתברך ובושתו ממנו תמיד, והכוונה בכל זה כי הקב"ה הוא מקומו של עולם, שמלוא כל הארץ כבודו, והעולם נברא בתוך המקום שלו, וא"כ כיון שהקב"ה נמצא בכל מקום, תמיד צריך האדם להרגיש שהוא יושב ונמצא לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולהתנהג ביראה והכנעה כמו שמתנהגים לפני מלך. (ועי' עוד בס' נפש החיים שער ג' פרקים א'-ג')

ולפי זה נבין את דברי המדרש שאומר על עשיית המשכן את הפסוק (מלאכי א, ב) אהבתי אתכם אמר ה', שהרי הקב"ה הוא מקומו של עולם, ונמצא בכל מקום, ובכל זאת צמצם את השראת השכינה מה שיש לנו בגלוי בתוך המשכן, שיש בו את קודש הקדשים שהוא סך הכל עשר אמות על עשר אמות. והנה דבר זה מראה את האהבה שיש להקב"ה אלינו, וכשיש לו אהבה הוא לא חושש מזה שהוא מצמצם את מקומו כי אנחנו חביבים לפניו והוא רוצה לשכון בתוכנו, וכשיש אהבה לא מפריע שום דבר. (טירת כסף, גאטיניו, פרשת תרומה דרוש ב' סוד"ה ובשמות)

וז"ל המדרש תנחומא (תרומה, ח'): "אהבתי אתכם" - אמר הקב"ה ראו כמה חיבבתי אתכם, מן הארץ עד לרקיע מהלך חמש מאות שנה, ומן הרקיע הראשון לשני מהלך חמש מאות שנה, ועביו של כל רקיע ורקיע מהלך חמש מאות שנה, נמצאו כולם מהלך שבעת אלפים שנה, וטלפי החיות מהלך חמש מאות שנה וכו' והכסא למעלה מכולם, וראו כמה חיבבתי אתכם - שהנחתי את הכל ואמרתי לכם עשו לי יריעות עזים ואבוא לשכון אצלכם. ע"כ.

חיבה יתירה חיבב הקב"ה לישראל לצמצם שכינתו

ובפסיקתא דרב כהנא (כי תשא פיסקא ב אות י. וכן בשמות רבה ל"ד) אמרו על הפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בזה"ל: בשעה שאמר הקב"ה למשה עשה לי משכן, התחיל מתמיה ואומר כבודו של הקב"ה מלא עליונים ותחתונים והוא אומר עשה לי משכן? אמר לו הקב"ה: משה, לא כשאתה סבור, אלא עשרים קרשים בצפון ועשרים בדרום ושמונה במערב ואני יורד ומצמצם שכינתי ביניהם למטה, דכתיב (שם כה כב) "ונועדתי לך שם".

ובמדרש תנחומא (נשא פרשה יט) איתא: בא וראה בשעה שאמר לו הקב"ה למשה שיאמר לישראל שיעשו לו משכן, אמר הקב"ה למשה: אמור להם לישראל, כביכול לא בשביל שאין לי היכן לדור אני אומר לכם שתעשו לי משכן, שעד שלא נברא העולם הרי מקדשי בנוי למעלה, שנאמר (ירמיה יז יב) "כסא כבוד מרום מראשון", ושם היכל כסאי בנוי שנאמר (חבקוק ב כ) וה' בהיכל קדשו, וכן ישעיה אמר (ו א): "ואראה את ה' יושב על כסא רם ונשא", ובשביל

חיבתכם אני מניח בית המקדש העליון שהוא מתוקן עד שלא נברא העולם, וארד ואשכון בתוכם שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

והנה מכל הדברים הללו נוכל ללמוד מוסר במה שנוגע אלינו בין אדם לחברו, שיש לנו מצוה של "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט יח), והמצוה הזאת כוללת ב' דברים: דבר ראשון, לא לצער או לפגוע בשני, ובנוסף לכך להראות לו אהבה וחבה, ולפעמים יש מצבים שנמצאים יחד הרבה חברים או אנשים בבית כנסת או בכל מקום ציבורי והמקום קטן ויש צפיפות, ויכול אחד לומר אין כאן מקום בשביל האחרים, וזה מראה על חסרון אהבה לזולת, שאם יש אהבה לא ירגישו שאין מקום ואם אין מקום סימן שאין אהבה.

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (כה, ב)

הצדקה שאדם נותן שתהיה נקיה מגזל

פרשת תרומה באה לאחר פרשת משפטים, זאת ללמדנו כי בטרם שבא אדם לעשות צדקה, צריך הוא לבדוק שלא יהא בממונו חשש גזל. שאם לא כן, דין צדקה זו כדין לולב הגזול אשר נפסל משום "מצוה הבאה בעבירה", וצדקה זו אינה מועלת לו.

ובזה מדויק מה שאמר הכתוב (ישעיה נא): "שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא" - קודם לשמור "משפט", ורק אחר כך לעשות "צדקה". ואף כאן, בתחילה אמר להם פרשת משפטים ורק אחר כך תרומת המשכן, דווקא בסדר הזה. (בית הלוי על התורה)

ולמדנו מכאן, שראשית כל, על האדם להתנהג ביושר בצדק ובמשפט, חלילה לו לגזול, לרמות, להונות וכדו'. ורק אם נהג בדרך הנכונה והישרה, רק אז ראוי הוא להעניק תרומה מכספו ומרכושו, כי רק אז מתקבלת התרומה באהבה וברצון. ואם כן, כאשר קיימת את הנאמר בפרשת "משפטים", תוכל לקיים הציווי שבפרשת "תרומה" - "ויקחו לי תרומה".

כסף הקידושין של הקב"ה עם ישראל

במדרש רבה (פרשה לג ד) על הפסוק "ויקחו לי תרומה" אומר כד: ויקחו לי תרומה - הדא הוא דכתיב (דברי הימים א' כט יא) "לך ה' הגדולה והגבורה כי כל בשמים ובארץ", אלו דברי המדרש. וצריך להבין מה הקשר בין הפסוק הזה, לפסוק "ויקחו לי תרומה"?

ויש לבאר את הדברים בס"ד: הנה הדין הוא (קידושין ב.) שאשה נקנית לבעלה בשלוש דרכים, כסף שטר וביאה, וידוע (ראה בעל הטורים שמות יט ד) שאף הקב"ה "קידש" את ישראל בשלושת הדברים הללו: בכסף - כסף המשכן. בשטר - התורה הקדושה. בביאה - לעתיד לבא כדכתיב (ישעיה נד ה) "כי בועליך עושייך".

ולכאורה קשה, הלא בקידושי כסף החתן הוא הנותן את הכסף לכלה, ואם כן כיון שהקב"ה נקרא החתן, הרי הוא זה שצריך ליתן את הכסף, ומדוע הוא מבקש "ויקחו לי תרומה" - שבני ישראל יתנו לו את הכסף?

ויש לתרץ, על פי הגמרא בקידושין (ז.) שאומרת, שאם החתן הוא 'אדם חשוב', גם אם האשה היא זו שנותנת את הכסף, מקודשת, באותה הנאה שהוא הסכים לקחת ממנה, שהנאה זו [שאדם חשוב הסכים לקבל ממנה מתנה] שווה כסף. ולפי זה יש לומר, שהקב"ה הוא כביכול כאדם חשוב, שיכול לקדש על ידי שהוא מקבל הכסף.

ואם כך, זו כוונת המדרש "ויקחו לי תרומה", דהיינו יתקדשו לי בכסף. ואם תשאל הרי הקב"ה הוא המקדש, והוא צריך ליתן את הכסף? לכן ממשיך המדרש: "הדא הוא דכתיב, לך ה' הגדולה והגבורה כי כל בשמים ובארץ", שהוא בגדולתו וגבורתו נקרא כביכול כאדם חשוב, ובאדם חשוב כשהוא מקבל את הכסף, האשה מקודשת. (מדרש יהונתן, אייבשיץ, מאמר ק"ח)

על ידי הצדקה זוכה לחזות בנועם ה'

מצות צדקה נשגבה היא מאוד, וכמו שכתוב (ישעיה ה טז) "והאל הקדוש נקדש בצדקה". א"כ אדם שנותן צדקה הוא מקדש שם שמים.

וכן המילה "כסף" במילוי האותיות [כ"ף סמ"ך פ"ה], עולה בגימטריא "כפרה", כי על ידי הצדקה מתכפרים עוונותיו. (החיד"א בנחל קדומים משפטים כ"ד, י"ב)

וכן גם המילה "תרומה" היא סופי תיבות: לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, כי על ידי מצות הצדקה, זוכה לחזות בנועם ה' ולראות השכינה, (ליקוטי מוהר"ן תנינא עא), וכמו שכתוב (תהילים יז טו): "אני בצדק אחזה פניך".

נותן הצדקה הוא המקבל

ולכאורה אינו מובן מהו הלשון "ויקחו" לי תרומה, הרי הקב"ה מצווה לעם ישראל "לתת" את תרומתם למשכן ולא "לקחת", והיה צריך להיכתב "ויתנו לי תרומה"?

והתשובה היא, שידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בצדקה, הנותן, יותר משהוא נותן, הוא מקבל. צדקה אין אדם נותן לזולת אלא לעצמו, כמו שאמרו חז"ל (שבת קיט.) "עשר בשביל שתתעשר". ולפי זה מובן שלכן נכתב כאן לשון "ויקחו לי תרומה", כי בזה שתתנו צדקה, אתם תהיו בבחינת "ויקחו" לעצמכם. ודורשי רשומות (בעל הטורים) כבר רמזו את זה בתיבת "ונתנו" האמורה בפרשת כי תשא (ל יב) שנקראת ישר והפוך, כי בנתינת צדקה הנותן מקבל בחזרה.

ככל שירבה בצדקה ירבה ממונו

וככל שאדם ירבה בצדקה כך יתרבה ממונו, וכמו שאמרו חז"ל בגמרא (גיטין ז א) אם רואה אדם שמזונותיו מצומצמין יעשה מהן צדקה, וכל שכן כשהן מרובין. נמצאנו למדים שכאשר אדם במצוקה ואין לו מספיק כסף, אומרים לו לתת צדקה, משום שעל ידי מצות צדקה יתרבה ממונו, מלבד השכר המוכפל שיגיע לו בעולם הבא יותר משאר העם.

רמז מאותיות "ממון" שהכסף חוזר

בעל ההפלאה (הפלאה כתובות סו:) מביא רמז נפלא לכך שבצדקה הנותן הוא המקבל, באומרו, כי האותיות "ממון", כשתכתבם במילוי [מ-מ, מ-מ, ו-ו, נ-ו] תתקבל עוד הפעם המילה "ממון". אך זאת בתנאי שהמילה "ממון" נכתבת חסר ו', אבל במילה "ממון" עם ו', אין למילוי האותיות מילה עם משמעות.

ונמצא שכאשר "מחסרים" מן הממון עבור צרכי צדקה, מקבלים שוב פעם את הממון, שפירושו: עוד כסף, אבל כאשר הממון "מלא" ולא מחסרים ממנו כלום לצדקה, לא יוצא מזה כלום...

צדקה בא"ת ב"ש גם כן צדקה

והנה המילה "צדקה" בא"ת ב"ש, נכתבת גם כן "צדקה", והוא פלא. ורמזו שגם העני עושה צדקה עם העשיר. (הרמ"ע מפאנו בעשרה מאמרות חיקור דין ח"ג פרק כ', הובא במדבר קדמות ערך צדקה)

צדקה כמו גילוח שיער

אמרו בגמרא (כתובות סו:) "מלח ממון - חסר", פירוש: הרוצה למלוח ממון שיתקיים, יחסיר ממנו לצדקה. וחז"ל (מדרש זוטא שיר השירים פר' א' ס' ט"ו) המשילו את הצדקה לשערות של האדם, שכל שמרבים בגילוחן הן גדלות יותר מהר.

נתינת צדקה כמו זריעת שדה

ורבנו הבא"ח המשיל את הדבר לאדם שראה בפעם הראשונה בחייו איכר שהולך בשדה וזורק גרעיני חיטה על פני התלמים, אמר איזה טיפש הוא, לוקח חטים טובות ראויות למאכל וזורק אותן כך, אבל האמת היא שכל גרעין וגרעין "שזורק" הרי הוא יצמיח שבולת שלימה ויתן שפע גדול, וזה מה שכתוב (הושע י יב) "זרעו לכם לצדקה", כי הצדקה היא כמו הזריעה והנותן פרוטה מקבל הרבה כנגדה.

"תרומה" אותיות "תמורה"

רבנו יוסף חיים ע"ה (בס' עוד יוסף חי, כאן) מעיר: למה התורה אומרת ויקחו לי "תרומה" ולא ויקחו לי "נדבה". ומתרץ, שזאת מכיון ש"תרומה" זה אותיות "תמורה" - ובא לרמז שמי שנותן תרומה מממונו, יקבל "תמורה", שלא יהיה לו מזה חיסרון אלא יצא לו רק רווח מזה.

וצריך לדעת, שגם לגבי כל המצוות, אם אדם הולך בדרך התורה, לא יהיה לו שום הפסד ולא יאונה לו כל רע, ואפילו אם יזיקו אותו, יכול לצמוח לו טוב דווקא מההיזק הזה.

רבנו יוסף חיים ע"ה (שם) מביא מעשה הממחיש כמה הדבר שהוא הכי רע לאדם מתהפך לדבר הכי טוב:

מעשה באדם שהיה מוכר יין לעיירה קטנה אחת, לימים בא אדם אחר והביא איתו הרבה חביות יין למכור שם, ונודע לו שיש כבר אדם אחר שמספק להם יין בקביעות, מה עשה הסוחר השני? הלך ושכר אנשים שיפיצו בכל העיירה שהיין של הסוחר הראשון החמיץ, עד שכל אנשי העיירה דיברו שהיין שלו החמיץ. וכיון שברית כרותה

לשפתיים וכולם פתחו פיהם עליו, באמת כך נהיה שהיין שלו החמיץ, והסוחר השני שמח שמחה גדולה שהצליח במזימתו.

אבל הקב"ה עזר לסוחר הראשון שהיה הולך בדרכי התורה, והביא על תושבי אותה עיירה חולי בעור בשרם, ואמרו להם הרופאים שהתרופה שלהם היא לסוך את הפצעים בחומץ ענבים, ואז כולם היו צריכים חומץ, ולכן עלה המחיר של החומץ יותר מהשווי של היין, כך שהסוחר הראשון לא רק שלא הפסיד, אלא אדרבה הרוויח מזה. כך ממש אדם הנותן צדקה והולך בדרך התורה, הקב"ה הופך עליו את הדין לטובה וממתיק אותו, שבמקום 'נגע' עושה לו 'ענג' ובמקום 'צרה' 'צהר' ובמקום 'נגף' 'גפן'.

הקמצן מרויח פרוטה ומפסיד עשירות גדולה

והגאון הקדוש בעל ה"חפץ חיים" זי"ע א"א (ס' מעשי למלך, פרשת ראה) אומר, שאדם המקמץ בצדקה חושב שהוא חוסך לעצמו אבל באמת מפסיד בכך ממון גם בעולם הזה, והסביר את הענין במשל:

איכר פשוט היה מעמיס את עגלתו בתבואה משדהו, והיה נוסע למכור את התבואה בעיר הגדולה. כאשר הגיע האיכר לעיר, נמצאו רבים שרצו לקנות את התבואה המשובחת, אולם האיכר פחד שמא ירמו אותו הקונים ויקחו ממנו שקי תבואה ללא תשלום, לכן אמר לקונים: מלאו לכם תבואה בשקיכם, ועל כל שק מלא, תטילו מטבע נחושת לתוך כובעי, וכאשר תסיימו למלא, נספור כמה מטבעות יש בתוך הכובע, וכך נדע על כמה שקים עליכם לשלם לי. הסכימו הקונים והתחילו למלא מהעגלה, וכנגד כל שק מלא, הטילו מטבע לתוך כובעו של האיכר. ראה האיכר מטבעות נחושת בתוך כובעו, לא עמד בנסיון, ובלי שאיש שם לב, הכניס לכיסו בגניבה כמה מטבעות...

אומר ה"חפץ חיים" זי"ע: כמה שוטה הוא איכר זה, אמנם גונב הוא כמה פרוטות, אולם כאשר יספרו את המטבעות, ימצאו בכובע פחות מטבעות מאשר שקים, והקונים הרי משלמים לפי המטבעות שבכובע. נמצא שעל כל מטבע נחושת שגנב איכר שוטה זה, מפסיד הוא תשלום בעבור שק תבואה שלם.

זה גם הנמשל - סיים ה"חפץ חיים" - אדם הקופץ את ידו ואינו נותן צדקה, אמנם נכון, חוסך הוא פרוטות נחושת, אולם מפסיד הוא שכר מצווה עצום ורב, וכן עשירות שצריכה להגיע אליו...

כסף הוא כמו דם

הגאון בעל השבט מוסר זצ"ל מביא בספרו מעיל צדקה (אות א' תקכ"ח) שמהטעם הזה הכסף נקרא בלשון חז"ל "דמים", כי כשם שהקזת דם רפואה היא לגוף, כך נתינת כסף לצדקה רפואה היא לנפש!

"הנדיבים צריכים לעשות קבלת פנים"

מסופר על מו"ר ראש הישיבה ר' עזרא עטיה זצ"ל, שהזמין אותו ראש ועד הישיבות דאז הרב טננבוים ע"ה למסיבה בג'וינט [ארגון עזרא וסיוע], והם עשו מסיבה גדולה לתורמים במלון הנשיא, היו שם גאוני עולם הרב אברמסקי, הרב פינקל, הרב סורצקין, וגם מו"ר ראש הישיבה. כשהזמינו את הרב לדבר, היה קשה לו הדבר, והתחיל לבכות, ופרץ בבכי קול נהי תמרורים.

כולם נבהלו, מה קרה? אולי פגענו ברב? ענה הרב: לא, כלל לא, אלא שנוכחתי לדעת שאנחנו נמצאים עדיין בגלות! השיבו הנוכחים: פשיטא שאנחנו בגלות אבל למה כבודו בוכה דוקא עתה? ענה הרב: אילו היה המשיח בא האם היינו עושים קבלת פנים כזו לנדיבים? כלומר אף על פי שחייבים לכבד את הנדיבים, אבל אם היה כבר בא המשיח, היו מבינים הנדיבים שהם אלו שצריכים לעשות קבלת פנים עשרת מונים לתלמידי חכמים!

מצות הצדקה ניכרת בפנים

האר"י הקדוש אומר (פרי עץ חיים שער השבת פרק ד'), שמצוה צדקה היא הניכרת ביותר על הפנים. וזה לשון מהרצ"ו: מורי זלה"ה [האריז"ל] היה אומר, כי כל המצות שאדם עושה, נרשמות במצחו, וכל מצוה ומצוה נרשמת באות אחרת המיוחדת לאותו מצוה, ואם עושה מצוה אחת, מאיר האות של אותה מצוה, ואם אחר כך עשה מצוה אחרת, אז הארת אות מצוה הראשונה מסתלקת ונבלעת בפנים במצחו. וכל זה בשאר מצוות, אבל אם עשה מצוה של צדקה, אינה נבלעת בפנים כמו בשאר האורות של שאר אותיות, אלא מאיר כל השבוע במצחו בסוד וצדקתו עומדת לעד ולא נבלעת תיכף. עד כאן דבריו.

ואולי הטעם הוא, משום ש"פנים" הם מלשון "פונה לחוץ", שדרך העולם לגלות את הפנים, כך גם מצות צדקה היא מצוה חיצונית בקום ועשה בנתינת צדקה לעני, ולא כמצות אהבת ה' וכדומה, שהיא מצוה פנימית, ולכן הרגיל במצות צדקה ישנה הארה מיוחדת על פניו. (לבוש יוסף)

צדקה היא "שפע ברכה והצלחה"

בספר ומתוק האור מובאת גימטריא יפה בענין זה: המילים "ויקחו לי תרומה" עולות בגימטריא 821 וגם המילים "שפע ברכה והצלחה" בגימטריא 821, כלומר הנותן בעין יפה תרומות וצדקות, זוכה לשפע ברכה והצלחה.

ושמעתי מהר"ה כה"ר אברהם אוולנדר הכהן רמז מהפסוק בתהילים (ל יב): "פתחת שקי ותאזוני שמחה", שיש לומר על דרך הדרש: שאדם שיפתח את כיסו וארנקו לפרנס אחרים משלו, על ידי זה יזכה לסיפא דקרא להיות מלא שמחה.

ובאמת הנותן צדקה מלבד שאינו מפסיד ממה שנתן כמו שהזכרנו, הוא גם זוכה בעבור זה לישועות גדולות, ואומר רשב"י בזהר הקדוש פרשת תרומה כי כשאדם נותן צדקה לעני הוא מחיה את עצמו וזוכה לטובות גדולות בעולם הזה מאת הבורא יתברך. וכן כתוב (משלי י ב): "וצדקה תציל ממות", וכמו שנביא כמה סיפורים מחז"ל.

בתו של רבי עקיבא ניצלה בזכות הצדקה

הגמרא (שבת קנו:) מספרת, שהחוזים בכוכבים לרבי עקיבא, על בתו, שבלי חופתה יכיש אותה נחש ותמות. ובלי חופתה לפני שהלכה לישון הכניסה את המחט שהיתה בשערותיה בתוך חור שבכותל הבית, ובדיוק הכניסה את המחט בתוך עין של נחש שהיה שם, ומת הנחש.

בבוקר מיהר רבי עקיבא לביתה וראה שהיא בריאה ושלמה, ונמצא נחש מת בפתח החור. שאל אותה רבי עקיבא: איזה מעשה טוב עשית? ענתה לו: בלילה דפק עני על הדלת, ונתתי לו את המנה שלי שיסעד. שמח רבי עקיבא שמחה גדולה, והלך ודרש: "וצדקה תציל ממות" (משלי י ב) אפילו ממיתה משונה, רחמנא ליצלו.

עשרים ושתים שנות חיים בזכות הצדקה

מסופר בגמרא (בבא בתרא יא.) על בנימין הצדיק שפנתה אליו אשה אלמנה וביקשה ממנו צדקה. אמר לה, אין מעות בקופה של צדקה. אמרה לו, יש לי שבעה ילדים אם אין אתה נותן לי אוכל כולנו מתים ברעב. כשראה בנימין הצדיק את המצב הנורא נתן לה צדקה ממעותיו שלו.

לימים חלה בנימין הצדיק ונטה למות, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה הרי "המציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם מלא" (סנהדרין לו.), והאדם הזה הציל שמונה נפשות, מיד הוסיפו לו עוד עשרים ושתים שנה.

והסיבה שהוסיפו לו דוקא עשרים ושתים שנה, יתבאר על פי מה שמבואר בתלמוד (סוטה כ): שכל זכות שאדם עושה עומדת לו למשך שלשה חודשים, דהיינו במשך השלשה חודשים הבאים יהיה מוגן מכל מיני פורענויות. ואומרת הגמרא (בבא בתרא ט:): כי הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, והמפייסו מתברך באחת עשרה ברכות.

ועל פי זה מובן, כי כשבנימין נתן לאותה אלמנה כסף כנראה גם פייס אותה, נמצא שבשכר כל פיוס זכה בנימין לאחת עשרה ברכות, וכל ברכה מתוך האחת עשרה, שכרה למשך שלושה חודשים, כנזכר לעיל, ונמצא הפיוס הועיל לו לשלושים ושלושה חודשים, וכיון שהפיוס הועיל גם לשבעת בניה, לכן נכפיל שלושים ושלושה חודשים פי שמונה, כנגד האשה ושבעת ילדיה, נמצא מאתיים ששים וארבע חודשים דהיינו עשרים ושתים שנה בדיוק! (הגר"א בספר קול אליהו פרשת ראה)

מונבז המלך בזבז אוצרות אביו

להשקיע כספים בצדקה זו ההשקעה הכי טובה והכי מוצלחת, וכמו שמסופר בגמרא (בבא בתרא יא.) על מונבז המלך שבזבז אוצרות אביו בשני הבצורות, וחילקם לעניים. אמרו לו: אבותיך גזזו והוסיפו על אבותם, ואתה מבזבז?

אמר להם: אבותי גזזו למטה, ואני למעלה, אבותי גזזו במקום שהיד שולטת בו, ואני במקום שאין היד שולטת בו, אבותי גזזו אוצרות ממון, ואני אוצרות נפשות, אבותי גזזו לאחרים, ואני לעצמי, אבותי גזזו לעולם הזה, ואני לעולם הבא, שנאמר (ישעיה נח ח): "והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך".

אשריהם הצדיקים שיודעים מהי ההשקעה האמיתית, להשקיע את הכסף אך ורק למצוות, ולא להבלי עולם הזה שכולו חולף כצל עובר. (לבוש יוסף)

צדקה שאיננה לשם מצוה

וחז"ל מספרים (ראה מסכת כלה פרק א' הל' כ"א), שרבי טרפון נפגש עם רבי עקיבא, ושאל רבי טרפון את רבי עקיבא אם הוא מכיר איזו הזדמנות עסקית לשלש את כספו, אמר לו רבי עקיבא אני מכיר הזדמנות כזו שיכולה להניב פרדסים שלמים, אבל זה יקח כמה שנים, שמח רבי טרפון ונתן לו מעות והלך.

עברו כמה שנים, ורבי טרפון חוזר לרבי עקיבא לראות מה נעשה עם כספו, אמר לו רבי עקיבא בא ואראה לך מה עשה כסף, לקחו והראה לו את מפעל חייו, עשרים וארבע אלף תלמידים תלמידי חכמים, אשר מבוקר ועד ערב שוקדים באהלה של תורה, ולומדים לימודי הפרד"ס פשט רמז דרש וסוד.

הקפיד עליו רבי טרפון ואמר: זה מה שיצא ממנו? היכן כל הפרדסים שהבטחת לי? אמר לו רבי עקיבא: ביום פטירתו של האדם אין מלוים אותו לא פרדסים, לא שדות לא כסף ולא זהב, אלא תורה ומצוות ומעשים טובים, כמו שנאמר (תהלים קיב ט): "פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד", עמד רבי טרפון ונישק לרבי עקיבא בראשו.

ולכאורה יש לשאול על הסיפור הזה, איך תנא קדוש כמו רבי טרפון הודע את ערכם של תלמידי חכמים ותומכיהם, יקפיד על דבר כזה? ועוד, מה חידש לו רבי עקיבא בפסוק זה שלא ידע רבי טרפון לפני כן?

ונראה ביאור הדברים כך, הנה כשאדם נותן צדקה יש לו לכיין לשם מצוה, כמו שנפסק בשו"ע (או"ח ס ד) שמצוות צריכות כוונה, וכן עליו לדעת לאן הצדקה הולכת, האם היא מנוצלת למטרות טובות, וכן יש כללים בקדימת הצדקה, כגון שעניי עירך קודמים לעניי עיר אחרת וכו'.

ומעתה יש לומר, שרבי טרפון חשש שהמעות שנתן לרבי עקיבא הלכו לאיבוד, משום שקיום מצוה אין בהם, מאחר וכוונתו היתה לשם מסחר ולא לצדקה, ורווח גשמי גם לא הניבו. אמר לו רבי עקיבא: מצות צדקה שונה משאר מצוות, שגם הנותן שלא לשם מצוה עלתה בידו מצוה, כמו שנאמר "פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד" והיינו שאף שממונו "פזר" ולא ידע שהגיע לידי אביונים, וכגון שאבד ממנו מעות ועני מצאו, עלתה בידו צדקה: "וצדקתו עומדת לעד". שמע זאת רבי טרפון ונישק את רבי עקיבא בראשו ואמר לו אשריך רבי עקיבא חברי ותלמידי. (טעמו וראו בשם מרן הגר"ע יוסף זצ"ל)

"לא ראיתי צדיק נעזב"

וכמו בענין הצדקה, כן בענין התורה הקדושה, יש שחושבים כי מי שלומד תורה, בגלל זה נעשה עני, שהרי אין לו מקצוע ועבודה ומהיכן יתפרנס?

אמנם מי שיתבונן יראה, כמה מדענים חשובים מסתובבים מובטלים, ומאידך גיסא, האם פעם ראינו אחד הרבנים מסתובב מובטל? האם ראינו תלמיד חכם רעב ללחם? הרי כתוב (תהלים לו כה): "לא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם".

"איני מלמד בני אלא תורה"

ומובא במדרש (תנחומא תרומה ס"ב): מעשה בסוחרים שהפליגו בספינה והיה איתם תלמיד חכם, שאלו אותו היכן הסחורה שלך? אמר להם סחורתי משובחת מסחורתכם, חיפשו בספינה ובמטען ולא מצאו כלום, צחקו עליו ולעגו לו.

בדרך התנפלו עליהם שודדי ים ובזזו את כל רכושם, ואנשי האניה הגיעו ליבשה חסרי כל. ואילו אותו תלמיד חכם נכנס לבית המדרש ללמוד והיה שמח, ראו אותו אנשי המקום, ומיד כשראו את גדולתו בתורה מינו אותו לראש ישיבה, והיו מלווים אותו לביתו בכבוד גדול, ונתנו לו כסף רב ופרנסו אותו.

היו שם אותם סוחרים, אמר הרב לאנשי הקהילה: תעשו טובה וחסד עם אלו הסוחרים שהיו עמי בספינה ותנו להם מזון ובית. אמרו הסוחרים צדק החכם, וכמו שכתוב (משלי ג יד) "כי טוב סחרה מסחר כסף". והוא מה שאמר רבי מאיר (משנה קידושין פב). "מניח אני כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה".

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (כה, ב)

ברש"י: "לי - לשמי"

כוונת צירוף הוי"ה בנתינת צדקה

וכתב רבנו האר"י (ספר הלקוטים ישעיה לב) כי בנתינת צדקה יכוין הנותן:

הפרוטה - אות י'

חמש אצבעות שביד הנותן - אות ה'

והזרוע - אות ו'

וחמש אצבעות שביד העני המקבל - אות ה'

ולפי זה הסביר האריז"ל את הפסוק בישעיה (לב יז): "והיה מעשה הצדקה שלום" "והיה" אותיות הוי"ה ברוך הוא, שעל ידי מעשה הצדקה מיחדים את שם הוי"ה ברוך הוא.

ולכן אומר רש"י "ויקחו לי - לשמי", כאשר תתן תרומה, שזה יהיה "לשמי", דהיינו לצירוף שמי, שתכוין לשם הוי"ה ברוך הוא. (נחל קדומים. מעם לועז)

ובזה יובן הפסוק במשלי (כב ב) "עשיר ורש נפגשו, עושה כולם ה'", שעל ידי שנפגשים העשיר והעני, נעשה שם הוי"ה ברוך הוא שלם. (החיד"א בנחל קדומים, ובדברים אחדים דרוש ד', ובחומת אנך משלי כב ב, ובמורה באצבע א יב)

וכתב הבן איש חי (שנה ראשונה ויגש אות י"ג) שלחקל על האדם לכוון כוונה זו, יזכור שצורת נתינתו הוא כאותיות תיבת "והיה", מתחיל מעצמו, זרועו - ו'. ואחר כך יורד לחמש אצבעותיו - ה', ויורד לפרוטה - י', ומגיע לחמש אצבעות העני - ה', וזה ממש כסדר אותיות תיבת "והיה" מעשה הצדקה שלום.

דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (כה, ב)

להתייחס לתורה כמו אל מקח

במדרש (רבה פרשה לג סי' א): "[ויקחו לשון מקח-] הדא הוא דכתיב (משלי ד ב) כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו, אל תעזובו את המקח שנתתי לכם".

ביאר הרה"ק מקאצק זי"ע (עמוד האמת) את דברי המדרש, שבא ללמדנו דעת להתחזק בעוז ותעצומות בעבודת ובקיום התורה ה' שהיא ה"מקח" שלנו, ולא יפול לבו בראותו שלפעמים נודמן לפניו מכשול, רק יקוה אל ה'.

ומפרש שזה כוונת המדרש "אל תעזובו את המקח", כי כמו במשא ומתן אם יראה אדם שאינו מצליח במסחרו האם יתעצל ויפסיק עבודתו? הלא בוודאי יתחזק ויוסיף אונים, ויקוה אל ה', וכלומר שבעל העסק אינו מרים ידיו לסגור את כל העסק אם היה לו הפסד וכיו"ב, אדרבה הוא ישקיע את כל אונו ומרצו להעלות את העסק על דרך המלך, כן הוא הדבר במקח התורה והמצוות, לעולם לא יזניח את עצמו מחמת 'הפסד' שהפסיד, רק יוסיף אונים ועצמה רבה, ועם הזמן ישוב ה'עסק' לעלות ולפרוח כראוי וכיאות.

הקשיים מביאים את האדם לישועה

אברך אחד תינה את מר נפשו אצל הרב הקדוש רבי שלום מקאמינקא זי"ע שצרות ומצוקות רודפים אחריו וחיייו מרים עליו. ענהו הרב: "הכל לטובה מאת הבורא הטוב ומטיב לכל". אבל האברך התעקש: "איך אפשר להתכחש למציאות הדברים כי רע ומר חלקי", אמר לו הרב: ה'מבינים' ישבחו את משקה היי"ש ושאר 'משקאות החריפים', וישתו ממנו לרוב. לעומתם, אדם מן השורה שיטעם מהמשקה יזדעק מיד ויחמיץ פניו לנוכח מרירותו כי רבה, ומהי תשובת ה'מבין'? אכן, כך הוא טבעו של המשקה, אבל 'מרירות' זו תביאנו בתוך זמן קצר לידי 'ששון ושמחה', וממילא מתחילת שתייתו כבר מרגיש בו מתיקות שאין כמוהו, אף אתה כיוצא בו, הנך מתאונן על המרירות שבחייך, אין זה כי אם אחר שאינך 'מבין' עד כמה מתוקים המה דרכי ה', ואם תבין זאת, הרי מיד בעת 'שתיית המרורים' תגיל ותשמח כל ימי חייך.

מעשה נורא שהכל לטובה

מעשה ביועצו של המלך שהיה מקבל את כל הבא עליו באהבה ושמחה, והיה אומר בכל עת לפני המלך "בל יחרה אפך על דבר פלוני כי הכל לטובה". המלך לא אבה לקבל את דבריו, והיו מתווכחים ביניהם כשהמלך טוען שגם דברים רעים מתרחשים בעולם, ולעומתו עונה היועץ כי בכל דבר הנראה כרע, טמונה טובה גדולה.

פעם יצא המלך עם היועץ לצוד ציד, ושם נפל דבר, כי אחד החיצים שירה המלך בחיות היער נפל בטעות על רגליו ונפצעה רגלו קשות. והי כראות היועץ את רגלו של המלך שותתת דם אמר תיכף כדרכו "אדוני המלך בל יחרה אפך כי הבל לטובה ואין רע יורד מן השמים", ויקצוף המלך מאוד וחמתו בערה בו, באמרו הנה אנוכי מתייסר בפצע קשה כל כך כיצד מעיז יועצי לומר כי טובה יש בדבר... אין זה אלא שהוא שמח לאיד, ומתוך כעסו גזר עליו לכרות בור ולהיכנס שם חיים שאולה בעודדו אומר לו: "הבה נראה אותך אומר גם על זה הכל לטובה", ויען היועץ: "אכן, אף בזה - הכל לטובה" ויעש כדבר המלך, ויכרה הבור ונכנס לתוכו.

המלך המשיך ללכת לבדו בעובי היערות ולפתע פגעו בו כת 'לודאים' (אומה שפלה ההורגים אנשים ואוכלים את בשרם, עיין גיטין מז:) וקשרו את ידיו ורגליו מתוך מחשבה להורגו נפש ולאכול את בשרו, אלא שכאשר קרבו להורגו

הבחין אחד מהם בפצע הגדול שיש ברגלו, הודיע זאת לחבריו והוחלט שלא להרגו מחשש שמא יחלו כשיאכלו את בשרו המזוהם במכה גדולה כל כך... וישלחוהו לחפשי.

מיד חזר המלך למקום הבור אשר כרה היועץ ואמר לו "עתה ראיתי כי כנים דבריך, שהרי רק בזכות אותה הפציעה שברגלי מנעו עצמם מלהרגני נפש...". והיועץ השיב: "גם תראה שגורתך עלי להיכנס לבור בעודי בחיים הצילה את חיי, שהרי אם הייתי ממשיך בדרכי הייתי טרף לשיניהם של אוכלי אדם אלו, שהרי רגלי לא לקתה, וללא כל ספק היו הורגים אותי". מאז האמין המלך שהכל לטובה ואין דבר רע יורד מן השמים. (באר הפרשה להגה"צ אלימלך בידרמן שליט"א)

משל הרכב והטנק

מובא בגליון באר הפרשה, בחור יתום שסבל מרורות בחייו מקשיים בסולם העליה, ולכל מקום שפנה נתקל בקשיים רבים ומכשולות לאין ספור, נכנס אל הרב הקדוש ה"פני מנחם" מגור זי"ע, ובכה לפניו על כל הקשיים המוצאים אותו בכל עת ובכל שעה, זאת בנוסף להיותו יתום ובודד בעולמו, והתבטא לאמר שמן השמים מעמידים לו מכשולות באופני חייו ואינו יכול לנסוע בהם כרגיל ובמנוחה.

נענה הרבי ואמר, הנה שני כלי רכב ישנם בעולם, יש רכב רגיל שבו נוסעים בני האדם ממקום למקום, ויש את ה"טנק" שהוא כלי רכב לעתות מלחמה. והנה בעוד שהרכב הפשוט נוסע במהירות גדולה מבלי כל קושי, הרי שהטנק נוסע לאיטו ואינו יכול למהר בדרכו כל כך, סיבת הדבר נעוצה בשרשראות הברזל הכבדים החגורים על אופני הטנק, הם אלה המונעים מעמו את הנסיעה המהירה מחמת כובדם. אך מאידך גיסא במקום הרים וטרשים אי אפשר לרכב הרגיל לזוז ממקומו כלל, ואילו הטנק לא די בכך שהוא יכול לנסוע בכל מקום שהוא, אלא יש בכוחו אף לשבר סלעים ובתים ולנסוע כאוות נפשו כשבדרכו רומס הוא את כל הבא בדרכו, ואף כוח גדול זה אין לו אלא עבור השרשראות הכבדות השוברות ורומסות את הכל.

אף אתה כן, סיים הפני מנחם, כי אלו הקשיים הנערמים בדרכך ואינם נותנים לך להמשיך בקלילות ובמהירות, דייקא הם אלה המביאים לך כוח רב בידך לשבור ולנתץ את כל כוחות הרע ולהתעלות בקרבת אלוקים באופן שאין לשער. כי דייקא מתוך הקושי יכול האדם לצמוח ולגדול בעדי עדיים, ולפום צערא אגרא.

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוֹמָתִי (כה, ב)

עיקר מצות צדקה - בנדיבות לב

העיקר הוא ליתן צדקה מתוך אהבה ונדיבות לב כמו שכתוב כאן "מאת כל איש אשר ידבנו לבו", כי יש הפרש גדול בין הנותן צדקה מתוך אהבה ושמחה לנותן מתוך עצבות. ואמר שלמה המלך בשיר השירים (ג ט): "אפריון עשה לו המלך שלמה וכו' עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרכבו ארגמן", ואחרי כל הפאר וההדר, העיקר הוא המשך הכתוב שם (ג י): "תוכו רצוף אהבה", זו המעלה המיוחדת שבה. (לבוש יוסף)

"איש" זה מי שגובר על יצרו

הזוהר הקדוש (שמות דף קכ"ח ע"א א' בסוף העמוד) מעיר, לכאורה תיבת "איש" מיותרת, והיה צריך לכתוב "מאת כל אשר ידבנו לבו"? ומפרש הזוהר הקדוש: מי הוא "איש", זה המתגבר על יצרו, מי שיצרו מתגבר עליו הוא לא איש, וכדי לתת צדקה, צריך האדם להתגבר על יצרו שמטעה אותו ומראה לו "הרבה טעמים" למה הוא לא צריך לתת וכו', ולכן צריך בשביל זה להיות איש.

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוֹמָתִי (כה, ב)

ידבנו ליבו - לב אחד

רש"י אומר ידבנו לבו - הוא לשון רצון טוב. ויש לבאר כוונתו, שהיה קשה לו למה כתוב "לבו" ולא "לכבו"? **והנה** אצל אברהם אבינו כתוב "כי מצאת לבבו נאמן לפניך", ואמרו על זה חז"ל (ירושלמי ברכות פ"ט ה"ה דף סז): שכתוב "לכבו" ולא "ליבו" משום ש"לכבו" פירושו בשני לבבות, ו"ליבו" פירושו לב אחד, ואצל אברהם גם יצר הרע נעשה טוב ונמצא שהיה נאמן בשני הלבבות, [אבל אצל המלאכים כתוב "וסעדו לבכם" ולא לבבכם, כי יש להם רק יצר טוב ואין להם יצר הרע ויש להם כביכול רק "לב אחד"].

ומה שכתוב כאן "לבו", ולא "לכבו", דהיינו שיקחו התרומה ממי שנותן לשם שמים בלא יצר הרע וגאוה, וזה מה שאומר רש"י "רצון טוב". (דברי מהרי"א, אסאד, פרשת דברים)

נדבה מהלב מקשרת לבורא עולם

רצה הקב"ה לקשר את בני ישראל אליו, ושיהיו כלי קיבול לשכינה, ולכן ביקש מכולם תרומה הבאה מהלב, כמו שכתוב: "ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו", ובכך יתקשרו אליו, שכן כאשר אדם מעניק דבר מה לזולתו הוא מתקשר ומתחבר אליו, וכמו שאנו רואים שהמתנדב לבניית בית הכנסת וכדומה, מתקשר למקום ומרגיש כמו בביתו הפרטי, ומשתדל לתת את נשמתו למקום ולדאוג שיצליח, כך רצה בורא העולם שניתן את לבנו ואת אהבתנו אליו.

כמה מדרגות בנדיבות הלב

אלא שלכאורה יש להקשות, הרי כל הכסף והזהב של הקב"ה וכמו שכתוב (חגי ב ח) "לי הכסף ולי הזהב", ואם כן מה שייך שיתנו לו תרומה, הרי זה כבר שלו?

ויש לומר, שלא את הצורה של הכסף הם יתנו לקב"ה, אלא את האהבה שיש בנתינה, שנותנים בלב שמח ובזריזות, את זה נחשב שנותנים לקב"ה, וזה מה שכתוב כאן "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". (טעמו וראו. אמרי חן)

ואומר הבן איש חי (אדרת אליהו תרומה) בשם רבי יעקב קראנץ "המגיד מדובנא" (בספרו קול יעקב חלק "קול ישורר" על שיר השירים על הפסוק אפריון עשה וכו' ד"ה ומעתה נבין) שבין תורמי המשכן היה כמה וכמה מדרגות בנדיבות, יש כאלו שהביאו בשמחה ובזריזות מכל הלב ולשם שמיים, ויש כאלו יותר בעצליים ובפחות התלהבות.

ועל פי זה מפרש המגיד מדובנא את הפסוק (להלן פרק כ"ו פס' ל"ג): "והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים", שלכאורה יש להעיר, למה היה צריך להבדיל בין הקודש לקודש הקדשים? וכי הקב"ה לא יכול לעשות את הכל קודש קדשים?

אלא, אומר המגיד מדובנא, באמת אם היו נותנים כולם בלב אחד ובשמחה אחת, כולו היה קודש קדשים, אבל כיון שיש כמה דרגות ומדרגות בנתינה, לכן "והבדילה הפרוכת", שמהכסף שנתרם בצורה מושלמת עשו את קודש הקדשים, אבל מהתרומות שהיו פחות בהתלהבות ולשם שמיים בנו את הקודש, וכן הלאה עד לחצר המשכן. ולכן היה צריך הבדל בין הקודש לקודש הקדשים, כי אין כל הנתינות שוות.

ועל פי זה מסביר הבן איש חי (שם) שזה מה שכתוב בהתחלה "ויקחו לי תרומה", ואחר כך "תקחו את תרומתי", בהתחלה לשון "תרומה" ואחר כך "תרומתי", כי "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" שזה יהיה בנדיבות לב מושלמת, אז יהיה ל"תרומתי" דהיינו לא סתם תרומה אלא תרומה מיוחדת דהיינו לקודש הקדשים.

ובזה ידועים ומפורסמים דברי הגאון רבי חיים מוואלוז'ין שלבצלאל היתה חכמה מיוחדת "לחשוב מחשבות לעשות בזהב ובכסף ובנחושת" (להלן לא ד), דהיינו, שהיה רואה את הזהב שנתנו, וברוח הקודש ידע מחשבות האם זה ניתן באהבה בשמחה בזריזות ומכל הלב, ונתן אותו לקודש הקדשים, וכשראה זהב אחר שלא ניתן כל כך בשלמות נתנו במקום הראוי וכן הלאה.

ומובא בספרים (קהלת יצחק. דור דעה) מעשה שהיה עם רבי חיים ראש ישיבת של ואלוז'ין, שהיה שולח שליח שיסע מידי שנה לחוץ לעיר כדי להתרים את הנדיבים בשביל הישיבה, והנה השליח הזה כבר נעשה זקן והיה לו קשה לנסוע מחוץ לעיר, אמר השליח לרבי חיים: "אם תתן לי עגלה עם סוסים משובחים או אוכל לנסוע", הסכים הרב לדבר.

באותה שנה כשהשליח הגיע אצל גביר אחד שהיה רגיל לתרום לו כל שנה סכום הגון, נתן לו הגביר רק סכום קטן. והנה כשהשליח חזר, התפלא הרב לשמוע שהגביר הזה לא תרם לו השנה סכום הגון כהרגלו, ושולח לשאול אותו על כך, השיב הגביר, "כל שנה כשהוא בא אלי הייתי נותן סכום הגון בשביל הישיבה, אבל השנה שאני רואה שהישיבה שכרה עגלה וסוסים אני לא נותן את כספי בשביל עגלה וסוסים!"

אמר לו הרב: "אשאל אותך שאלה, הרי בנדבת המשכן היה הרבה זהב ועשו מזה הרבה דברים, ומי זכה שיעשו מהזהב שלו את הארון, ומשל מי עשו את ההיכל מבחוץ?", "אלא", המשיך הרב, "זו היתה חכמת לבו של בצלאל שידע מי נתן את הנדבה בלב שלם, הזהב שלו הלך בשביל הארון, ומי שנתן פחות בלב שלם היה לזה מעלה פחות ועשו מזה את שאר הדברים, וכך גם אצלך אם נתן בנדבת הלב מתוך כוונה שלימה לשם שמים אז הכסף שלך ילך לדברים חשובים יותר, ומי שנותן שלא לשם שמים הכסף שלו ילך בשביל הסוס והעגלה..."

ובאמת בנדבת המשכן מצינו שהקב"ה רצה לזכות את כולם שיתנו נדבה בלב שלם, וכמו שמקשה רבנו יוסף חיים ע"ה (שם באדרת אליהו) מדוע ציוה הקב"ה שהמשכן יהיה עשוי מחמשה עשר מינים, שחלק מהם הם מינים פשוטים כמו נחושת ותכלת וארגמן ותולעת שני ויריעות עיזים, ולכאורה היה ראוי שמשכן ה' יהיה כולו רק מכסף וזהב שהם המינים הכי חשובים והכי מובחרים ויקרים?

ומתרץ רבינו יוסף חיים ע"ה כיון שגלוי לפניו שמתוך עם רב כזה אי אפשר שכולם ירצו לתת כסף וזהב מתוך כוונה ורצון שלמים, לכן ציוה הקב"ה להביא גם מינים פחותים, כדי שמי שקשה בעיניו להביא כסף וזהב בלב שלם, יביא מהמינים האלה והעיקר שיזכו כולם להביא בכוונה שלימה.

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי (כה, ב)

כל אחד תורם מחלקו

יש להעיר למה כפל הפסוק בסוף ואמר "תקחו את תרומתי", הרי בהתחלת הפסוק כבר נאמר "ויקחו לי תרומה"? **ויבאר** על פי מה שאמרו רבותינו (מנחות כט:): שהעולם הזה נברא באות ה', והעולם הבא באות י', כמו שכתוב (ישעיה כו ד) "כי ביה ה' צור עולמים" שיצר ב' עולמות באותיות יו"ד וה"א.

והנה בעם ישראל ישנם ב' סוגי אנשים, יש צדיקים שכל חייהם רק עניני העולם הבא שהם בבחינת אות י'. ויש אנשים פשוטים שעסקם בעניני העולם הזה והם בבחינת אות ה'.

וזה מה שכתוב כאן "ויקחו לי תרומה" - "תרומה" אותיות תרום ה', מאות ה', וזה אמור על המון העם שעיקר עסקם בעולם הזה, שיתרמו גם כן. והמשך הפסוק "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" אמור על הצדיקים, שעיקר דאגתם הוא העולם הבא, שהוא אות יו"ד, עליהם הכתוב אומר: "תקחו את תרומתי" - "תרומתי" אותיות תרומת י'. ונפלא. (אוהב ישראל מאפטה)

תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי (כה, ב)

הנדיבים מעדיפים בניינים מאשר משכורות

רש"י מפרש: "אמרו רבותינו שלש תרומות אמורות כאן, אחת [כנגד] תרומת בקע לגולגולת שנעשו מהם האדנים, ואחת [כנגד] תרומת המזבח בקע לגולגלת לקנות מהן קרבנות צבור, ואחת [כנגד] תרומת המשכן נדבת כל אחד ואחד".

צריך להבין למה בתרומת המשכן, התורה לא חייבה סכום מסוים אלא כל אחד כפי נדבת ליבו - העשיר מרבה והדל ממעיט, ואילו כאשר היו צריכים לתרום לקניית הקרבנות כל אחד חוייב בסכום קצוב - מחצית השקל, העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט?

הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל משיב על קושיא זו בספרו "אוזנים לתורה" תוך כדי שהוא מספר על מעשה שאירע עימו:

פעם אחת כשגברה המצוקה בשיבות ליטא הפולנית, ביקרתי עם משלחת גדולי הזמן בורשא להצלת הישיבות. במסיבה שערכנו, אחרי הדרשה שלי אודות המצב הנורא של בני הישיבות, שאלני אחד מעורכי העיתונים, למה מצליח המהר"ם שפירא [זצ"ל] בבנין ישיבה כה מפוארת ואוסף כסף רב, הלא טוב היה להאכיל את בני הישיבות הקיימות בכסף הזה, מכיון שהם סובלים חרפת רעב?

מכיון ששאלה זו היתה סכנה לביטול המגבית, ענית לו, ושאלתי למה ציוה ה' לקחת לתרומת המשכן רק מכל איש אשר ידבנו לבו, בשעה שלקרבנות ציבור כולם חויבו לתת מחצית השקל אפילו עניים, ומדוע לא סמכה התורה על נדיבות לבם בקרבנות ציבור שיתנו כמה שצריך, כמו שסמכה עליהם בתרומת המשכן.

אלא שירדה תורה לסוף דעתם של נדיבי העם, שהם ממהרים לתת לבניינים וממאנים לתת על תכלית הבניינים - הקרבנות עצמם, ולכן לגבי הקרבנות אם לא היו מחויבים, לא כולם היו נותנים.

אבל האמת היא, שאם ישאלו אותנו מה יותר יקר וחביב בעיני המקום, הבנין שבו מקריבים לפניו את הקרבנות, או הקרבנות עצמם? הלא בודאי נענה שהתכלית יותר חשובה מהאמצעים, ואם כן הקרבנות יותר חשובים, כן הדבר ביישובות, תכליתם היא לימוד תורה, והבניינים הם רק אמצעים ומקום לימוד, ואף על פי כן מרבים העם לתרום עבור בנינים דלתות וחדרים וכו', וממעטים לתת טרף לבית ה' להאכיל ולהשקות את התלמידי חכמים לומדי התורה...

ובטוח אני - המשיך רבי זלמן - כי כאשר יגמר בנין ישיבת חכמי לובלין, יתקשה הגאון מלובלין בכיסוי ההוצאות השוטפות של הישיבה כמו כל ראשי הישיבה, [וכן היה באמת] וכן היה גם בתרומת המשכן, מרבים העם להביא עבור "הבניין" - המשכן.

דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי (כה ב)

שלוש מידות בתרומה רמוזות בפסוק

חכמינו אומרים במשנה (תרומות ד ג) שיש שלוש מידות בנתינת תרומה: עין יפה שהיא אחד מארבעים [כמות תרומה הכי גדולה], עין בינונית אחד מחמישים, ועין רעה אחד משישים. וסימן לשלש המידות רמוז בפסוק "כי היית משגב לי ומנס ביום צר לי" (תהילים נט יז) "מנס" היינו מ' - ארבעים, נ' - חמישים וס' - שישים. שעל ידי מצות תרומה יתקיים בו כי היית משגב לי ומנס ביום צר לי.

אומר בעל הטורים, ששלוש המידות רמוזות כאן: "ויקחו לי תרומה": "לי" בגימטריא 40, דהיינו אחד מארבעים. "מאת כל איש": מילת "כל" גימטריא 50, דהיינו עין בינונית שהיא אחד מחמישים. מאת כל, ראשי תיבות גימטריא 60 דהיינו עין רעה אחד משישים.

שלוש מידות בתרומה לפי המקובלים

ורבותינו המקובלים (ראה עמודיה שבעה אות כ"א עמוד הרביעי מה שכתב בשם האריז"ל) פירשו שכל מידה בתרומה רומזת למידה אחרת בהנהגת הקב"ה בבריאה:

עין יפה אחד מארבעים: כנגד שם הוי"ה, שהוא בחינת רחמים גמורים בחינת חסד, ולכן ניתן בעין יפה.

עין בינונית אחד מחמישים: כנגד הוי"ה - ואדנות, דהיינו שיתוף מדת הדין ומדת רחמים.

עין רעה אחד משישים: כנגד מדת הגבורה.

ולפי זה יש להסביר את מה שאומר כאן רש"י, "ויקחו לי - לשמי", דהיינו לשם הוי"ה ברוך הוא, מידת החסד והרחמים, למתק כל הדינים למידת רחמים גמורה, שכאשר נותן בעין יפה מגביר את מידת החסד בעולם.

ומו"ר הרי"ח הטוב זצוק"ל בס' בניהו (על התורה כאן) הסביר ששלושת המידות בתרומה, הן כנגד ג' עולמות - בריאה יצירה עשיה.

עין יפה אחד מארבעים: כנגד עולם הבריאה שרובו טוב.

עין בינונית אחת מחמישים: כנגד עולם היצירה שחציו טוב וחציו רע.

עין רעה אחד משישים: כנגד עולם העשיה שכולו רע.

וזה מה שכתוב כאן (בפסוק הבא) "וזאת התרומה אשר תקחו מאתם" - מאת"ם נוטריקון "מאות מ"ם" (ראה זוהר דף קל"ה ע"א) דהיינו, אחד מארבעים, שזה עין יפה.

וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זֶהֱבָ וְכֶסֶף וְנַחֲשֶׁת (כה, ג)

זהב וכסף ונחשת אלו הימים שיש בהם קריאת התורה

תרומה - אותיות "תורה-מ", רמז למה שאמרו חז"ל (תנחומא בשלח סי' כ ועוד מדרשים) שלא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן. שהרי המן ירד מ' שנה במדבר, וגם התורה עצמה רמוזה באות מ' כי התורה ניתנה בארבעים יום. (בעל הטורים בתוספת)

וצריכים אנחנו ליקח את התורה וללמוד בה ונעשה בה ליקוחין וקדושין. ואם תשאל, הרי אנחנו עובדים ואין לנו פנאי? התשובה היא, יש לך ימים שאפשר לעסוק בתורה, וכמו שרמזו בפסוק "זהב וכסף ונחשת", שאומר החתם סופר (תורת משה) ש"זהב וכסף ונחשת" הם ראשי תיבות של כל הימים שיש בהם קריאת התורה, ורמזים במילים "זהב כסף ונחשת": "זהב" - ז' - שבת קודש, ה'ב', - ימים שני וחמישי, "כסף" - ראשי תיבות: כפור, סוכות, פסח פורים, "נחשת" - נרות [חנוכה], חודשים [ראשי חודשים וכלול בזה ראש השנה שהוא גם ראש חודש] שבועות, שמיני עצרת, תעניות.

זהב כסף ונחשת אלו שלושה סוגי צדקה

ידוע מה שכתוב בספרים (ראה פני דוד פרשת ראה אות כ"ח) ש"זהב כסף ונחשת" מרמז על שלוש דרגות בנתינת צדקה: יש שנותן צדקה בצעירותו כשהוא בריא, והצדקה הזו היא הכי מעולה ונמשלת לזהב שהוא הכי מעולה ומשובח מכל המתכות, ולכן "זהב" ראשי תיבות: זה הנותן בריא.

ודרגה פחותה מכך זה ה"כסף", שמרמוז על אדם שיש לו חולה בבית או סכנה מתקרבת, ורק אז נותן צדקה בשביל שיתרפא או שינצל, צדקה זו נמשלה לכסף ורמוזה במילה "כסף" שהיא ראשי תיבות כשרואה סכנה פותח.

ויש דרגה שלישית, פחותה מאלו, שלא נותן אלא עד שהולך למות, וזה ראשי תיבות של "נחשת" - נתינת חולה שאומר תנו.

והאדם צריך להתעורר לתת צדקה בחייו ובבריאותו שהיא הצדקה המובחרת. ומעשה היה בעשיר גדול שלא היה נותן צדקה כלל, ובניו ניסו להשפיע עליו שיתן צדקה, ואמרו לו הרי נאמר (משלי יא ד): "וצדקה תציל ממות" ואף על פי כן לא רצה לתת.

יום אחד בא בנו הקטן אצלו ואמר לו מדוע לא תתבונן על הנעשה עמך, הרי בשנה שעברה טבעה סחורתך בים, ובשנה זו סחורתך הוזלה ובאת לידי הפסד גדול, וגם בנך הגדול חולה ונפל למשכב זה זמן גדול, ובודאי כל זה בא עליך בשביל שאינך נותן צדקה.

אמר לו אביו: נכון הדבר ואני מסכים עמך, אבל מה אני יכול לעשות שמטבעי אני יכול לתת, אבל לאחר שאמות ואסתלק מן העולם תתנו מהמעות שלי לצדקה.

כעבור זמן, בליל חורף אחד, הוצרך האב לצאת מהבית ולקח את בנו הנ"ל עמו, ונתן ביד בנו אבוקה שילך לפניו ויאיר להם את הדרך. כשהגיעו לפני איזה מכשול, הבן נסוג לאחור ונתן לאביו להתקדם לפניו, וכיון שהיה האור מאחוריו לא ראה ונתקל במכשול, כעס עליו אביו ואמר לו: מדוע אתה נסוג לאחור? הרי האור צריך להיות לפניי ולא מאחורי?!

אמר לו הבן: ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר, הרי לגבי קיום המצוות גם כן הכתוב אומר: (ישעיה נח ח) "והלך לפניך צדקך" - ולא לאחור, ומדוע אתה רוצה ליתן צדקה רק לאחר מיתה ולא בחייו?!! קיבל האב את הדברים, ומאז התחיל לתת בחייו צדקות הגונות. (שער השמיים בשם אמרי אל. ליקוטי יוסף הפטרת כי תצא. חמדה גנוזה פר' נח)

עוד אמרו המפרשים: "זהב" ראשי תיבות: זה הנותן במהרה, "כסף" ראשי תיבות: כשרואה פרנס סוגר - שדוחה אותו בלך ושוב, "נחשת" ראשי תיבות: נידוי חרם שמתא תקחו - שאדם זה אינו נותן צדקה עד שמנדים או מחרימים אותו ואז נותן בעל כרחו. (קרוב לזה בטוב טעם, דיין)

עוד רמז יש כאן למדרגות בצדקה: "זהב" - ראשי תיבות זה הנותן בפיוס - שזו צדקה מובחרת, שלא רק שנותן צדקה הגונה, אלא נותן אותה גם כן בעין יפה ומפייס ומדבר על לבו של העני, אשר היא צדקה חשובה מאוד, וכמו שאמרו בגמרא (ב"ב ט): כל הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות והמפייסו בדברים מתברך באחד עשרה ברכות. "כסף" - ראשי תיבות כשנותן סוגר פיו - והיינו שהוא אמנם נותן צדקה הגונה אבל הוא סוגר את פיו ולא מפייס לעני. "נחשת" - ראשי תיבות נתינה חסרה שלא תספיק, זה הנותן בקמצנות.

הרב הבטיח לגביר: "אתה תהיה בעולם הבא של קורח!"

ומסופר על רבי יעקב קראנץ "המגיד מדובנא", שפעם הוצרך לעשות מגבית עבור דבר חשוב, וכולם תרמו בעין יפה, ובין הקהל היה עשיר מופלג שלא הסכים לתרום כלום.

לפני שנפרד מהם הרב, אמר לאותו עשיר שלא נתן כלום, אשריך שאתה מזומן לחיי העולם הבא, התפלא אותו עשיר "מדוע ועל מה?!" ענה הרב ואמר לו, ברצוני לספר לך סיפור: לפני שנים רבות היה עשיר מופלג שלא הפריש צדקה כל ימיו, לפני שנפטר ציווה שיקברו את כל הכסף שלו יחד עמו, ואכן כך היה שקברו את ממונו יחד עמו.

כשעלה לבית דין של מעלה שאלוהו מדוע לא קיימת מצות צדקה, ענה, אומר לכם האמת, היו הרבה קבצנים בעולם, ולא יכולתי לדעת מי באמת עני ומי לא, לכן בקשתי שיקברו את הכסף והזהב עמי כדי שכעת תאמרו אתם מי הם העניים ותתנו להם כל ממוני...

הכריעו בבית דין של מעלה: נבדוק אם היו עוד אנשים שעשו כמוך שנקברו עם הכסף והזהב שלהם, ואם כן, תהיה בחלקם בעולם הבא. וכשבדקו מצאו שיש עוד אדם כמוהו, ושמו קרח שנבלע באדמה יחד עם כל רכושו...

כעת, המשיך הרב לומר, כנראה שאתה תהיה האדם הנוסף שיבלע כספו וזהבו עמו, ותהיה בעולם הבא של קרח... דברי הרב נגעו ללבו של העשיר ותרם סכום הגון לצדקה וזיכה את עצמו לחיי העולם הבא.

ותַכַּלְתָּ וְאַרְגַּמֵּן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים (כה, ד)

תולעת שני - בעל חי או צמח?

צריך להבין מה זה ה"תולעת שני" שהשתמשו בה במשכן. רש"י בפרשת מצורע (ויקרא יד ד) לגבי "שני תולעת" מפרש "לשון של צמר צבוע זהורית [-אדום]", ואם כן, לדבריו נמצא שתולעת האמורה כאן זה לא תולעת ולא בעל חי, אלא סוג של צמר [שצבוע באדום]. ובטעם הדבר שנקרא "תולעת" כתב רש"י בישעיה (א יח): "כתולע, צבע שצובעים בו אדום, גרעינים הם, ויש תולעים בכל אחד ואחד", דהיינו שבאותם גרעיני-צבע יש תולעים.

וכן פירש הרמב"ם (הל' פרה אדומה פ"ג הל' ב') וזה לשונו: "והתולעת היא הגרגרים האדומים ביותר, הדומים לגרעיני החרובים, והן כמו האוג, ותולעת כמו יתוש יש בכל גרגיר מהן".

וכן פירש רשב"ם כאן שתולעת שני זה לא תולעת ממש אלא צמר צבוע, וזה לשונו: ותולעת שני, צמר הצבוע בצבע אדום - קרוי תולעת, והצבע - קרוי שני, כדכתיב (נחום ב ד) "אנשי חיל מתולעים" [שפירושו] מלובשים בגדים צבועים. וכן "האמונים עלי תולע" (איכה ד ה) [שהכוונה ל] בגד צבוע. וכן מוכיח "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אם יאדימו כתולע כצמר יהיו" (ישעיה א יח). השני והשלג סם של צבעים, זה אדום וזה לבן, אבל התולע והצמר שניהם צמר, אלא שהתולע צמר צבוע, והצמר הוא לבן בלא צבע, עד כאן דברי רשב"ם.

נמצא לפי שיטה זו, שתולעת שני זה לא תולעת ממש שהיא בעל חי, אלא זה צבע או צמר צבוע.

אולם בירושלמי מסכת כלאים (פרק ט' הל' א' דף מ.) מפורש, שתולעת שני היא תולעת ממש, וזה לשון הירושלמי: שני תולעת דבר שיש בו רוח חיים. וכן ביארו הכלי יקר (ויקרא יד ד) והמלבי"ם ז"ל (ישעיה א יח).

ודברי הירושלמי דומה למה שפירשו רבותינו בעלי התוספות ז"ל (הובא בספר תוספות השלם בפרשת ויקהל שמות לה ו), שתולעת שני הכוונה בד העשוי ממשי הבא מתולעת משי, וזה לשונם: המשי בא מן תולעת, ומתקנים מן המשי מלבושים נאים ומעילים, שלא יתגאו לובשי מעילים במלבושיהם, לזכור מאין באו המלבושים? מתולעים, וגם אחרית האדם לתולעים. עד כאן דברי התוספות.

ורשב"י בזהר הקדוש (וישלח דף קע"ח ע"א) אומר על הפסוק (ישעיה מא יד) "אל תראי תולעת יעקב", שעם ישראל נמשל לתולעת משי, ומסביר הזוהר הקדוש, שצורת החיים של התולעת משי, שהיא זורעת זרעים ומתה, ומאותו הזרע שנשאר ממנה היא מתקיימת כמקודם, כך ישראל אף על פי שמתים הם חוזרים לחיות.

מחזור החיים של תולעת משי

ובאמת, מה שאומר רשב"י בזהר הקדוש, לגבי צורת החיים של התולעת משי, כך באמת כתבו חכמי המדע על תולעת טוואי המשי, שהיא כביכול מתה וחוזרת לחיות, ולפי דבריהם מחזור חייה של התולעת יש בו ארבעה שלבים: ביצה, זחל, גולם ופרפר. [וה"תולעת" היא השלב של הזחל, שאחריו הוא הופך גולם ונהיה כמת ואחר כך שוב חוזר לחיות כפרפר].

הביצה: ביצי טוואי המשי מוטלות בסוף חודש סיון - ראשית תמוז, לאחר ההטלה חלה בתוך הביצה התפתחות עוברית הנמשכת 3-4 ימים. אחריה שוקעת הביצה בתרדמה הנמשכת 9-10 חודשים עד לחודש אדר של השנה הבאה, לביצה קליפה המונעת את התייבשות העובר בתקופת התרדמה הממושכת.

הזחל: כאשר בוקע הזחל הוא זעיר שחור ושעיר, אוכל עלי תות יום ולילה ברציפות, וגדל במהירות. לאחר כ-10 ימים מבקיעתו, משתנה צבעו לגווני לבן. הזחל משיל את עורו ארבע פעמים במהלך גדילתו, כיוון שעורו עשוי מחומר קשה שאינו יכול להימתח, לכן כל פעם לפני השלת העור הוא מפסיק לאכול, נדבק בעזרת חוטי משי שהוא מפיק לדופן קופסה או עלה, ונראה ישן. השינה נמשכת כ-24 שעות עד להשלה שנמשכת כ-15 דקות. כ-7-10 ימים לאחר ההתנשלות הרביעית הוא מפסיק לאכול, מרוקן את המעיים, ועורו הופך בהיר יותר, וזה הסימן שהוא עומד להתחיל בטוויית פקעת הגולם, הזמן העובר מבקיעת הזחל עד להתגלמות הוא כ-4-6 שבועות.

ההתגלמות מתחילה בכך שהזחל טווה סביב עצמו פקעת העשויה מחוטי המשי, אותם הוא מייצר מבלוטות הטווייה, והוא טווה 5-7 מטרים בשעה. תקופת ההתגלמות של טוואי המשי נמשכת ימים אחדים, כמות המשי אותה ייטווה תלויה בכמות המזון שאכל זחל, אורך החוט מגיע בדרך כלל ל-500-600 מטרים! ובתוך הפקעת הופך הזחל לגולם.

הגולם: שוכב ללא תנועה, ועובר שינויים גופניים רבים שבסופם הוא הופך לפרפר. תקופת הגולם נמשכת כ-14-18 ימים.

הפרפר: תהליך יציאת הפרפר מהפקעת נמשך עד עשרים דקות והוא מתרחש בדרך כלל בשעות הבוקר המוקדמות. הפרפר מפריש נוזל צהבהב -שקוף הממס את הפקעת הקשה, ודרך החור שיצר מגיח החוצה. כשהוא מגיח כנפיו מקופלות, ותוך זמן קצר הן הולכות ומתיישרות. איברי התזונה של הפרפר מנוונים ואין לו מערכת עיכול ופה, והוא אינו אוכל. מלאי המזון שאגר בזמן היותו זחל מספיק לו כדי לחיות עד 14 יום [והזכר חי כחמישה ימים]. הפרפר מסוגל לעוף סנטימטרים בודדים בלבד, הוא נע ממקום למקום על ידי רפרוף חזק בכנפיו, הנקבה מטילה ביצים וחיה עד גמר ההטלה, הנמשכת 2-4 ימים.

מיכאל שר ישראל רומז לתולעת

"תולעת" האמור כאן רמז למיכאל שר הגדול אפוסטרופוס על ישראל שהוא מלמד סניגוריא בפיו על ישראל כתולעת זו שכוחה בפיה. (זהר פרשת תרומה דף קל"ט ע"א)

וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֹתָם זֶהָב וְכֶסֶף וְנֹחֶשֶׁת: וְתִכְלֹת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים: וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת תַּחֲשִׁים וְעִצֵּי שִׁטִּים: שָׁמֶן לְמָאֹר בְּשָׂמִים לְשָׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּפִּים: אֲבָנֵי שֹׁהַם וְאֲבָנֵי מִלֵּאִים לְאַפֵּד וְלַחֲשֹׁן: (כה, ג-ז)

תרומת המשכן כנגד גופו של אדם

במדרש הגדול כתוב שהמינים שנעשה מהם המשכן הם כנגד גופו של אדם:

זהב זו הנפש, כסף זה הגוף, נחושת זו בת קול, תכלת אלו הגידים, ארגמן זה הבשר, תולעת שני זה הדם, ושש זה הכרס, ועיזים זה השיער, ועורות אלים מאודמים זה עור הפנים, ועורות תחשים זה עור הראש, ועצי שטים אלו עצמות, שמן למאור אלו העיניים, בשמים לשמן המשחה זה החוטם, ולקטורת הסמים זה הפה והחך, כשם שהאש מעלה ריח קטורת, כך החך טועם את המטעמים.

אבני שהם ואבני מילואים אלו הכליות והלב, שהלב נמשל לאבן, אמר הקב"ה יהיו לבך וכליותך שלמים, כדי שיזכו לאפוד ולחושן, ללמדך שהכליות תלויות בלב, ואומר "ובוחן לבות וכליות" (תהלים ז'). אמר הקב"ה כיון שאני בודקן ומוצא אותם מלאים שלמים, אני שוכן בתוכם, דכתיב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

תרומת המשכן כנגד העליונים

עוד כתוב במדרש הגדול: רבי שמואל אומר, זהב זו חמה, כסף זו לבנה, נחושת זה מערב, שבשעה שהחמה שוקעת פני המערב נראים כנחשת, תכלת זה הרקיע, וארגמן אלו העננים, תולעת שני זו הקשת, ושש אלו השרפים, שנאמר בהם "שש כנפים" (ישעיה ו ב), "ועיזים" זה מול גדי וכו'.

ט"ז מינים כנגד ט"ז דורות

ומפני מה אמרה תורה ששה עשר דברים לא עשרים ולא שלשים? שאתה מוצא משם [בן נח] עד משה רבנו, ששה עשר אבות, משה בן עמרם בן קהת בן לוי, בן יעקב בן יצחק בן אברהם, בן תרח בן נחור בן שרוג בן רעו בן פלג בן עבר בן שלח בן ארפכשד בן שם. בימי פלג נפלגה הארץ וגזר הקב"ה שלא יתן את התורה עד כלות ששה עשר דורות, והוא משה רבנו.

וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתֵי בְּתוֹכָם (כה, ח)

בתוכו לא נאמר אלא בתוכם

"בתוכו" לא נאמר אלא "בתוכם", שהקב"ה ישכון בתוך כל אחד ואחד מישראל. (אלשיך להלן פרק ל"א פסוק י"ג ד"ה ביני ובניכם)

בזכות שתי קדושות זוכה האדם לשכנתי בתוכם

שמעתי מהגה"ק ר' מאיר אבוחצירא זיע"א "לי" ראשי תיבות: לשון יסוד, שמי ששומר על קדושת הלשון ועל קדושת אות ברית קודש זוכה ל"ושכנתי בתוכם". (דרוש זה כתבו רבי דוד אבוחצירא בספר רישא וסיפא עה"ת הוצאת היכלי התורה עמ' ר"ס ובספר פתח האוהל פרשת תרומה עה"פ ועשו לי מקדש ד"ה וגם)

ויש להביא לזה ראייה מתרגום יונתן על הפסוקים (ישעיה לג טו-טז) "עוצם עיניו מראות מרע. הוא מרומים ישכון", שפירש: "הוא מרומים ישכון" - "יהא בית משרוהי בית מקדשא", והיינו שהוא עצמו וביתו יהיו "בית המקדש" ממש.

וכן אמר הדברי ישראל ז"ע (פרי בחקותי ד"ה או יאמר והתהלכתי בתוככם) כי הגן עדן של בני ישראל הוא בעולם העליון, וגן עדן של הקב"ה הוא בהאי עלמא, בתוך נפש הישראל המקדש עצמו!

השכינה שורה על הענוים

השכינה שורה על הענוים ועל השפלים, כמבואר בסוטה (ה.). והשכינה בורחת מן הגאים והכעסנים. **וכך** אמרו במכילתא (יתרו פרשה ט' ד"ה ומשה): "ומשה נגש אל הערפל" (שמות כ יח), מי גרם לו? ענותנותו, שנאמר (במדבר יב ג) "והאיש משה ענו מאוד", ואומר (ישעיה נז טו) "כי כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו מרומ וקדוש אשכון ואת דכא ושלפ רוח", ואומר (שם סא א) "רוח ה' אלהים עלי, יען משח אותו לבשר ענוים", ואומר (שם סו ב) "ואת כל אלה ידי עשתה, ואל זה אביט אל עני ונכה רוח", ואומר (תהלים נא יט) "זבחי אלהים רוח נשברה". וכל מי שהוא גבה לב גורם לטמא את הארץ ולסלק השכינה שנאמר (תהלים קא ה) "גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל" וכל גבה לב קרוי תועבה, שנאמר (משלי טז ה) "תועבת ה' כל גבה לב", ומי שהוא גבה לב מטמא את הארץ ומסלק השכינה. עד כאן דברי המכילתא.

השראת השכינה ביהודי המניח תפילין

כתוב בזוהר (זוהר מדרש הנעלם דף קכ"ט ע"א): אמר רבי אליעזר בן רבי שמעון, שמעתי מאבי שהקב"ה ברוב אהבתו לישראל, אמר להם לעשות לו משכן כעין מרכבה עליונה של מעלה, ויבוא לשכון עמהם, וזה הוא שכתוב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

וממשיך הזוהר שם בשם רבי אלעזר: שמעתי מאבי, שבמקרא זה נסתם סוד התפילין, בוא וראה, המקדש נעשה כעין העליון בצורות מרכבותיו הקדושות, ואחר כך השרה הקב"ה את שכינתו עמהם. וכענין זה ובאופן הזה, העירו החברים בעלי המשנה בטעם התפילין, שאותו אדם המניחם יהיה דוגמא למרכבות העליונות, ולמרכבה התחתונה, ולמרכבה העליונה, כדי שתבא המלכות שלו ותשרה שכינתו עליו, ולמדנו שיש בתפילין סודות עליונים ודוגמאות שלהם, ויש בו שלש מרכבות בדומה לעליונים הקדושים שהן שלש אותיות של שמו הקדוש יה"ו, כי שלש מרכבות יש, שהם שלש אותיות יה"ו ארבע פרשיות שולטות על ארבע אותיות של שמו הקדוש ועל כך הוא סוד הש' של שלש כתרים, ושי"ן של ארבעה כתרים, שפירושן שלשה מלכים שולטים בגוף, שהם כנגד ש' דשלשה ראשים ותפילין שעל הקב"ה למעלה, שהם תפילין של ראש ותפילין של יד, והן ארבע פרשיות, שהם כנגד שי"ן של ארבעה ראשים.

בתי המקדש רמוזים במילה "ושכנתי"

"ושכנתי" מרמז על שני בתי המקדש: מקדש ראשון היה ארבע מאות ועשר שנה, ומקדש שני היה ארבע מאות ועשרים שנה. בית ראשון רמוז כך: **ושכנתי** - שישכון ת"י שנים. ובית שני רמוז כך: **"ושכנתי"** אותיות **ושני ת"כ**, שמקדש שני התקיים ת"כ שנים. (רבינו בחיי)

על ידי המקדש האדם חוזר לגן עדן

לשעבר היה אדם הראשון שרוי בגן עדן במחנה שכינה, עד שכעס עליו הקב"ה וגרשו ממחיצתו, וכשיצאו ישראל ממצרים ביקש הקב"ה להחזיר את עם ישראל למחיצתו, אמר להם שיעשו לו משכן וישכון בתוכם. (במדבר רבה נשא פרשה י"ג).

כל השפע יורד דרך בית המקדש

דע כי ארץ ישראל היא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה, וכנגד ארבע מאות פרסה למטה, יש למעלה חלון אחד מרובע והוא צר מלמעלה ורחב מלמטה, ושיעורו מלמעלה חמש מאות אמה על חמש מאות אמה, כשיעור בית המקדש, כי בית המקדש כולו תחת החלון באמצעות עוביו של חלון, והכיפה היא כשיעור ירושלים תבנה ותכונן. **ושיעור** דמות החלון למטה הוא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה כשיעור כל ארץ ישראל, וכל ארץ ישראל תחתיו, וכשהיה יורד השפע מלמעלה, דרך צנור מלכו"ת של עשר ספירות עולם העשיה היה יורד, דרך הישרה עד חלון הכיפה הנוכח ויורד על בית המקדש ומתפשט על כל ארץ ישראל. (טוב הארץ, שפירא, בענין מעלת ארץ ישראל ד"ה ועתה נבאר, הובא בילקוט ראובני ד"ה דע)

המשכן נבנה ע"י שמות הוי"ה אהי"ה

המשכן נבנה על ידי שם הוי"ה ואהי"ה, לכן יש בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" עשרים ואחת אותיות כמנין אהי"ה, ואמרו חז"ל (ברכות נה.): "אמר רב יהודה אמר רב, יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ", ויש לומר שנקט "בהם" דוקא, כי תיבת "בהם" עולה כמנין הוי"ה ואהי"ה, שהיה צריך לכוון בהם "לחשוב מחשבות" כדי לבנות את המשכן. (מגלה עמוקות ואתחנן אופן ק"נ על פי הרמ"ע מפאנו)

לזכות האדם בבת זוגו

מי שמקריב לשכינה קרבן הקדוש ברוך הוא מקרב אותו לבת זוגו. (תיקוני זוהר תיקון ע' דף קלב.)

הקב"ה עושה בית למעלה לשותפים במקדש

מי שעושה מקדש, הקדוש ברוך הוא עושה לו באותו עולם בית לגור בו שם, שהוא קודש קודשים. (תיקוני זוהר תיקון ע' דף קלב.)

השכינה הולכת ממקום למקום

בימי האבות היתה השכינה פורחת באויר, ולא מצאה מנוח לכף רגלה בארץ, כאשר היתה בתחילת הבריאה. בא משה רבנו עליו השלום וכל ישראל עמו ועשו משכן ארון וכליו, והחזירו השכינה לשכון בתחתונים, באהל אבל לא בקרקע, כאשר היתה בתחילת הבריאה. וזה סוד "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ונמצאת השכינה כאכסניה הולכת ממקום למקום, ולזה אמר "ושכנתי בתוכם" ולא אמר ושכנתי למטה, אלא בתוכם כדמיון אכסניה כלומר בכל מקום שילכו אלך עמם ואשכון בתוכם אבל לא במקום קבוע. וזהו סוד "ויהי בנסוע הארון" (במדבר י לה), ובימי שלמה היתה בארץ. (שערי אורה, ג'קאטיליה, שער א' שכינה. ילקוט ראובני ד"ה בימי)

ובעלי התוספות אמרו: "ועשו לי מקדש" בגימטריה שלמה בן דוד יעשה לי. [שניהם 866 כל אחד] (תוספות השלם תרומה כה ח, אות ט')

כל העולם נברא בזכות המשכן

ובמדרש (ילקוט שמעוני בראשית רמז יז) מסופר: אמר הקב"ה למלאכי השרת, עולם אני מבקש לברוא בשביל ישראל, אמרו לו מה עשו לך שאתה מחבבן כל כך? אמר להם עשו לי משכן, ודוגמא של כל העולם היתה במשכן.

עדות לישראל ששרתה שכינה ביניהם

התורה (שמות לח, כא. במדבר א, נ. י, יא) קוראת למשכן "משכן העדות", כי הוא "עדות" לישראל ששורה שכינה ביניהם. אמרו רבותינו במסכת אבות (פרק ה' משנה ה') "עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש, לא הפילה אשה" וכו', וזה בזמן שהיה בית המקדש קיים, וזה היה אות לישראל ששכינה שרויה בנו, וכמו שהמשכן נקרא "משכן העדות" שהיה עדות לישראל, ששרתה שכינה ביניהם, כך גם היה בבית המקדש באמצעות מעשה נסים שהיו בו, ובפרט ביום הכיפורים, בלשון של זהורית שהיה מתלבן (יומא סז.) להורות "אם יהיו חטאים כשנים כשלג ילבינו" (ישעיה א יח).

ואפילו עתה שהוא חרב, הוא אות שבעונותינו הוא, ועתיד הקב"ה לבנות בית המקדש ממעשה ידיו, ובאמת כבר כשיצאו ישראל ממצרים היתה כונתו יתברך להוריד לנו בית המקדש הבנוי מלמעלה, אלמלא חטאו בעגל, וכן פירשו בזה פרשת פנחס (דף רכ"א ע"א), זה לשונו: כשיצאו ישראל ממצרים רצה הקב"ה לעשותם בארץ כמלאכים הקדושים למעלה, ורצה לבנות להם בית קדוש ולהורידו משמי שמים, ולנטוע את ישראל בארץ נטע קדוש, וכעין הצורה שלמעלה, וזה שאמר (שמות טו יז) "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך", באיזה מקום? "מכון לשבתך פעלת ה'" - זהו בית ראשון. "מקדש ה' כוננו ידיך" - זהו בית שני, ושניהם פעולתו של הקב"ה הם, ומשהכעיסו לפניו במדבר, מתו. והכניס הקב"ה את בנייהם לארץ ובית המקדש נבנה על ידי בני אדם, ועל כן לא נתקיים אלא נחרב, משום שנבנה על ידי בני אדם. (ראשית חכמה שער האהבה פרק ז' אות מ"א)

עיקר המקדש - הבית השלישי

הזהר הקדוש (פנחס דף רכ"א ע"א) מספר: שלש שאלות שאל מין אחד את רבי אליעזר, וחד מינייהו, אתם מצפים לבית המקדש ולא תמצא בתורה אלא בית שני ולא בית שלישי? תשובה, בצאת ישראל ממצרים רצה הקב"ה לבנות בית המקדש בכבודו ובעצמו שנאמר "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך מכון לשבתך פעלת ה' מקדש ה' כוננו ידיך" (שמות טו יז), אלא החטא גרם ונבנה על ידי בשר ודם, ושוב החטא גרם בעזרא, אבל עיקר המקדש לא נבנה עדיין ויבנה במהרה בימינו.

ושכנתי בתוכם - בתי כנסיות ובתי מדרשות

היום אין לנו בית מקדש, ומה שנשאר לנו זה בית מקדש קטן, אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות. ושמענו בשם רבי דוד אבוחצירא זצוק"ל אחיו של הבבא סאלי ז"ל שדבר זה מרומז בפסוק, דהנה כתוב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", "בתוכם" ראשי תיבות: **בתי כנסיות ובתי מדרשות**. (הובא גם בספרו של רבי דוד "פתח האוהל")

לא אבוא לירושלים של מעלה עד שאבוא למטה

הגמ' אומרת בתענית (ה.): אמר רבי יוחנן: אמר הקב"ה לא אבוא בירושלים של מעלה עד שאבוא לירושלים של מטה. ומי איכא ירושלים למעלה, אין, דכתיב (תהלים קכג) "ירושלם הבנויה כעיר שחוכרה לה יחדיו".

אדם אחד גר בבנין של ב' קומות ודירתו היתה בקומה א', ומעליו גר חברו, יום אחד נפל הבנין, אמר הדייר שדר בקומה העליונה, תבנה למטה כדי שאוכל לבנות למעלה, אמר לו אין לי כסף, הלך לב"ד אמר להם שרוצה לבנות ולא יכול כי הדייר שגר למטה אינו יכול לבנות מחמת שאין לו כסף, לכן אם אפשר אני אבנה למטה, ואגור שם וכאשר יהיה לו כסף הוא יקנה ממני ויגור שם ואני אבנה למעלה, ופסקו לו כמו שאומרת ההלכה (עי' ב"מ קיז. ושו"ע ח"מ סי' קס"ד ס"ה) שיעשה כך שהדייר העליון יבנה לעצמו למטה ויגור שם עד שלחבירו יהיה ממון.

וכן אנחנו אומרים לקב"ה, עתה אין בנו מספיק תורה ומצוות ומעשים טובים שנזכה שבזכות זה יבנה לנו בית מקדש, לכן בבקשה קודם תבנה אתה כאן למטה בית המקדש, ואחר כך כאשר אנחנו נתקדם ונסגל תורה ומצוות, תבוא לבית המקדש העליון. (ע"פ השפת אמת, היילפרין, בסוף הספר בליקוט שושנים מדברים שונים ד"ה בונה ירושלים)

המקדש למטה יש בו עשר ספירות כמשכן של מעלה

יעקב אבינו ידע כשם שיש מקדש למעלה כך יש מקדש למטה, דכתיב (בראשית כח יז) "וזה שער השמים", וממקדש של מעלה למטה יש כמין סולם רוצה לומר דרך אחת ידועה שהוא ממקדש למקדש, ועל אותו סולם מלאכים עולים ויורדים גם כן הנשמות וכשם שיש שכינה למקדש למעלה כך יש שכינה ומקדש למטה, כשם שלמעלה הוא עשר ספירות כך המקדש שלמטה הוא בעשר אמות כי אין השכינה יורדת למטה מעשרה טפחים ואינה שורה אלא אם כן יש עשרה דברים והם עשרה כלים של משכן ודומיהם שיהיו קדושים בעשרה אנשים, ועל זה אמרו אין פוחתין בקדושה פחות מעשרה ושכינה שלמעלה ולמטה כלו דבר אחד כמו נר מנר והכל אחד. (ילקוט ראובני ד"ה ועשית קערותיו)

כָּכֵל אֲשֶׁר אֲנִי מֵרָאָה אוֹתְךָ אֶת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת תְּבִנֹת כָּל כְּלָיו וְכֵן תַּעֲשֶׂוּ (כה, ט)

רמ"ח איברים כנגד רמ"ח איברים שבמשכן

והנה במשכן היו מאה לולאות ומאה קרסים וארבעים ושמונה קרשים סך הכל מאתים ארבעים ושמונה, וכן היו במשכן מאתים ארבעים ושמונה ציוויים שצוה הקב"ה במלאכת המשכן, וזה שכתב "ככל אשר אני מראה אותך" רוצה לומר כמו שיש לך אתה משה רבנו רמ"ח איברים כן תעשה שיהיה למשכן רמ"ח אברים, שיש רמ"ח מצות עשה, וזה שאמר "וכן תעשו". (מגלה עמוקות ואתחנן אופן ק"ע).

כמראה החותמת ששם האותיות מהופכות

מתחילה באו האותיות לפני הקב"ה דרך תשר"ק, וחזרו ועלו כדרכן, דרך אלף בית, ה"א וא"ו, וזה התהפך כחומר חותם, כי בטבע צורת חותם האותיות מהופכות ולאחר החתימה הן ישרות, וזה הסוד ידע בצלאל לצרף האותיות, כי הקב"ה הראה למשה תבנית המשכן מהופך, כמו שהוא בחותם שיעשה תבנית בהיפוך, ומשה לא הבין רק שיעשה כמו שהראה לו עד שבא בצלאל וגלה לו סוד זה. (ילקוט ראובני ד"ה ככל אשר, והוא ע"פ פירוש יואל משה על עשרה מאמרות לרמ"ע מפאנו מאמר חיקור דין ח"א פ"ג אות ט"ז)

ארון שולחן ומנורה של אש

בגמרא (מנחות כט.) אמרו: תניא אמר רבי יוסי ברבי יהודה, ארון של אש ושולחן של אש ומנורה של אש ירדו מן השמים וראה משה ועשה כתבניתם.

במעשיכם עליכם להיות כתבנית המשכן וכליו

בספר "נפש החיים" (שער א' פ"ד ובהערה שם) מבאר הגאון רבי חיים מוואלוז'ין זכר צדיק לברכה שושכנתי בתוכם פירושו בתוכו של כל אחד ואחד מישראל, ובדרך זו הוא מבאר גם את הפסוק "ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו, וכן תעשו". אמר ה' למשה, אל תחשבו שתכלית כוונתי היא עשיית המקדש

החיצוני, אלא דעו שכל תכלית רצוני בתבנית המשכן וכליו, לרמוז לכם, במעשיכם עליכם להיות כתבנית המשכן וכליו, כולם קדושים וראויים ומוכנים להשרות שכנתי בתוכם ממש.

וזוהי כוונת הכתוב "וכן תעשו", שתכלית כוונתי שכן תעשו את עצמכם, וכמו שנאמר לקמן (פקודי לט, מג) "ויברך אותם משה", אמר להם "יהי רצון שתשרה שכניה במעשה ידיכם, אשריכם ישראל שזכיתם לכך, תזכו שינתן לכם בית הבחירה ותשרה שכניה בתוכם", וכן אמר גם הקדוש ברוך הוא לשלמה אחר גמר בנין המקדש (מלכים א' ו יב) "הבית הזה אשר אתה בונה וכו' (שם יג) "ושכנתי בתוך עמי ישראל".

הדברים הנפלאים שאדם יכול ללמוד מהמשכן וכליו

ומרן הגאון חיד"א בס' חדרי בטן (על התורה) כותב, שלא בכדי האריכה התורה בפרשת המשכן וכליו, והרי היו יכולים להמסר בתורה שבעל פה? אלא הסיבה לזה משום שיש לאדם ללמוד מן המשכן וכליו לעשות עצמו כמשכן להשראת השכינה, ולכן אנחנו קוראים אותה בכל שנה כדי שנתבונן בה ונלמד בה לעצמינו. וכעת נסביר מה יש ללמוד מכלי המשכן:

אש תמיד תוקד על המזבח - להורות על התלהבות תמידית בעבודת ה' יתברך, תפילות מיוחדות, לימוד בחשק, מצוות בשמחה. וגם למדנו מכך שיש מצוה להביא אש משלנו על המזבח ולא לסמוך רק על האש הניסית. והוא רמז כי מלבד מה שיש לאדם התלהבות מכח נשמתו, צריך גם כן ללמוד ספרי מוסר כדי שיקנה עוד התלהבות והתעוררות. **על** המזבח מקריבים קרבנות - מלשון קריבה לקרב בריות לתורה.

בקודש הקודשים היה ארון ובתוכו הלוחות - לרמוז שהאדם יכול בקרב את התורה הקדושה ולכן צריך להרבות בלימוד. **בדי** הארון - שהם משל למחזיקי התורה ותלמידי חכמים, יש בהם הלכה "לא יסורו ממנו", ויש בזה רמז שגם לעולם הבא יהיו יחד עם התלמידי חכמים.

המנורה - רומזת למידות טובות, וששת הנרות פונים לנר האמצעי, לרמוז שבכל המידות צריך האדם לאחוז בשביל האמצע.

השולחן - מדותיו של האדם ניכרות כאשר הוא יושב ליד השולחן לאכול, וכמו שבשלחן היה לחם ה"פנים". **ובספר** צרור המור (פרשת תרומה) כתב גם כן, דרך רמז ותוכחות מוסר, שהאדם ישתדל הוא בעצמו כאילו מקדש שרוי בתוך מעיו (ראה גמרא תענית יא:), ויטהר רעיוניו, ויעשה בו דוגמת המקדש, דהיינו יעשה הכנה בגופו, דוגמה לכלי המקדש:

מזבח גדול - לשחוט את היצה"ר "ויזבח עליו" - את כל ההרהורים רעים והיו לבער.

הרמת הדשן - להסיר שיורי שיריים מהרהורים רעים, כי יצה"ר מתחדש עליו בכל יום.

מזבח קטורת - שיהיו מעשיו נאים כקטורת. וריחו נודף - ללמד מעשים דרך התשובה.

מנורה - להאיר לעם בנועם המידות וצריך לדשן המנורה שלא תהיה בו כוונה שאינה טובה, דהיינו שיהיה רבי או עשיר.

שבעת קני המנורה - כנגד שבעים שנה של חיי האדם.

הארון - רומז שיהיה מלא מכל מצות התורה.

הכרובים - רומז שיהיה כתינוק נאה ונקי מחטא כבן שנה. כמ"ש בן שנה שאול במלכו - שהיה נקי מחטא כבן שנה. **השלחן** - רומז שיערוך שולחן לעמלי תורה ועניים מרודים תביא בית ויהיו על שלחנו.

לחם הפנים - רומז שיהיה יודע לדרוש בתורה הנקראת לחם פנים, וביום השבת יערכנו ידרוש לעם בכמה פנים.

וזוהו רמז ועשו לי מקדש, ממש ככל האמור, ואז "ושכנתי בתוכם" ממש כמו ששכנתי בתוך בית המקדש, ויהיו בו מדות והנהגות טובות אשר עליהן רומזים כלי הקודש הנזכרים.

האדם מרכבה לשכינה

"ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו" ויש לדקדק היה לו לומר ושכנתי בתוכו, ועוד מראה לך מיבעי למימר מדוע אמר "מראה אותך", ועוד כפל "תבנית" למה לי היה לו לומר תבנית המשכן וכל כליו, ועוד פירש רש"י וכן תעשו לדורות אם נאבד אחד מהכלים.

ופירש בספר "אלף המגן" שהמשכן וכליו נעשו לציור דוגמת מרכבה עליונה, למען יראה האדם וילמד לישר דרכו ואיבריו, שהם דוגמת כלי המשכן שהכל רמז על איברי האדם, ויקח מוסר לעשות טוב להיות מרכבה לשכינה, וזה שאמרו ושכנתי בתוכם בתוך בני ישראל, ולזה אמר ככל אשר אני מראה אותך בעצמך שאתה מרכבה לשכינה על ידי ענותנותך, וכן יעשו, וזה שאמר רש"י (כה ט, בד"ה וכן תעשו) לדורות, שהדורות בעצמן יהיו כדוגמת המשכן וכליו להשראת שכינה בהיות אבריו פגומים, הוא בעל מום, ואין השכינה שורה בו.

ודבר זה נאמר שם בתיקונים (תיקוני זהר תיקון ע' דף ק"ל ע"ב), זה לשונו, ובכל אבר ואבר שהוא נר לכל מצוה בתרי"ג מצות שיש נגד רמ"ח אברים ושס"ה גידים, צריך האדם להמליך את הקדוש ברוך הוא, ולתקן עבורו מקום נקי וטהור, כדי שיוכל לשרות שם, ומשום זה צריך האדם לבער מכל אבר ואבר, את כל המחשבות וההרהורים הרעים והמלוכלכים, שהם קליפות המעכבות את הקב"ה לשרות שם ולשרפן על ידי עשיית המצות שהן נרות השרויים בכל אבר ואבר, כי כל מצוה נקראת נר, וכמו שכתוב כי נר מצוה, נר ה' נשמת אדם, ועל ידי הנר שהוא המצות צריך להיות "חופש כל חדרי בטן" (משלי כ ז), לבער ממנו שאור וחמץ מוץ ותבן. (מוסר חכמים פרשת תרומה ד"ה ועשו ל').

וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִבֵּית וּמִחוּץ תִּצְפְּנוּ (כה, יא)

מצופה ביראת שמיים

הארון הוא משל לתורה, ולכן הוזר שעליו רומזו לכתר התורה שהרי שומר בתוכו את התורה וכן התלמיד חכם אוגר בתוכו את התורה, וצריך שיהיה מצופה מבית ומחוץ ביראת שמיים, כמו הארון שהיה מצופה מבית ומחוץ. (חמדת ימים פרשת תרומה ד"ה ועשו ארון)

כותב החתם סופר זי"ע (דרשות ח"ב דף רלח ע"ב ד"ה ויעש), אמרו רבותינו (מגילה י'): מקום הארון אינה מן המדה, היינו מקום התורה ולומדיה אלא היא למעלה מן הזמן ומן המקום.

ללמדנו שלא יביט על המצב או על המקום שהוא נמצא, אלא בכל מצב בכל עת ובכל שעה, יפנה לעסוק בתורה, וממילא יאירו עיניו בתורה.

ת"ח צריך שיהיה תוכו כבדו

הגמרא (יומא עב): אומרת: "אמר רבה כל תלמיד חכם שאין תוכו כבדו אינו תלמיד חכם, והלא דברים קל וחומר מארון ומה ארון שאינו לא שומע ולא מדבר ולא יודע מה בתוכו, כתיב ביה מבית ומחוץ תצפנו כדי שיהיה תוכו כבדו, תלמיד חכם שהוא רואה ושומע ויודע מה בתוכו ונידון על השערה, על אחת כמה וכמה שצריך שיהיה תוכו כבדו".

אמר רבי יונתן (יומא עב): אוי לו לתלמיד חכם שעוסק בתורה ואין בו יראת שמים, אמר רבי ינאי חבל על דלית ליה ביתא ותרעא לביתא עבד, מאי דכתיב "וזאת התורה אשר שם משה" (דברים ד מד) זכה נעשית לו סם חיים לא זכה נעשית לו סם מות.

פעם הזכרנו את מה שאמר מרן הסבא קדישא ראש הישיבה הרב עזרא עטייה זצ"ל אודות הגמרא בשבת (לא): שכתבה משום רבי אלעזר שאין לקדוש ברוך הוא בעולמו אלא יראת שמים בלבד, ובברכות (ח). אמר רבי חייא מיום שחרב בית המקדש אין לקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד, והסביר ראש הישיבה את הגמרות שאומנם אין לקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה ושהם נתונים בתוך אוצר של יראת שמים. וכי מאחר שהוא מצופה זהב מבית ומחוץ עץ למה לו, לומר לך אלמלא יצר הרע אין שבח לתלמיד, אלא שבחן שכובשין יצרן יותר. (משנת רבי אליעזר מדרש אגור פרק י"ג ד"ה גדולה תורה מכל כלי חמדה)

במילים תוכו כבדו רמוז שם הוי"ה

ודורשי רשומות אמרו כאן רמז נפלא:

האותיות הפנימיות של "תוכו" הם כ"ו כמנין שם הוי"ה, והאותיות החיצוניות של "כבדו" ג"כ הם כ"ו כמנין שם הוי"ה לומר שיהיה "שיויתי ה' לנגדי תמיד" מבית ומחוץ. (חלק יעקב דרוש א' בסופו דף י' ע"א)

צריך להתאמץ כדי ללמוד תורה

בברכות (כח). מסופר כאשר היה רבן גמליאל נשיא, הכריז ואמר, כל תלמיד שאין תוכו כבדו אל יכנס לבית המדרש, רק כאשר עברה הנשיאות לידי רבי אלעזר בן עזריה, סולק שומר הפתח ונתנה רשות לכנס לבית המדרש

לכל מי שרצה ללמוד תורה, והגמרא מציינת שבאותו היום נתוספו יש אומרים ארבע מאות ספסלים ויש אומרים שבע מאות.

וקשה מי היה זה שומר הפתח שהיה מסוגל להבחין בכל תלמיד אם תוכו כבדו, הרי היה עליו לקרא מחשבות! בספר מעיינה של תורה מובא בשם הרבי הזקן מסדיגורה, שביאר שדלתות בית המדרש נסגרו על מנעול ובריה, אולם התלמיד שרצה במלוא רצונו ושאיפתו ללמוד תורה היה נוקט כל האמצעים והפעולות, היה נאבק בכל מיני דרכים כדי להגיע אל הקודש פנימה כדוגמת הלל שעלה על גג בית המדרש ושמע דברי תורה דרך הארובה (לקח טוב, בייפוס).

וְהָיוּ הַכְּרֹבִים פְּרָשֵׁי כְנָפִים לְמַעַל סִכְכֵּיהֶם בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפֹּת וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו (כה, כ)

הכרובים - מלאכים

מיכאל מימין מְהֵלֵל, וגבריאל משמאל ממלל, שתי פעמים מזה כנגד (ישעיה ו ג) וקרא זה אל זה. (תוספות השלם אות א')

כרובים - אלו תלמידי חכמים

כרוב אחד - אברהם ויצחק על שם וילכו שניהם יחדיו (בראשית כב ו), נאמר פניהם איש אל אחיו (תוספות השלם אות ג').

פרשי כנפים - אלו שני תלמידי חכמים שיפרשו כפיהם לאביהם שבשמים, ויבקשו רחמים שיהא תלמודם מתקיים (פירוש רבינו אפרים עה"ת).

בחינוך צריך להשקיע

"כרובים" - דמות פרצוף תינוק היה להם (רש"י).

דרש הגאון הקדוש רבי מאיר שפירא מלובלין זי"ע בפני קהל רב בשבת פרשת "תרומה", וכה אמר: שנינו במכילתא (יתרו פרשה י' ד"ה אלהי כסף): כל כלי השרת במשכן ובמקדש מותר היה לעשותם מכל מיני מתכות, בזמן שלא היה זהב. אולם הכרובים שעל הארון היו צריכים תמיד להעשות רק מזהב טהור, ואסור לעשותם ממין מתכות אחרת. ונשאלת השאלה: מדוע נשתנו הכרובים בענין זה מכל שאר חלקי המשכן? - אלא - המשיך רבי מאיר בהרמת קול: הכרובים מסמלים את התינוקות הרכים, כדברי רש"י הנ"ל - "דמות פרצוף תינוק היה להם", ומשום כך היה מקומם על ארון הלוחות, כדי ללמדנו שמוטלת עלינו חובה קדושה לחנך את הילדים שלנו לחיי תורה. וכאשר מדובר בתפקיד קדוש זה, חינוך הדור הצעיר, אי אפשר לצאת ידי חובה בקטנות, בפרוטות של כסף או של נחושת, אלא כאן מוטלת החובה לתת זהב דווקא... (הובא בספר אמרי דעת)

וַעֲשִׂיתָ שְׁלַחַן עֲצֵי שִׁטִּים (כה, כג)

שטי"ם - ש'לום ט'ובה י'שועה מ'חילה

כתב רבינו בחיי: 'שטי"ם' ראשי תיבות - ש'לום ט'ובה י'שועה מ'חילה, ובאמת, אף הארון והמזבח היו עשויים [גם] מ'עצי שטי"ם', כי הארון והמזבח מביאים על האדם את אלו הברכות. והוסיף לומר, כי אף בסיבת השולחן יבואו לאדם כל אלו הטובות, כלומד על ידי הצדקה וחסד שעושה על שולחנו. ודרשו (ברכות נה.) על הפסוק (יחזקאל מא כב) 'והמזבח... זה השלחן אשר לפני ה'", ואמרו חז"ל, פתח במזבח וסיים בשלחן, לומר לך, שזימן שבית המקדש קיים מזבח מכפר, עכשיו שאין ביהמ"ק שלחנו של אדם מכפר. וזוכה על ידי שלחנו בעשיית צדקה וחסד לשלום טובה ישועה וברכה.

המעוות שנתת לעניים, ילכו עמך לעולם שכולו טוב

והחתם סופר זי"ע (על התורה פר' משפטים ד"ה אם כסף) ביאר בקרא (שמות כב כד): "אם כסף תלווה את עמי את העני עמך", אם תרצה שכספך ילווה אותך לקברך, קיים בהם מצוות צדקה והלוואה, כי רק את העני - המעוות שנתת לעניים, אותם המעוות ילכו עמך לעולם שכולו טוב.

וַעֲשִׂיתָ מִנְרַת זָהָב טָהוֹר מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה הַמִּנְרָה (כה, לא)

במנורה המידות שלמות וארון כולו חצאים

בשלושה כלים היו מדות שונות: במנורה - מדות שלמות ואין חצאין, ובשולחן: "אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קומתו" (שמות כ"ה כ"ג) היו בו שלמין וחצאין, ובארון הכל חצאין - "אמתיים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו

ואמה וחצי קומתו" (שם כ"ה י'), ומה בא ללמד, אלא הארון זה סמל לתורה ובתורה האדם לא יאמר כבר השלמתי את הכל, אלא כל מה שילמד ויגדל עדיין לא הגיע לחצי. כי התורה נאמר עליה (איוב י"א ט') "ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים", ובשולחן יש שלם וחצאין ללמד שני דברים: שהאדם לא ירדוף אחרי הרווחים והתאוות אלא יאמר אני כבר שלם ויש לי הכל ב"ה, אבל כשרוצה לתת צדקה לא יאמר מספיק, אלא כמה שיתן ירגיש תמיד כי זה רק חצי, והמנורה זה אור של הקב"ה והשפע שלו, שהוא שלם ונותן בשלימות את הכל (ע"פ הכלי יקר כ"ה כ"ג).

סגולה להבנת התורה ללמוד פרשת המנורה

כתב הרב הקדוש הבני יששכר זצ"ל בספרו אגרא דפרקא (אות קע"ב) וזה לשונו: "ונראה לי בסגולה, כשהאדם אינו מבין איזה דבר בתורה יאמר פרשת המנורה בתורה ויאירו עיניו", עד כאן לשונו.

ויש לציין בזה לדברים נפלאים שכתב השפת אמת זי"ע בפרשת המנורה, "ועשית מנורת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה" וגו'. אומר רש"י "תיעשה מאליה לפי שהיה משה מתקשה בה, אמר לו הקב"ה השלך את הככר לאש, והיא נעשית מאליה". ולהלן (פסוק מ) אומר רש"י "מגיד שנתקשה משה במעשה המנורה עד שהראה לו הקב"ה מנורה של אש".

והקשו המפרשים אם המנורה נעשתה מאליה, למה נתקשה בה משה עד שהיה צריך הקב"ה להראות לו מנורה של אש? ומבאר משפת אמת זצ"ל (שנת תרל"א) על פי יסוד נפלא בעבודת ה': באמת אין בכוחו של אדם לעשות רצונו יתברך בשלמות, אלא שעל ידי רצון האדם בלב ונפש לעשות רצון קונו, עוזרים לו מן השמים שימלא את חפצו, רצון האדם משפיע שהדבר ייגמר מעצמו.

והנה משה התקשה לדעת, מה הוא רצון ה' במנורה, והראה לו ה' מנורה של אש, ומאחר שחפץ לעשות רצונו יתברך, אלא שהיה זה למעלה מכוח האדם להוציא אל הפועל, נעשתה מאליה.

ומביא השפת אמת שכעין זה פירש זקינו הגה"ק בעל החידושי הרי"ם בדברי חז"ל (מגילה ו'): "יגעתי ומצאתי - תאמין", ולכאורה הרי מציאה היא בהיסח הדעת, ומה שבא על ידי יגיעה, לא שייך לומר עליו שהוא "מציאה"? אלא, שאי אפשר להשיג האמת אפילו על ידי יגיעה, מכל מקום כשהאדם מתייגע, נותן לו ה' יתברך במתנה ובדרך מציאה" עד כאן דבריו.

ובזה אפשר להבין, מדוע דווקא, פרשת המנורה היא סגולה להבנת התורה, דבא לרמוז על היסוד הנ"ל של השפת אמת, שיזכור האדם שאחרי שמתייגע יקבל מתנה מהקב"ה הבנה בדברי התורה הקדושה.

וְעָשִׂיתָ שְׁלֶחַן עֲצֵי שִׁטִּים... וְעָשִׂיתָ מִנֶּרֶת זָהָב טָהוֹר (כה, כג-לא)

הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב סובב הולך הרוח

במסכת מנחות (פו:) איתא, שולחן בצפון ומנורה בדרום, והנה כתיב בקהלת (א ו) "הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב סובב הולך הרוח ועל סביבותיו שב הרוח".

ואמר החפץ חיים (קהלת א ו, וכן כתב בספר ערבי נחל, אייבשיץ, פרשת שלח דרוש ג') בדרך רמז: והכוונה היא כי כל תכלית האדם היא ללכת אל דרום, הרוצה שיחכים - ידרים (בבא בתרא כה:) ללמוד תורה ולקיים מצוות, וזהו "הולך אל דרום", אולם כששואלים את האדם, למה אתה רץ מבית הכנסת תיכף אחרי התפילה ואינך יושב ללמוד שעה או שעתיים, יענה ויאמר לך כי "סובב אל צפון", כלומר, אינני הולך אלא סובב פונה הוא מעט לעסקיו להרויח לפרנסת ביתו. אבל סוף דבר הוא כי "סובב סובב", הוא טרוד כ"כ בסובב עד ש"הולך הרוח", כלומר, עד שתצא נשמתו. והסוף הוא כי "על סביבותיו" בשביל שהיה טרוד יותר מדאי בסובב, "שב הרוח", שולחים אותו בחזרה לעולם הזה לתקן את אשר עָוָה.

על ידי השולחן והמזבח ירד מזונות לכל העולם

איתא בילקוט שמעוני (מלכים א' אות קפ"ה ד"ה ויעש שולחנות) "ויעש שלחנות עשרה" (דברי הימים ב' ד ח) כדי להרבות זרעים, ולמה עשה משה אחד שלא היו צריכים במדבר זרעים, עוד שם (ד"ה ויעש כיורים) "ויעש עשרה כיורות נחשת" (מלכים א' ז לח) כדי להרבות גשמים, עשרה כיורות כנגד עשרת הדברות ומשה עשה כיור אחד שלא היו צריכים גשמים במדבר שהמן יורד להם והבאר עמם. אם היו ישראל שומרים המצות לא היתה הארץ צריכה המטר אלא השגחת אלהות היה משפעת על הארץ. מעט גשמים היה מספיק אבל בעוונות ישראל המטר בא מצד הדין מצד הגבורה והגשמים הם להגבורה חשובה. לכן היה השלחן בצפון שתתגבר בו הברכה בלחם שהוא עיקר כל המזונות וממשלתה לבנה.

שלחן זה נמצא במשכן, וברכות עליון שורות עליו, וממנו יוצא מזון לכל העולם, ושלחן זה לא צריך להיות ריק אפילו רגע אחד, אלא להיות עליו מזון ולכן צריך להיות עליו לחם תמיד, ומתוך השלחן ההוא יוצאים ברכות ומזון לכל שאר שולחנות בעולם שמתברכים בזכותו. שלחן שכל אדם צריך להיות לפניו בשעה שמברך לקדוש ברוך הוא, בשביל שתשרה עליו ברכות מלמעלה שהברכות לא שורות במקום ריק דכתיב (מלכים ב' ד ב) "הגיד לי מה יש לך בבית" (זהר תרומה דף קנ"ג ע"ב).

הילולת משה רבינו

ז' באדר

דרשה ממו"ר ועט"ר ראש הישיבה באתרא קדישא מירון - ליל חמישי ז' באדר תשע"ט הילולת משה רבינו
בספר שמות ועד כל התורה כולה עד סוף ספר דברים אין פרשה שלא מוזכר בה שמו של רבינו רעיא מהמנא, אבל בפרשה "ואתה תצוה" לא מוזכר שמו של משה רבינו כותב הרא"ש איך זה שבפרשת בפרשת ואתה תצוה "ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור", איך זה יכול להיות שלא יהיה מוזכר שמשה רבינו הוא נותן התורה, שעלה על הר סיני להביא את התורה לעם ישראל איך אפשר שלא יהיה כתוב שמו. אומר ש"קללת חכם אפילו על תנאי היא באה" משה רבינו מסר עצמו בשביל עם ישראל, משה רבינו אהב את עם ישראל אהבה שאין כמותה, שעם ישראל חטאו בעגל היה כאב גדול בעולמות העליונים, והקב"ה רצה ח"ו לעשות בעיה גדולה לעם ישראל, אומר משה רבינו לקב"ה בבקשה ממך אם תסלח להם טוב, ואם אין "מחני נא מספרך אשר כתבת" למה לי חיים, לא רוצה, ואומר לו משה אני כלול מכל הנשמות של עם ישראל, ולכן מספיק שתקח את משה וזה כלול מכל עם ישראל מה צריך עזוב את בנינו, עזוב את עם ישראל, אין כמותם, תמחול להם, תסלח להם התחנן לפני הקב"ה, אבל הוא בשביל מסירות נפש לעם ישראל אמר "מחני נא מספרך". אבל בכל זאת זה מתקיים, מה יעשה הקב"ה יקח את משה רבינו, ימחה אותו מהספר, לכן אמר לו הקב"ה, תראה אני לא אכתוב אותך בפרשת "ואתה תצוה" מה שאמרת מחני נא, אני אמחק אותך מספר אחד מפרשה אחת פרשת ואתה תצוה.

ואומר מו"ר רבנו יוסף חיים זצוק"ל בעל הבא"ח נתן רמז בזה מספרך אותיות מספרך, כי חומש בראשית יש בו י"ב פרשיות, וספר שמות יש בו י"א פרשיות ופרשת תצוה היא פרשה ח' מספר שמות, וא"כ נמצא שפרשת תצוה היא ספר כ'.

והגאון מוויילנא אומר בא אני אראה לך פלא, תמיד בפרשת תצוה יכול פטירת משה רבינו ולכן לא מוזכר שמו של משה בפרשה הזאת.

אבל יש בזה סוד גדול - אתם יודעים סוף הפרשה הקודמת היא מסיימת במילת "נחשת" ומתחילים "ואתה תצוה" משה רבינו בא לתקן כמה דברים היה גלגול של נח והוא בא לתקן את שם בן אדם הראשון והוא גם הבל והוא משה ר"ת מ'שה ש'ת ה'בל, אבל הוא גם בא לתקן את נח ולכן מסיימת הפרשה הקודמת במילת "נחשת", שזה אותיות נח-שת, ו"אתה" זה משה, תצוה את בני ישראל, וזה בא לרמז שמשה רבינו בא לתקן את הענין של נח, נח שיצא מן התיבה הוא היה בוכה רבונו של עולם מה קרה בעולם הכל שמם אין אף אחד איך לא רחמת תרחם, אמר לו הקב"ה עכשיו אתה בוכה (בזוהר כתוב רעיא שטיה אני לא רוצה לחזור על המילים האלו אני לא רוצה לומר את זה) אני חיכתי לך שתבכה שתבקש רחמים על כל העולם על בני מקודם שאני הבאתי את המבול אני חכיתי לך רמזתי לך איפה אתה, ולכן המבול נחשב על שם נח כתוב "מי נח" נח היה צדיק הוא הציל את כל העולם כולו הוא נשאר יחידי בתוך התיבה למה שהמבול הקלקלה הזאת תקרא על שמו "מי נח" המים של נח, אלא בגלל שהוא היה צריך להתפלל והוא לא התפלל, משה רבינו בא עכשיו לתקן את הדבר הזה

כשנח היה צריך להתפלל על כל העולם ולמסור נפש ולא עשה את זה עכשיו משה רבינו הוא גלגול של נח לתקן את הדבר הזה אומר המגלה עמוקות משה רבינו אמר "מחני נא" מחני אותיות מי-נח, בגללי נגרם "מי נח" עכשיו "מחני" שאני רוצה לתקן את מי נח, וכו מחני נא זה מ-נח אני, ולכן הוא בא לתקן את ענין נח וזה תיקון גמור, והוא מסר נפש.

עכשיו זה הילולת משה רבינו רעיא מהמנא מה זה מסירות נפש של רועה של מנהיג של עם ישראל, וידוע מה שאומר הוזה"ק שארבע גלויות יש לעם ישראל, הגלות הראשונה יצאנו בזכות אברהם, הגלות השנייה בזכות יצחק הגלות השלישית בזכות יעקב, והגלות הרביעית הגלות הזכות ניצא בזכות משה רבינו מהמנא.

אבל אומר רבינו חיים בן עטר משה רבינו רוצה לראות מי לומד תורה הוא לא רוצה לגאול סתם הוא רוצה לגאול מי שיושב ועוסק בתורה ולכן אומר "ויקחו אליך שמן זית זך" דע לך משה בדור האחרון "אתה תצוה" אתה תחנן בפני עם ישראל, ותדע לך שהם יקחו "שמן זית זך" זה התורה הקדושה כמו השמן מאיר לעולם כך התורה מאירה לעולם, "כתית למאור" בשביל שאדם רוצה שיהיה לו תורה שלמה, צריך "כתית למאור" לכתת את עצמו שיזכה לתורה, ואז אם יש תורה יש הכל.

כתוב "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" והגמ' מפרשת, אורה זו תורה, וא"כ מדוע לא כתוב ליהודים היתה תורה ושמחה וששון ויקר. אלא התורה זה העיקר להוציא אותה לאור האור של התורה זה הנשמה של העולם והנשמה זה רבי שמעון בר יוחאי זה התורה שהוריד אותה משה רבינו מפנימיות התורה מהר סיני זה אורה של תורה, אם יש תורה ואורה יש הכל, ליהודים הייתה "אורה", יהיה שמחה יהיה ששון יהיה יקר יש פרנסה יש שפע יש הכל בעולם, אם יש תורה יש הכל.

תדעו לכם משה רבינו אוהב את מי שלומד תורה וידוע את התורה צריך ללמוד טוב תורה ללכת בדרכים של אבותינו הקדושים לעסוק בתורה הקדושה, ולהחזיק בלומדי התורה.

התפשטות של משה היא בכל דור ודור

הנה נודע כי התפשטות של משה היא בכל דור ודור, כמ"ש "משה שפיר קאמרת", וא"כ כל ת"ח שאומר ד"ת ומחדש ודורש, הרי הוא בחינת משה רבנו, וז"ש וילך משה, אפי' שמשה רבנו נשמתו עדן בכל זאת עודנו מדבר דברי תורה. כי נצוץ של משה רבנו מתנוצץ באותו ת"ח ועוזר לו ועל ידו הוא מחדש חידושים.

וזה שביאר רבנו האר"י ז"ל על המשנה כל העוסק בתורה לשמה - אותיות למשה, שבשעה שאדם עוסק בתורה מתעברת בו נשמת משה רבנו ומסייעת לו ללמוד וללמד לשמור ולעשות.

וז"ש בזוה"ק מה שהיה הוא שיהיה ר"ת משה, כי בשעה שקיבל משה רבנו את התורה בסיני עצם קבלתו את התורה קבל אחריות שיראה להתאמץ שעם ישראל יקיימו את התורה לעולם ובודאי בחייו, אבל גם אחרי מותו קבל עליו לבא ולהעבר בת"ח וצדיקים בכל אחד שמקבל עליו עול מלכות שמים ועוסק בתורה.

כמ"ש רבנו האר"י ז"ל בשער הגלגולים ונראה שגם רשב"י זיע"א שהוא אחראי על סודות התורה כל מי שעוסק בזה הוא אחראי עליו, כי הוא בחי' משה רבנו ג"כ.

ולכן המשנה באבות אומרת שמגלין לו רזי תורה כי מתעברת בו נשמת משה רבנו ואז מגלה לו סודות התורה.

ולזה רמז משה רבנו באמרו ויתעבר ה' בי למענכם, דהיינו שנכנס בסוד העיבור. ובכל ת"ח ות"ח שעוסק בתורה הקדושה זוכה לאותו עיבור. וזה סוד הפסוק כי שם חלקת מחוקק ספון, כי נשמת משה ספון וטמון בכל יהודי ויהודי שעוסק בתורה, והנה מחוקק גימט' רמ"ח, שנשמת משה מתעברת בכל קיום רמ"ח מצוות עשה.

ועי' מה שכתב בעל התניא בליקוטי אמרים (פרק מ"ב) וז"ל: מ"ש בגמ' על פסוק ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך אטו יראה מילתא זוטרתא היא אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא וכו' דלכאורה אינו מובן התירוץ דהא שואל מעמך כתיב. אלא הענין הוא כי כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה כי הוא משבעה רועים הממשיכים חיות ואלהות לכלול' נשמות ישראל שלכן נקראים בשם רועים ומשרע"ה הוא כלול' כולם ונקרא רעיא מהימנא דהיינו שממשיך בחי' הדעת לכללות ישראל לידע את ה' כל אחד כפי השגת נשמתו ושרשה למעלה ויניקתה משרש נשמת משרע"ה המושרשת בדעת העליון שבי"ס דאצילות המיוחדות במאצילן ב"ה שהוא ודעתו אחד והוא המדע כו'. ועוד זאת יתר על כן בכל דור ודור יורדין ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין בגוף ונפש

של חכמי הדור עיני העדה ללמד דעת את העם ולידע גדולת ה' ולעבדו בלב ונפש כי העבודה שבלב היא לפי הדעת כמ"ש דע את אלהי אביך ועבדהו בלב שלם ונפש חפצה ולעתידי הוא אומר ולא ילמדו איש את רעהו לאמר דעו את ה' כי כולם ידעו אותי וגו'. עכ"ל.

אין לנו יום ששון ושמחה בשנה כיום ז' אדר, אלא שנדחית השמחה לפורים **ידוע** שמרנא החתם סופר זי"ע היה דורש לתלמידיו ביום ז' אדר, וכתב בליקוטי חבר בן חיים, שאי אפשר לתאר את המעמד והמצב שהיה בשעה שהחת"ס היה דורש ביום ז' אדר. התלמידים טעמו בתפילת ערבית שלאחר הדרשה, טעם יותר נעלה מתפילות דר"ה ויוה"כ.

כתוב בדרשות חת"ס (דף קע"ג עמוד ב') שלכאורה אין לנו יום שמחה וטוב לב בכל השנה כיום ז' אדר, שבזה היום כרת עמנו ברית 'אתם נצבים היום', ועל זה היום נאמר 'היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך, וביום הזה אמר לנו משה 'ולא נתן לכם ה' לב לדעת ועין לראות ואזנים לשמוע עד היום הזה', ופרש"י 'אותו היום עמדו על דעת רבם מה שלא עמדו והשיגו כל ארבעים שנה' - מיום ז' סיון תמ"ח עד ז' אדר תפ"ט. וי"ג ספרי תורה חדשים נתן לנו בזה היום, שהשווה אותם לספר תורה של מעלה. ואם כל אחד מישראל שעמד על דעת רבו בזה היום, נתחבר עם משה רבינו, ועי"ז נחשב לנו כאילו נולדנו מחדש, בו ביום נתקיים אתפשוטא דמשה בכל ישראל.

וא"כ היה צריך לעשות שמחה וששון ליהודים, משלוח מנות וסעודה גדולה בזה היום הגדול. ומה נעשה שלעתותי ערב נסתלק משה רבינו, וזהו שנפסק בשו"ע סי' תק"פ שהוא יום תענית. **והידש** החת"ס: 'ואולי אילו היינו אנחנו עוסקים בקבורתו, הייתי מכניס את המת לחדר, ונוהג ימי משתה, ואח"כ הייתי עוסק בקבורתו'. כדין 'מעבירין את המת לפני הכלה'. ולא רצה הקב"ה שיעשו כן בני ישראל, לכן קברו הוא בעצמו 'ויקבור אותו בגיא', ונתחייבו באבלות ונתבטלה השמחה, ונדחית השמחה בשבעה ימים עד יום י"ד אדר, שבו חוגגים ושמחים כל ישראל כהשלמת השמחה דיום ז' אדר. **רוקדים** על 'היום הזה נהיית לעם', וששים ושמחים על 'נתן ה' לכם לב לדעת ועין לראות ואזניים לשמוע'. וכמ"ש השלה"ק 'והדת ניתנה בשושן הבירה', אימתי ניתנה לנו דת התורה האמיתית, בשושן"הבירה, הדר קיבלה באהבה. ושמחת התורה היא לנו.

מדוע קוראים לו "משה רבינו" ולא "רבינו משה"

הבן איש חי בספרו עוד יוסף חי (פר' תצוה), שנקרא בשם 'משה' על שם שמשא אותו ממצרים, כי מה שנמשה מן המים, היה צריך להיקרא בשם 'משוי' שהוא נמשה, ולא שהוא משה את האחרים, אלא שנקרא שמו משה, על שם שהוא יוציאנו מכור הברזל ממצרים וממעמקי הים, ומעוד הרבה צרות הצילנו, וזהו השם 'משה'. ובתיה ברוח קודשה קראה שמו משה, ולא משוי, ע"ש העתיד.

והנה כל הצדיקים שהיו רבם של ישראל, ומזכירים שמותם בשם רבי, בדוגמת הרבי מלובלין שלימד אותנו תורה ויראת שמים, ולזאת נקרא שמו 'הרבי מלובלין', אך משה רבינו כשהוציאנו ממצרים עדיין לא לימדנו תורה ועוד לא היינו לעם ישראל, בתחילה הצילנו משעבוד קשה, בלי תנאי של ליסוד התורה, וזהו השינוי בין משה לשאר צדיקי ישראל, שהם רבותינו על שם שלימדו אותנו תורה ויראת שמים, לכן נקראים רבי פלוני, אך משה הוא משה לפני שהוא היה רבינו.

כיון שהיה לפני מתן תורה, אומרים קודם את שמו ואח"כ רבינו

ורבינו הסמיכת חכמים מבאר טעם שנקרא משה רבינו ולא רבינו משה, ע"פ מה שכתב השלה"ק שכל חכמי ישראל היתה התורה לפני שמותיהם, כל רבותינו נולדו בעולם אחר גילוי התורה, רבי יהודה, רבי מאיר, תחילה היה רבי ואח"כ שם הצדיק, אך משה רבינו שהיה איתנו לפני מתן תורה, לכן נקרא 'משה-רבינו', תחילה היה משה ואח"כ רבינו, משא"ב שאר הצדיקים הוקדם להם רבי לפני השם.

עור כתב הסמיכת חכמים טעם נפלא שכשמזכירים תלמיד חכם שהיה כבר בעבר, נקרא רבי פלוני, אך הת"ח שעכשיו נמצא אתנו שייך לקרוא לו קודם את שמו ואח"כ הכינוי, כמו משה רבינו. וכך הוא על פי דקדוק לשון הקודש

שבנוכחות הצדיק בחייו קוראים אותו בשמו ואח"כ בכינויו. וא"כ מכיון שאי אפשר לחדש שום חידוש בתורה בלי התנוצצות משה רבינו, שנמצא איתנו בבתי כנסיות ובתי לדרשות, לכן נקרא כך - משה רבינו. שמו משה הוא עצמו הרבי שלנו לענוה ושפלות

בספר החיים כתב שנקרא שמו משה רבינו, כי השם משה הוא הרבי שלנו, מכל שמותיו הגדולים שהיו לו, טוביה, יקותיאל, אבי סוכו, אבי זנוח וכו', על שם מעלותיו הגדולות, והוא בחר בשם משה, לרמוז על שפלותו וענוותנותו, הייתי בתיבה בתוך היאור, כמעט שלא נשאר ממני כלום, בנסי ניסים משו אותי מן המים. זה הרבי שלנו, הענוהו שלו היא עצמו רבינו. בשמו לבד הוא כבד מורה לנו את דרכי הענוה והשפלות.

משה רבינו מוכן לא להכנס לארץ ישראל ולקבל עונש קשה רק שלא יהיה קטרוג על עם ישראל **בענין** מי מריבה שמשה רבינו נענש שלא יכנס לארץ ישראל, לכאורה מדוע משה רבינו לא שמע בקול ה' היה מדבר אל הסלע ולא מכה אותו.

והנה נאמרו על זה כמה וכמה לעמים מדוע עשה משה כך, ושמעתי פירוש נחמד והוא כי משה רבינו באמת רצה לשמוע בקול ה' ורצה לדבר אל הסלע, אלא אמר אם אני ידבר אל הסלע והסלע יתן ממנו יהיה קטרוג גדול על עם ישראל, שהסלע שומע לקול ה' הקב"ה אומר לו תוציא מים והוא מוציא. ואילו עם ישראל הם בני אדם והם חלק אלוה ממעל וזכו שמדברים אליהם ומצווים עליהם רמ"ח מ"ע שס"ה מל"ת איך לא שומעים בקול הקב"ה?

לכן אמר משה שהוא מוכן לעשות הכל, מוכן למסור עצמו לכבוד עם ישראל דהיינו מוכן למסור את עצמו שלא להיכנס לארץ ישראל ויקבל עונש רק שלא יהיה קטרוג על עם ישראל, ולכן הוא היכה את הסלע ולא דיבר אל הסלע, שאם היה מכה היה קטרוג איך יכול להיות שאל הסלע הוא מדבר והוא שומע, ואילו לעם ישראל מדברים אתם לא שומעים, ולכן היכה ולא דיבר ואז אמר הסלע לא מבין אלא רק במכות, עם ישראל בדיבור הוא לאט לאט יבין.

וכן ראינו אצל יונה בן אמת, שהקב"ה אמר לו (יונה א, ב) "קום לך אל נינוה העיר הגדולה וקרא עליה כי עלתה רעתם לפני" שתחזיר אותם בתשובה שאם לא כל העיר נהפכת, ויונה ברח מלפני ה', ויש לשאול מה יונה בורח הקב"ה אמר לך ללכת לנינוה, אלא יונה פחד שיהיה קטרוג על עם ישראל, אומר איך אני ילך אני יודע שהם יחזרו בתשובה, ועם ישראל לא שומע לא חוזר בתשובה לא הולך בדרך ה', אלא יונה היה מוכן לברוח לקבל עונש ולעשות הכל כדי שלא יהיה קטרוג על עם ישראל, מסר את עצמו בשביל זה, והקב"ה הציל אותו בסוף.

אותו דבר משה רבינו היה מוכן לעשות את הכל כדי שלא יהיה קטרוג על עם ישראל וז"ש "סגולתך עת צמא למים. על הסלע הך ויצא מים", הוא מסר את עצמו בשביל עם ישראל כדי להחיות את עם ישראל הסכים להכות על הסלע ולא לדבר.

"בן מאה ועשרים שנה אנכי היום" (דברים לד ז).

הקב"ה ממלא שנותיהן של צדיקים מיום ליום, שנאמר את מספר ימיך אמלא, משה ר"ת מולדתו שבעה היא מתתו שבעה ימים, ונפטר בשבת משה עבדי מת אותיות שניות שבת.

מֹשֶׁה. מִחְצִיו וּלְמִטָּה נִקְרָא אִישׁ וּמִחְצִיו וּלְמַעְלָה נִקְרָא אֱלֹהִים:

מֹשֶׁה הָיָה כּוֹלֵל כָּל הַנִּשְׁמוֹת שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל מִצַּד הַחֲסָדִים:

מֹשֶׁה נִקְרָא יְקוֹתִיאל:

מֹשֶׁה נִקְרָא טוֹבִיָּה:

מֹשֶׁה. בְּכָל דּוֹר וְדוֹר בָּא מֹשֶׁה בְּסוּד הָעֲבוּר פַּעַם אַחַת לְחַמְשִׁים שָׁנָה וְהוּא כְּדִי שֶׁלֹּא יִטְעוּ הָעָרֶב רַב לָעַם הַקָּדוֹשׁ:

מֹשֶׁה רִבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם. קָבַל כָּל הַכֹּתָרִים שֶׁהָיוּ לְיִשְׂרָאֵל וּבְכָל שַׁבַּת מַחְזִירָם לְיִשְׂרָאֵל:

מֹשֶׁה זָכָה לְקַרְנֵי הוֹד בְּגִין דְּאוֹלִיף זָכוּ עַל יִשְׂרָאֵל:

בְּשָׁנוּלָד מֹשֶׁה אֶתְמַר לְגַבִּי בַּת פֶּרְעָה כִּי טוֹב הוּא דְּחֻמָּאָת עֲמָה שְׂכִינְתָּא וּמִיד שְׁנַגְעָה בּוֹ אֶתְדַּבְּרִיאַת וְאִתְסִיאַת מְצָרְעָתָא דִּילָּהּ.

"וַיִּקְרָא" א' זַעֲרָא שֶׁהִקְטִין מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹ וּמַעֲט בְּכַבּוּדוֹ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוֹא לְשִׁכְנָהּ.

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד וְכו' כְּתִיב בְּלִי " לְהַעֲדִיד כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ שֶׁהִקְטִין עֲצָמוֹ וְהַשְּׁלִים לְכָל יִשְׂרָאֵל.

עד כי יבא שיל"ה זה מִשֶּׁה.
קִדְם שֶׁבָא מִשֶּׁה לִּיתְרוֹ לֹא הָיוּ לוֹ בָּנִים וְכָרִים וְאַחַר שֶׁבָא מִשֶּׁה אֶצְלוֹ נִתְבָּרַךְ בְּבָנִים וְכָרִים:
מִטָּה מִשֶּׁה הָיָה מַעֲצֵה הַדַּעַת טוֹב וְרַע וְכו':
מִשֶּׁה מֵת בְּמַנְחָה בְּשִׁבְתּוֹ. אֶתְחַשֵּׁיךָ נְהוֹרָא דְשִׁמְשָׁא וְכִבְהָ נְהוֹרָא דְתוֹרָה שֶׁבְכֻתָּב אִמְרוּ צִדְקֻתְךָ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם וְגו':
אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכִּכָּה לוֹ, "שֶׁכִּכָּה" בְּגִימַטְרִיא מִשֶּׁה:
מִשֶּׁה לֹא פָסִיק טַעְמָא כִּי מִיד שְׁנוּלָד אֶסְפָּקְלָרְיָא שְׁלוֹ הִיתָה מְאִירָה, דְּכֻתִּיב וְתָרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא.
מִשֶּׁה שִׁכִּיחַ לְגַבְיָהּ דִּישְׂרָאֵל בְּכָל גְּלוּת וְגִלוּת:
קִרְוֵן פְּנֵי מִשֶּׁה הָיָה שְׂכָרוֹ. שֶׁכֶּר סוֹפֵר. שֶׁהוּא כָּתֵב שֶׁטֶר אַרוּסִין שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל:
נֹצֵר תְּאֵנָה יֹאכֵל פְּרִיָּה, לְפִי שֶׁמִּשֶּׁה מָסַר נַפְשׁוֹ עַל הַמִּשְׁכָּן וְכו' לָכֵן נִקְרָא עַל שְׁמוֹ:
הַעֲנֹה אֲמִנּוּתוֹ שֶׁל מִשֶּׁה:
מִשֶּׁה מֵת בְּנִשְׁיָקָה:
בְּשֵׁם שֶׁעֲמִידָה חֲמָה לִיהוֹשֻׁעַ כִּךְ עֲמִידָה חֲמָה לְמִשֶּׁה:
אִמְר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשֶּׁה אִם אֵתָה תִּהְיֶה קְבוּר אֶצְל דּוֹר הַמְּדַבֵּר אֵתָה בָּא בְּרָאשׁ וּבִזְכוּתְךָ יְבוֹאוּ גַם הֵם. מְשַׁל לְמִי שֶׁאֵבֵד מַעוֹת וְגו':
הַהוּד נִתֵּן לְמִשֶּׁה וְהַהֲדַר נִתֵּן לִיהוֹשֻׁעַ:
מִשֶּׁה זָכָה שְׁנִיתַעֲסֵק הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקִבּוּרָתוֹ:
מִשֶּׁה מָסַר נַפְשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה לְפִיכֶךָ נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ: וְכָרוּ תּוֹרַת מִשֶּׁה:
וְלֹא קָם כְּמִשֶּׁה עוֹד נִבְיָא בְּיִשְׂרָאֵל וְגו':

ביאור ההפטר

הקשר בין ההפטר לפרשה

בהפטר מסופר על מלאכת בניית בית המקדש, וזה מעין הפרשה שמסופר בה על בניית המשכן.

תוכן ההפטר

ה' נתן חכמה לשלמה, ובגלל זה חירם כרת ברית עם שלמה וסיפק לו עצים לבניית המקדש. שלמה המלך לקח מישראל שלשים אלף בקיאים במלאכת כריתת עצים, כאשר כל חודש עשרת אלפים נמצאים בלבנון ועשרים אלף נמצאים בביתם, ובתום החודש מתחלפים ונמצא כל אחד חודשיים בביתו וחודש בלבנון. בנוסף לכך היו לו מהגבעונים שבעים אלף סבלים ושמונים אלף חוצבי אבנים מההר, זאת בנוסף לשרים הנוגשים בעושי המלאכה.

בשנה הרביעית למלכות שלמה בחודש אייר, החל שלמה בבניית המקדש. כל סיתות ופיסול האבנים נעשו במקום החציבה. האבנים הובאו ישירות והונחו בבניה, ולכן במקום הבניה לא נשמע קול כלי ברזל כי הכל נעשה מחוץ לאתר הבניה, ולכן עשה מגרעות בקירות הבית שהניחו עליהם את הקורות של היציעים, שלא יצטרכו לעשות חורים בקירות הבית, עשה שתי תקרות, הראשונה היתה לנוי ועשויה כעין גבים (גומות ובורות). ומעליה עשה עוד תקרה של לוחות ארזים, שיכולים לעלות עליה לבדק הבית. כאשר גמר את הבית, נגלה אליו ה' ואמר לו: אם תשמור את מצוותי ותלך בדרכי, הרי אקיים את הבטחתי ואשרה שכינתי בבית הזה, ולא אעזוב את עמי ישראל לעולם.

מלכים א' פרק ה' פסוק כ"ו - סוף, פרק ו' פסוק א' - פסוק י"ג

כו וַיְהִי־נָתַן חֲכֻמָּה לְשִׁלְמֹה [א] כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לּוֹ וּבִגְלַל חֲכֻמָּתוֹ הַגְדִּילָהּ אֹהֶב אוֹתוֹ חִירָם מֶלֶךְ צוּר (מ"ד), וְלֹכַן וַיְהִי שָׁלֹם (חזק וקיים (רד"ק)) בֵּין חִירָם וּבֵין שִׁלְמֹה וַיִּכְרְתוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם: כז וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ שִׁלְמֹה מִסַּבִּיל־יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הַיָּם שֶׁנִּתְּנוּ עוֹלָה לִשְׂכַר שֶׁל שְׁלֹשִׁים אֲלָף אִישׁ (רש"י) לִלְכֹּת לִלְבָּנוֹן לְכַרֹּת הָעֵצִים עִם עַבְדֵי חִירָם (מ"ד): כח וַיִּשְׁלַחֵם לְבָנוֹנָה עֶשְׂרֵת אֲלָפִים בַּחֹדֶשׁ בְּכָל חֹדֶשׁ לֹא עָבְדוּ כִּי אִם עֲשֵׂרֵת אֲלָפִים חֲלִיפֹת שֶׁהָיוּ מִתְחַלְפִּים עַל סֹדֶר זֶה חֹדֶשׁ אֶחָד יָהִיוּ בְּלִבְנוֹן שְׁנַיִם חֹדְשִׁים בְּבֵיתוֹ בְּבִיתָם וְאֲדָנֵיהֶם עַל־הַיָּם לְהַכְרִיחַ לְכָל אֶחָד לֵילֵךְ בְּחֹדְשׁוֹ (מ"ד): כט וַיְהִי לְשִׁלְמֹה שִׁבְעִים אֲלָף נָשִׂא סָבֵל נוֹשְׂאֵי מִשָּׁא לְהַבִּיא אֲבָנִים מִן הָהָר לַעֲיֹר וּשְׁמֹנִים אֲלָף חֲצֵב בָּהָר חוֹצְבֵי

עיונים והארות

אותם אנשים, שלח את אותם אנשים לשלמה המלך. **בשהגיעו** אצל שלמה המלך, צפה ברוח הקודש שהם ימותו באותה שנה, מה עשה? - נתן להם תכריכים ושלחם למצרים, ואמר להם שיאמרו לפרעה: האם אין לך תכריכים בארץ לקבור את המתים? - הנה לפניך המתים עם התכריכים שלהם. ואז הבין פרעה שאין להתחכם על שלמה המלך החכם מכל אדם (במדבר רבה יט, ג).

א. וזה נתן חכמה לשלמה - מסופר במדרש: כשביקש שלמה לבנות את בית המקדש, שלח שליחים אל פרעה נכה מלך מצרים, כדי שפרעה ישלח לו אומנים שיסייעו לו בבנין בית המקדש. מה עשה פרעה? - כינס את כל האסטרונומים - החוזים בכוכבים - שבארצו, וביקש מהם שיודיעו לו מי הם האנשים העתידיים למות באותה שנה, ולאחר שגילו לו מי הם

האבנים מזהר (רש"י): כל המספר הזה היה לְבַד חוץ מִשְׁרֵי הַנֶּצֱבִים מהשרים הנמצבים (מ"צ) לְשִׁלְמָה אֲשֶׁר היו ממונים עַל-הַמִּלָּאכָה שטספרם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת הָרָדִים הנוגשים והמושלים (מ"ד) בָּעֵם הָעֲשִׂים בַּמִּלָּאכָה: לֹא וַיֵּצֵאוּ הַמֶּלֶךְ צִוְיָה הַמֶּלֶךְ לעקור (ת"י, רש"י) ולחסיע (ע"פ מלבי"ם) אֲבָנִים גְּדֹלוֹת בכמות (מלבי"ם) וכבדות (מ"צ) אֲבָנִים יְקָרוֹת באיכות (מלבי"ם) לְיִסֵּד הַבַּיִת אֲבָנֵי גִזִּית [מלשון גזיזה] מסותתות ביושר (מ"צ): לֹב וַיִּפְסְלוּ החליקו והשוו פני האבנים (מ"צ) בְּנֵי שִׁלְמָה וּבְנֵי ואומני הבנין של חִירוֹם וְהַגְבָּלִים אנשי מדינות גבל שדיו בקיאים בסיתות ובבניה (רש"י) וַיְכִינוּ הָעֲצִים וְהָאֲבָנִים לְבִנְיַת הַבַּיִת שלא יהיו צריכים לעשות בהם דבר רק להניחם (מלבי"ם):

וַיְהִי בְּשִׁמּוֹנִים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה [ב] לְצֵאת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ-מִצְרַיִם בְּשָׁנָה הָרְבִיעִית בַּחֹדֶשׁ זֶה הוּא חֹדֶשׁ שִׁישׁ בּו זֶה לֵאמֹנֹת הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לַמִּנְיָן הַחֹדָשִׁים, ושנה רביעית לְמֶלֶךְ שִׁלְמָה עַל-יִשְׂרָאֵל (רש"י) וַיִּבֶן התחיל לבנות (מ"ד) הַבַּיִת לַיהוָה: בַּיהוָה ההיכל עם קודש הקודשים אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שִׁלְמָה לַיהוָה [ג] שְׁשִׁים-אַמָּה אָרְכוֹ ממזרח למערב (מ"ד) וְעֶשְׂרִים רָחְבוֹ וּשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתוֹ: וְהָאוֹלָם כמו בית שער (מ"צ) שְ�טֶמְקוֹמוֹ עַל-פְּנֵי הַיֵּכָל הַבַּיִת לפני ההיכל בכניסתו (רש"י) בצד מזרח (מ"ד) עֶשְׂרִים אַמָּה אָרְכוֹ של האולם עַל-פְּנֵי כנגד רָחֵב הַבַּיִת רוחב ההיכל עֶשְׂרִי בְּאַמָּה רָחְבוֹ של אולם עַל-פְּנֵי לפני הַבַּיִת נמשך כלפי המזרח לצד חוץ (רש"י): וַיַּעַשׂ לַבַּיִת חֲלוֹנוֹי חלונות שְׁקָפִים רחבים מבחוץ אֲטָמִים [ד] וצרים מבפנים, לומר שהמקדש אינו צריך לאור עולם (רש"י) אלא אדרבה הוא מאיר

עיונים והארות

א. אהדדי, כתיב והבית אשר בנה המלך שלמה לה' ששים אמה ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו, וכתיב ולפני הדביר עשרים אמה אורך ועשרים אמה רוחב ועשרים אמה קומתו, לא הוה בידיה, אתא שאיל בי מדרשא, אמרו ליה ההוא משפת כרובים ולמעלה קא חשיב, ומאי קא משמע לן, הא קא משמע לן, דלמטה כלמעלה, מה למעלה אינו משמש כלום, אף למטה אינו משמש כלום, דא"ר לוי דבר זה מסורת בידינו מאבותינו מקום ארון אינו מן המדה (ב"ב צ"ח).

ד. שְׁקוּפִים אטומים - (ילק"ש) אמר רבי אבין הלוי, אתה מוצא מי שבקש לעשות לו חלונות עושה אותם רחבות מבפנים וצרות מבחוץ, למה שיהיו שואבות אור, אבל חלונות של בית המקדש היו רחבות מבחוץ וצרות מבפנים, למה שיהיה האור יוצא מבית המקדש ומאיר לעולם, וכן הוא אומר והארץ האירה מכבודו, ואין כבוד אלא בית המקדש, שנאמר כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. האור יוצא מתוך ביתי ואיני צריך אורה, לפי שנאמר ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן, ראה מה כתיב מחוץ לפרכת העדות, לא היתה המנורה צריכה

ב. ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים - (ילק"ש) לצאת בני ישראל - מגיד שמונין ליציאת מצרים. אין לי אלא חדשים, שנים, מנין, תלמוד לומר בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים. משנכנסו ישראל לארץ מנין, תלמוד לומר ויהי בשמונים שנה וגו' (מכילתא).

תניא מנין למלכים שאין מונין אלא מניסן, דכתיב ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל וגו' הוא החדש השני למלוך שלמה על ישראל, מקיש מלכות שלמה ליציאת מצרים מה יציאת מצרים מניסן, אף מלכות שלמה מניסן (ר"ה ב').

בחדש זיו - א"ר יהושע מנין שבניסן נולדו אבות שנאמר בחדש זיו, שבו נולדו זיוותני עולם. ואידך נמי הא כתיב בחדש זיו, התם דאית להו זיוא לאילני, דאמר רבי יהודה האי מאן דנפיק ביומי דניסן וחזא אילני דמלבלבי אומר ברוך שלא חסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות.

ג. והבית אשר בנה - ר' חייא נפק לקרייתא, רמו ליה קראי

לעולם: הַיִּבְנֶה עַל-קִיר הַבַּיִת סֻמּוֹךְ לַקִּיר הַבֵּית יִצְוֶה חֹדֶר צִנּוּעַ [וְנִקְרָא גַם כֵּן תֵּא, וְצִלְעַ] (יִצְעִיעַ קָרִי) סָבִיב וְהַנְבִּיא כְּבִיכּוֹל שׁוֹאֵל, כִּיצַד עֲשֵׂה אֶת-קִירוֹת הַבַּיִת סָבִיב שְׁכַנְגֵּד לְהִיכָל וְלִדְבִיר וּמִשִּׁיב וַיַּעַשׂ צִלְעוֹת שֶׁעָשָׂה אוֹתָם חֲדָרִים מַעֵץ סָבִיב הֵחִיכַל וְקוֹדֶשׁ הַקּוֹדֶשִׁים לְדָרוֹם וּלְמַעְרָב וּלְצָפוֹן (רש"י): בַּמִּסְכַּת מִיּוֹדוֹת (פ"ד מ"ג) לְמַדְנֹה שֶׁהָיָה לִ"ח תַּאֲמִים, ט"ו בְּדָרוֹם, וְט"ו בְּצָפוֹן, כִּי הָיוּ שֵׁם ג' קוֹמוֹת, ה' תַּאֲמִים בְּכָל קוֹמָה, וְהָיוּ מְשׁוּלָּשִׁים-תַּחֲתֵימִים, שְׁנָיִם וּשְׁלִישִׁים הַיִּצְוֶה הַחֲדָרִים בְּקוֹמָה (הַיִּצְעִיעַ קָרִי) הַתַּחֲתָנָה חֲמִשׁ בָּאֵמָה רַחְבָּהּ וְהַתִּיכְנָה וְהַמְצַעֲתִית שֵׁשׁ בָּאֵמָה רַחְבָּהּ וְהַשְּׁלִישִׁית הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁבַע בָּאֵמָה רַחְבָּהּ כִּי מִגְרָעוֹת¹ [מִלְשׁוֹן גִּרְעוֹן (ט"ז)] נָתַן לַבַּיִת סָבִיב [ה] חוֹצָה עוֹבֵי הַקִּירוֹת לֹא הָיָה אַחִיד אֲלֵא הָעוֹבֵי פִּיחַת אֵמָה בְּכָלוֹת חֲמֵשׁ אֲמוֹת, וְשׁוֹב פִּיחַת אֵמָה בְּכָלוֹת עֶשֶׂר אֲמוֹת, וְשׁוֹב פִּיחַת אֵמָה בְּכָלוֹת חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אֲמוֹת לְבִלְתִּי אֲחֻזּוֹ בְּקִירוֹת-הַבַּיִת לֹא עָשָׂה חוֹרִים וְנִקְבִּים בְּקִירוֹת בְּשִׁבְלֵי הַקּוֹדֶשִׁים שֶׁקִּלְקוּל הַחֹמָה הוּא וְאֵינֹה דֶּרֶךְ נוֹי (רש"י) אֲלֵא הַנִּחּוּם עַל הַמְּגָרְעוֹת: וְהַבַּיִת בְּהַבְּנָתוֹ [1] אֶבֶן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה כְּשֶׁחֲצָבוּ אֶת הָאֲבָנִים מִהָהָר הַבִּיאוֹם שְׁלִימוֹת וּבְמִידָה הַנִּירְצָת וְהַנִּחּוּם בַּחֹמָה (ט"ד)

עיונים והארות

שָׁנָה רְבוּתִינוּ שְׁמִיר זֶה בְּרִייתוֹ כְּשֶׁעוֹרָה וְאֵין כָּל דָּבָר קֶשֶׁה יִכּוֹל לַעֲמוּד מִפְּנֵיו, בְּמָה מְשֻׁמְרִים אוֹתוֹ, כּוֹרִכִּים אוֹתוֹ בְּסֻפּוֹתָיו שֶׁל צִמּוֹר וּמִנִּיחִין אוֹתוֹ בְּאִיטְנֵי שֶׁל אֲבֵר מִלֵּאָה סוֹבֵי שְׁעוֹרִים. מִי הֵבִיא אֶת הַשְּׁמִיר לְשִׁלְמָה, הַנֶּשֶׁר הֵבִיאוּ מִגֵּן עֵדֶן. (שׁוֹח"ט, וְרָאָה שֶׁם עוֹד מַעֲשֵׂה בְּאִשְׁמָדִי). שְׁנֵאֲמַר וְיִדְבֹּר עַל הַבְּהֵמָה וְעַל הָעוֹף מִה דָּבָר לַעוֹף שָׁאֵל לוֹ הֵיכָן הַשְּׁמִיר קְבוּעַ וְהֵלֶךְ הַנֶּשֶׁר וְהֵבִיאוּ לוֹ מִגֵּן עֵדֶן וְזֶה אֶחָד מִן הַדְּבָרִים שֶׁהַשְּׁלִיט הַקֹּדֶשׁ הֵרַךְ בְּקֶשֶׁה וְבוֹ פֶּסֶל מִשֶּׁה אֲבִי הָאֲפֹדֶשׁ שֶׁל מִשְׁכָּן וְבוֹ פֶּסֶל אֶת הַלּוּחוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת וְלּוּחוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת וְזֶה מִדְּרַךְ הַקֶּבֶלָה הִיא אֲצֵלֶם מִיָּמִיָּא מִשֶּׁה רִבִּינוּ וְאֵין לַהֲרַהֵר אַחֲרָיו (רד"ק)

וּמִקְבּוֹת וְהַגְרָזוֹן כָּל כְּלִי בְּרָזָל לֹא נִשְׁמַע בְּבֵית, בְּבֵית אֵינֹה נִשְׁמַע אֲבָל בַּחוּץ נִשְׁמַע, וְמָה אֵינִי מִקְיִים לֹא תִבְנֶה אֶתְהֵן גְּזִית, שֶׁהִיָּה בְּדִין, וְמָה מִזְבֵּחַ הַקֵּל אֲסוּר לִבְנוֹת בּוֹ גְּזִית, הֵיכָל וְקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים חֲמוּרִים אֵינֹה דִּין שִׁיָּה אֲסוּר לִבְנוֹת בָּהֶם גְּזִית, תִּלְמּוּד לּוֹמֵר לֹא תִבְנֶה אֶתְהֵן גְּזִית, בּוֹ אֵי אֶתְהָ בּוֹנָה, אֲבָל אֶתְהָ בּוֹנָה בְּהֵיכָל וּבִקְדָשׁ הַקְּדָשִׁים (מְכִילֵתָא יִתְרוֹ).

וְהַבַּיִת בַּהֲבִנוֹתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה. - אֲפֹשֶׁר רִמּוֹ מ"ש הָרֶב עֲמוּדִיָּה שֶׁבַע מִשֶּׁם רז"ל דְּבַחְרָבִן הַבֵּית נִגְנָזוּ הָאֲבָנִים וְהַמְּלָאכִים הֵבִיאוּ אֲבָנִים וְעַפְרָה וּמִשְׁרָפוֹת סִיד מִמִּקּוֹם אַחֵר לְהַשְׁבִּיעַ עֵינָיו שֶׁל אוֹתוֹ הָרֶשַׁע וְכַשִּׁיבָה בְּה"מ יִהְיֶה אוֹתוֹ הָרִאשׁוֹן זֶהוּ קִיצוֹר תּוֹרֵף דְּבָרָיו וְהַבְּאֵתָיו אֵינִי הָדֵל בִּס' הַקֶּטֶן רֹאשׁ דּוֹד פ' וְאֶתְחַנֵּן וְזֶה רִמּוֹ וְהַבַּיִת דָּכָל וּ"ו מוֹלִיד תִּיבָה כְּמוֹהָ כְּמִשְׁז"ל וְיִתֵּן לוֹ יִתֵּן וְיִחְזֹר וְיִתֵּן וְז"ש הַבַּיִת וְהַבַּיִת לְרִמּוֹ עַל בֵּינֵי הָעֵתִיד אֲבָן שְׁלִימָה וְגַם שִׁירָאָה מִסַּע שֶׁהָאֲוִיב מִסִּיעָה וּמַחְרִיבָה לְפִי הָאֲמִתָּה נִבְנָה וְהִיא עֲצֻמָּה שְׁלִימָה לַעֲתִיד.

הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר אֶתְהָ בּוֹנָה אִם תֵּלֵךְ בַּחֲקָתִי וְאֵת מִשְׁפָּטִי תַעֲשֶׂה וְכו' - אֲפֹשֶׁר בְּמ"ש בְּעִנְיֹתָנוּ בְּמ"א וְנִדְפַס בְּסוֹף קוֹנְטֵרַס צִפּוֹרֶן שְׁמִיר וְשֶׁם נֶאֱמַר דָּכָל כְּלִי הַקֹּדֶשׁ רּוֹמְזִים לַקְּחַת מוֹסֵר הַשְּׁכָל לְהַתְנַהֵג בְּמִדּוֹת טוֹבוֹת וְיִשְׁרָוֹת וְתַכְלִיתוֹ לְשִׁמּוֹר הַתּוֹרָה וְהַמְצוּהָ כֹּאשֶׁר עֵינֵינוּ תַחֲזִינָה שֶׁם בְּאוֹרֵךְ בִּפְרָט וְכַתְּבָנוּ

לְהַנְתֵּן אֲלֵא לְפָנִים מִן הַפְּרוּכֹת אֲצֵל הָאֲרוֹן, וְהִיא נִתּוּנָה חוּץ לְפְרוּכֹת, לְהוֹדִיעַךְ שֶׁאֵינֹה צָרִיךְ אֹרֶה (מִנְחֹת פ"ו, תַּנְחֻמָּא).

ה. **כִּי** מִגְרָעוֹת נָתַן לַבַּיִת סָבִיב - בַּעַת שֶׁהָאֲדָם נוֹשֵׂא אִשָּׁה וּמִתְחִיל לִבְנוֹת בֵּית נֶאֱמָן לֵה', צָרִיךְ לִידַע וּלְהִיזָהָר מֵאֵד שֶׁלֹּא לְהַדְמוֹת לְאַחֲרִים וּלְרוֹץ אַחֲרֵי מוֹתָרוֹת אֲפִילוֹ בְּדָבָרִים הַמוֹתָרִים, כִּי הוּא שׁוֹרֵשׁ פּוֹרָה רֹאשׁ לְכָל עוֹוֹן וְחַטָּאת.

וְזֶהוּ שְׁאוּמֵר הַכְּתוּב: "כִּי מִגְרָעוֹת נָתַן לַבַּיִת" - שְׁכָל אָדָם צָרִיךְ לִהְיוֹת שׁוֹרֵר בְּבֵיתוֹ לְגִרּוֹעַ וּלְמַעֲט מִדְּבָרִים הַמוֹתָרִים, אֲפִילוֹ הֵם "סָבִיב חוֹצָה", דִּהְיִינוּ, שֶׁאֵינֶם נוֹגְעִים לְדָבָר אִסּוּר, וְהַטָּעַם, "לְבִלְתִּי אֲחֻזּוֹ בְּקִירוֹת הַבַּיִת" - שֶׁלֹּא יִבּוֹא יֵצֵר הָרַע חֲלִילָה לְהַסִּיתוֹ בִּיסוּדֵי הַדֵּת, שְׁכָל בִּנְיָן בֵּיתוֹ שֶׁל אִישׁ יִשְׂרָאֵל תִּלּוֹי בָּהֶם (יִלְקוּט חֲמִישָׁאִי בְּשֵׁם קְדוּשַׁת צִיּוֹן).

ו. **וְהַבַּיִת** בַּהֲבִנוֹתוֹ - (יִלְק"ש) וְהַבַּיִת כְּשֶׁהִיָּה נִבְנָה אֵין כְּתִיב כֹּאן, אֲלֵא בַּהֲבִנוֹתוֹ, מֵאִילִיָּה הִיָּתָה הַמְּלָאכָה נִבְנִית וּפּוֹרַחַת וְעוֹלָה, אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה, אֲמַר ר' בְּרַכְיָה הִיָּתָה הָאֲבָן נוֹסַעַת מִעֲצֻמָּה וְעוֹלָה וְנִבְנִית, הוּא שְׁלֵמָה אֹמֵר בְּנֵה בְּנִיתִי, בִּנְיָן בְּנוֹי בְּנִיתִי. א"ר הוֹנָא בְּשֵׁם ר' אֲסִי הַכֵּל מִסִּיעִין אֶת הַמֶּלֶךְ, אֲפִילוֹ הָרוּחוֹת אֲפִילוֹ הַמְּזִיקִין (פְּסִיקְתָא רַבְתִּי ו').

שָׁנָה רְבוּתִינוּ מִשְׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּטַל הַשְּׁמִיר שָׁבוּ בְנֵה שְׁלֵמָה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁנֵאֲמַר וְהַבַּיִת בַּהֲבִנוֹתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה, וּמִקְבּוֹת וְהַגְרָזוֹן כָּל כְּלִי בְּרָזָל לֹא נִשְׁמַע בְּבֵית בַּהֲבִנוֹתוֹ, הַדְּבָרִים כְּכַתְּבֵן דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. אֲמַר לוֹ ר' נַחֲמִיָּה וְכִי אֲפֹשֶׁר לּוֹמֵר כֵּן, וְהֵלֵא כְּבֵר נֶאֱמַר כָּל אֵלֵה אֲבָנִים יִקְרוּת בְּמִדַּת גְּזִית מְגוֹרָרוֹת בְּמִגְרָה מְבִית וּמִבְּחוּץ, אִם כֵּן מָה תִּלְמּוּד לּוֹמֵר לֹא נִשְׁמַע בְּבֵית בַּהֲבִנוֹתוֹ, שֶׁהִיָּה מִתְקֵן מִבְּחוּץ וּמִכְנִיס מִבְּפָנִים. וְרַבִּי נַחֲמִיָּה שְׁמִיר לְמֵאִי אֶתְהָ, מִיִּבְעֵי לִיָּה לְכַדְתִּנִּיא, אֲבָנִים הִלְלוּ אֵין כּוֹתְבִין עֲלֵיהֶם בְּדִיו מִשּׁוּם שְׁנֵאֲמַר פְּתוּחִי חוֹתֶם, וְאֵין מִסְרִטִין עֲלֵיהֶם בְּאִיזְמֵל מִשּׁוּם שְׁנֵאֲמַר בְּמִלּוּאוֹתֶם, אֲלֵא כּוֹתְבִים עֲלֵיהֶם בְּדִיו וּמֵרָאָה לָהֶם שְׁמִיר מִבְּחוּץ וְהֵן נִבְקָעוֹת מֵאִילָהֶן (סוֹטָה מ"ח).

וּמִקְבֹּת וּפְטִישִׁים (מ"ז) וְהִגְרִיזוּ וְכֵן כָּל-כְּלֵי בְרָזָל לֹא-נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהֶבְנָתוֹ כִּי לֹא עָשׂוּ שׁוּם דָּבָר רֶק הִנָּחָה בַּלְבָּד: ז' וּמוֹדִיעֵנו הַכְּתוּב לְהִיכִן הַפֶּתַח שֶׁל הַחֲדָרִים פּוֹנֶה פֶּתַח שֶׁבַחְדָּר הָאֲמִצְעִי מִתּוֹךְ חֲמִשׁ הַחֲדָרִים שֶׁבִּקְוָמָה הַתַּחְתּוֹנָה הַפּוֹנֶה אֶל-פֶּתָחָּ לְצַד הַבֵּית הַיְּמָנִית שֶׁהוּא צֶדֶד דְּרוֹם מִשֶּׁם נִכְנסוּ מִחוּץ לַפְּנִים וּבָלוּלִים וְעִ"י עֲמוּדִים חֲלוּלִים שֶׁבִּתּוֹכָם מִדְּרָגוֹת סָבִיב סָבִיב (מ"ד) יַעֲלוּ עַל-אֵל הַקּוֹמָה הַתִּיכְנָה הָאֲמִצְעִית וּמִן-הַקּוֹמָה הַתִּיכְנָה אֶל-הַשְּׁלֵשִׁים הַקּוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית (רש"י): ט' וַיִּבְנוּ אֶת-הַבֵּית הַחִיצוֹן שֶׁהוּא קִירוֹת הַהִיכָל וַיְכַלְהוּ וַהֲשִׁימוּ וַיִּסְפְּנוּ וְכִסָּה אֶת-הַבֵּית גִּבִּים בַּתְּקָרָה חֲקוּקָה וּמִצּוּיִידָת כַּעֲזֵן גּוֹמּוֹת וּבִדְרוֹת לָנוּי וַיִּשְׁדָּרְתָּ בְּאַרְזִים וּמִמַּעַל לָזֶה עָשָׂה עוֹד תְּקָרָה שֶׁל לִחוֹת אֲרָזִים סְדוּרוֹת (מ"ד וּמ"צ): י' וַיִּבְנוּ אֶת-הַיְצוֹעַ (הַיְצִיעַ קָרִי) הַתַּאֲמִים עַל-כָּל-אֹרֶךְ הַבֵּית וַהֲיִינוּ שֶׁהַחֲדָרִים נִשְׁעֲנוּ עַל קִירוֹת הַבֵּית מִשְׁלוֹשׁ רִחוּתָיו דְּרוֹם צָפוֹן וּמַעֲרֵב חֲמִשׁ אֲמוֹת קוֹמָתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וַיֵּאָחֲזוּ אֶת-הַבֵּית וַיַּחֲבֵר אֶת הַיְצִיעִים עִם הַבֵּית בְּעֵצֵי אֲרָזִים עַל יְדֵי אוֹתָם קוֹרוֹת שֶׁהִנִּיחוּם עַל הַמְּגִרָעוֹת שֶׁבִּקִּירוֹת הַבֵּית (מ"ד): י"א בַּעַת שֶׁגָּמַר אֶת תְּקִרַת הַיְצִיעַ וַיְהִי דְּבַר-יְהוָה אֶל-שְׁלֹמֹה לֵאמֹר עֲתָה כֹּבֵר בְּצִד אֶחָד נִגְמַר הַבֵּית הַחִיצוֹן שֶׁנִּבְנָה מֵאֲבָנִים וּקְוֵרוֹת, וְצָרִיךְ לְהַתְחִיל הַבְּנוֹן מִבְּנִינִים שֶׁנִּבְנָה מֵעֵצִים: יב' הַבֵּית הַזֶּה אֲשֶׁר-אַתָּה בֹנֶה אֵף שֶׁהוּא הֵיפָה וְהַטּוֹב שֶׁבִּבְנִינִים אֵינוֹ הַעִיִּקֵּךְ כִּי לֹא אֲשֶׁרָה בּוֹ שְׂכִינָתִי רֶק בִּתְנָאִי (מ"ד) אִם-תִּלְךָ בַּחֲקָתִי וְאֶת-מִשְׁפָּטִי תַעֲשֶׂה וְשָׁמַרְתָּ אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי לִלְכֹּת בָּהֶם כִּי זֶה תִּכְלִית הַבֵּית כְּדֵי שִׁיתֶּאֱחָדוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת ה' שְׁכֵם אֶחָד (מִלְבִּי"ם) וְהִקְמַתִּי אֶת-דְּבָרִי אֲתָךְ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי שֶׁהִבְטַחְתִּי אֶל-דָּוִד אָבִיךָ לְהִשְׁרֹת בּוֹ הַשְּׂכִינָה (מ"ד): יג' וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד (ע"פ מִלְבִּי"ם) וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת-עַמִּי יִשְׂרָאֵל:

עִיזִים וְהַאֲדוּת

הַמֶּלֶךְ לֹא יִרְבֶּה לוֹ סוּסִים נָשִׁים כֶּסֶף וְזָהָב תַּעֲשֶׂה אִז תִּהְיֶה בְּטוֹחַ וְשִׁמְרַת אֶת כָּל מִצְוֹתַי. וְהַקִּימוֹתַי אֶת דְּבָרֵי אֲתָךְ. וַיְהִי תוֹעֵלַת עֲצוֹם וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְזָה יִהְיֶה תוֹעֵלַת לָךְ וְלִישְׂרָאֵל וַיִּדְעֵת הַהַפְכִים אַחַת הִיא. וּמִתּוֹךְ הַדְּבָרִים אֲפֹשֶׁר לּוֹמֵד דִּז"ש וְה' נָתַן חֲכָמָה לְשִׁלְמוֹה וְאִז"ל בַּפְּסוֹק וְה' לָקַח הוּא וּבֵית דִּינוֹ מִלְבָּד מ"ש בַּסְמוּךְ. דִּיעֵן מִחֲכָמַת שְׁלֹמֹה הִיָּה צֶדֶד שְׁאִינוֹ טוֹב דְּסָמֵךְ עַל חֲכָמָתוֹ לּוֹמֵר אֲנִי אֲרַבָּה וְלֹא אֲסוּר וּמִזֶּה נִמְשָׁךְ דְּנַחֲלָקָה הַמַּלְכוּת וְעַגְלִי יִרְבַּעַם וְכו' לָכֵן אֵף שֶׁזֶה נִתְּנָה יַעֲן נִמְשָׁךְ מִזֶּה אֲשֶׁר אֵינוֹ טוֹב כְּתִיב וְה' נָתַן חֲכָמָה לְשִׁלְמוֹה הוּא וּבֵית דִּינוֹ. (הַחִיד"א).

בְּעִנְיֹתָנוּ שֶׁזֶהוּ הַרְמָזוּ וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם מִמֶּשֶׁ אֵימָתִי כְּשִׁיחִיָּה לָהֶם מִדּוֹת תּוֹרִיּוֹת שְׁכָלִיּוֹת תְּרוּמִיּוֹת לְכָלִי הַקֹּדֶשׁ וְז"ש כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מוֹרָאָה אוֹתָךְ אֶת תְּבִנָּתִי הַמִּשְׁכָּן וְאֶת כְּלָיו אֲשֶׁר הִכַל מִטְמִין בְּרִמּוֹז רִמּוֹז חֲצָרִי לְמִדּוֹת עֲלִיוֹנוֹת אֲשֶׁר בְּעֲלִיוֹנוֹתָם הַמוֹפְלָא יוֹשֵׁג לְקִיִּים הַתּוֹרָה וְעִבּוּדָה וְכֵן תַּעֲשׂוּ בְּעֲצָמָכֶם תְּבִנָּתִי כָל רִמּוֹז מִשְׁכָּן וְכָלִיו אִז תִּהְיֶה הַשְּׂרָאָת שְׂכִינָה וַיִּתְקִיִּים וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם. וְאֲפֹשֶׁר שֶׁז"ש הַבֵּית הַזֶּה מִכָּלֵל דְּאִיכָא אַחֵר וְהוּא גּוֹף הָאָדָם דְּאִיקָרִי מִשְׁכָּן לְשִׁרּוֹת בּוֹ הַשְּׂכִינָה וְאִיקָרִי מִקְדָּשׁ וְתַלְמִיד מִן הַבֵּית הַזֶּה וּמִכְלָיו לְאַחֵר הוּא גּוֹפֵךְ כִּי בִּקְנוֹת הַמִּדּוֹת הַרּוּמּוֹז' לְכָלִי הַקּוֹדֶשׁ בְּלִי שׁוּם טוֹרַח תְּקִיִּים הַמִּצְוָה וְזֶהוּ אִם תֵּלֵךְ בַּחוּקוֹתֵי הַכּוֹנֶה תֵּלֵךְ מִעֲצָמָךְ. וְאֶת מִשְׁפָּטִי מִשְׁפָּט

שאלות ברש"י על הפרשה

- א. מה הן שלש התרומות שלומדים מפרשתנו ומה נעשה במשכן מכל תרומה?
תשובה
- ב. זהב וכסף ונחושת - כמה הביאו מכל סוג?
תשובה
- ג. הסבר: תכלת, ארגמן, שש, עזים, תחשים.
תשובה
- ד. ועצי שטים - מאין היו להם במדבר עצי שטים?
תשובה
- ה. אבני שהם - כמה אבנים הוצרכו?
תשובה
- ו. הסבר מבית ומחוץ תצפנו (את הארון) איך היה מבנה הארון?
תשובה
- ז. הסבר: פעמותיו. צלעו. בדים. לא יסורו ממנו - עד מתי? והסבר: העדות. כפורת - מה היה עוביה?
תשובה
- ח. הסבר: כרובים. בהתחלה כתוב ועשית שנים כרובים ואח"כ שוב: כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה. מדוע הכפילות? והסבר: מן הכפורת תעשו את הכרובים.
תשובה
- ט. הסבר איך לומדים בפרשתנו: שני כתובים המכחישים זה את זה עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם.
תשובה
- י. הסבר לבתים לבדים. קערותיו. כפותיו. קשותיו. מנקיותיו.
תשובה
- יא. מדוע כתוב: מקשה תיעשה ולא כתוב: תעשה? ומה אמר הקב"ה למשה בענין זה?
תשובה
- יב. הסבר: ירכה, קנה, גביעה, כפתוריה, פרחיה.
תשובה:
- יג. הסבר: נרותיה. והאיר על עבר פניה. מלקחיה. מחתותיה.
תשובה
- יד. הסבר: ככר זהב.
תשובה
- טו. למה כתוב: ועשית את הקרשים ולא ועשית קרשים?
תשובה
- טז. מה היה גובהו של המשכן? ואיך לומדים זאת? ומה היה רוחבו? ואיך לומדים זאת?
תשובה
- יז. היכן עמד השולחן והיכן המנורה והיכן מזבח הזהב?
תשובה